BIBLIATANULMÁNYOK

„Legeltesd az én juhaimat!” – Péter első és második levele

Írta: *Robert McIver*

2017. április, május, június

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2017
Copyright © *Robert McIver,* 2017
Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombatiskolai Osztálya készíti, a Szombatiskolai Kéziratokat Elbíráló Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2017 A Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednapi adventista" és az „adventista" kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Zarka Dávid*
Lektorálta: *Gyetvainé Gerlai Krisztina*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szőllősy Műhely, Debrecen*
Felelős vezető: *Szőllősy Botond*

ISBN 978-963-9930-55-1

TARTALOM

Előszó 4
1. tanulmány: Péter személye 6
2. tanulmány: Romolhatatlan örökség 14
3. tanulmány: Királyi papság 22
4. tanulmány: Emberi kapcsolatok 30
5. tanulmány: Istenért élni 38
6. tanulmány: Szenvedni Krisztusért 46
7. tanulmány: Szolgáló vezetés 54
8. tanulmány: Jézus Péter írásaiban 62
9. tanulmány: Légy az, akinek mondod magad! 70
10. tanulmány: Prófécia és a Szentírás 78
11. tanulmány: Hamis tanítók 86
12. tanulmány: Az Úr napja 94
13. tanulmány: *Péter első* és *második levelének* fő témái 94
Reggeli dicséret 102

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:
- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:
- www.ted-adventist.org

Newbold College:
- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:
- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:
- http://det.adventista.hu

Gyere ahogy vagy:
- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:
- http://tet.adventista.hu

Advent Kiadó:
- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:
- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:
- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):
- www.remenytv.hu

Bibliatanulmányok:
- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:
- www.white-konyvtar.hu

A juhok legeltetése

Ebben a negyedévben *Péter első és második levelét* tanulmányozzuk, tehát annak a szavait olvassuk, aki együtt volt Jézussal földi szolgálata legtöbb fontos pillanatában. Péter az első keresztények egyik kiemelkedő vezetője lett. Ez már önmagában elég ok arra, hogy olvasásra érdemesnek tartsuk a leveleit. Ám az értéküket csak még tovább növeli, hogy nehéz időket élő gyülekezeteknek szólnak, amelyeknek tagjai nemcsak külső üldözéstől szenvedtek, hanem még a soraik között támadt hamis tanítók is veszélyeztették őket.

Péter figyelmeztet, hogy a hamis tanítók többek között igyekeznek kételyt ébreszteni Jézus második adventjével szemben: *„Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva”* (2Pt 3:4). Ma, csaknem kétezer évvel később jól tudjuk, hogy valóban erre hivatkoznak, nem igaz?

Péter óv a hamis tanítóktól, emellett újból és újból visszatér a gyülekezetek szenvedésének témájához. Kifejti, hogy a hívők tapasztalata tükrözi Jézus szenvedését, *„aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára”* (1Pt 2:24), amikor meghalt a kereszten. Jó hír, hogy Jézus halála szabadulást hoz az örök haláltól, amibe a bűn taszítana, sőt, már itt és most is igaz életet élhet, aki bízik benne (1Pt 2:24).

Péter elmondja: Jézus nem csupán meghalt a bűneinkért, de vissza is tér majd a földre, hogy bevezesse Isten ítéletét (2Pt 3:10-12). Kihangsúlyozza, hogy a jövőbeli ítélet gondolatának komolyan hatnia kell a hívők életére. Visszatérésekor Jézus minden bűnt elpusztít, tűz által tisztítja meg a földet (2Pt 3:7), majd pedig a keresztények megkapják örökségüket, amit Isten előkészített nekik a mennyben (1Pt 1:4).

Az apostol különösen gyakorlati módon ecseteli, hogyan is éljenek a hívők. Először is és leginkább szeretniük kell egymást (1Pt 4:8). Gondolatait így foglalja össze: *„Végezetre mindnyájan legyetek egyértelműek, rokonérzelműek, atyafiszeretők, irgalmasak, kegyesek”* (1Pt 3:8).

Leveleiben nagy buzgalommal hirdeti az egész Biblia központi üzenetét, az evangéliumot. Végtére is, ha valaki megismerhette az Úr üdvözítő kegyelmét, az éppen ő volt. Péter korábban félreérthetetlenül és durván megtagadta az Urat ezekkel a szavakkal: *„Nem ismerem ezt az embert”* (Mt 26:74). Később azonban Jézus éppen neki mondta, hogy *„Legeltesd az én juhaimat”* (Jn 21:17)! Az apostol mindkét levele arra példa, hogy pontosan ezt is tette – lelkileg táplálta az Úr nyáját.

Természetesen az ilyen táplálásnak mindenképpen része a Krisztusba vetett hit általi megváltás nagyszerű igazsága, amit Péter munkatársa, Pál apostol is nagy erővel hirdetett. Ez Isten kegyelmének igazsága. Péter nemcsak elméletben tudott

erről, nem csupán a tantételt ismerte, hanem saját maga is tapasztalta Isten kegyelmének valóságát és erejét.

Luther Márton így írt Péter írásainak magyarázatában: „Ebből következően Szent Péternek ez a levele az Újtestamentum egyik legnagyszerűbb könyve, igazi, tiszta evangélium. Ugyanis Péter pontosan azt teszi, mint Pál és az evangéliumok írói: levelébe beleveszi a hit igazi tanítását, azt, hogy miként adta Isten nekünk Krisztust, aki elveszi bűneinket és üdvözít" (*Péter és Júdás leveleinek magyarázata.* Grand Rapids, 1982, Kregel Publications, 2-3. o.).

Jézus azt bízta Péterre, hogy legeltesse a bárányait, akik közé tartozunk mi is – tehát fogyasszuk a lelki táplálékot!

Robert K. McIver Új-Zélandon nőtt fel, de munkásságának nagy része az ausztráliai Avondale College-hez kötődik, ahol bibliaismeretet és régészetet tanít. Több könyvet is írt, köztük ezeket: The Four Faces of Jesus (Jézus négy arca) és Beyond the Da Vinci Code (A Da Vinci kódon túl).

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: **www.bibliatanulmanyok.hu**. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD**-t. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában már vasárnaponként 16.40 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videoüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

Péter személye

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 14:22-34; 16:13-17; Lukács 5:1-11; 22:31-34, 54-62; Galata 2:9, 11-14

***„De látva a szelet, megrémült, és süllyedni kezdett. Rémülten kiáltott: Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta kezét, megragadta őt, és azt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél”* (Mt 14:30-31, ÚRK)?**

Jézus első követőinek egyike volt Péter; két könyvet írt (*Péter első* és *második levele*), amelyek az ő nevét viselik. Urunk mellett maradt földi szolgálata során, és az egyik első tanítvány volt, aki látta az üres sírt. Így rengeteg tapasztalattal rendelkezett, amelyekből a Szentlélek ihletésével meríthetett, hogy megírja a komoly hatású leveleket. *„Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének”* (2Pt 1:16, RÚF).

Péter gyakran megjelenik az evangéliumokban, láthatjuk győzelmeit és kudarcait. Általában ő volt a tanítványok szószólója, amikor Jézussal beszélgettek. Kiemelkedő egyházi vezető lett Jézus feltámadása és mennybemenetele után. *Az apostolok cselekedete* és a Galáciai levél is beszél róla.

A legfontosabb viszont az, hogy tudta, mit jelent hibázni, megbocsátásban részesülni, majd hittel és alázattal tovább haladni. Határozott hangon vezet mindannyiunkat, akiknek tapasztalnunk kell Isten kegyelmét, hiszen már ő is részesült benne.

TÁVOZZ TŐLEM!

Amikor először találkozunk Péterrel, a Galileai-tengeren dolgozott halászként (Mt 4:18; Mk 1:16; Lk 5:1-11). Egész éjjel végezte a munkáját anélkül, hogy halat fogott volna. Majd a társaival együtt engedelmeskedett Jézus parancsának – újból visszamentek a tóra. Különösen megdöbbenhetett Péter a többiekkel együtt, amikor annyi halat fogtak, hogy a csónakjuk süllyedni kezdett. Mi járhatott a fejükben a csoda után?

Olvassuk el Lk 5:1-9 verseit! Mit árulnak el Péterről Jézushoz intézett szavai Lk 5:8 versében? Azaz, mit mutatnak meg a lelki állapotáról?

_____

_____

_____

Pétert lenyűgözte, amit Jézusról tudott. Még a csodatétel előtt, amikor a Mester azt mondta a csoportnak, hogy vessék ki a hálóikat, Péter – bár kételkedett, mert addig semmit sem fogtak – azt mondta: *„a te szavadra mégis kivetem a hálókat”* (HUNB). Úgy tűnik, hogy már tudott valamit Jézusról, és ez a tudás engedelmességre késztette. A bizonyítékok valóban arra utalnak, hogy már egy ideje Jézussal volt az esemény előtt.

Talán az egyik kulcs Lk 5:3 versében van elrejtve, ami a csodálatos halfogás előtti történésekről szól. *„És Ő bemenvén az egyik hajóba, amely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot.”* Valószínűleg Jézusnak az itt elmondott szavai gyakoroltak elsőként olyan nagy hatást Péterre.

Viszont a csoda után úgy érezte, Jézusban több is van, valami, ami a saját bűnösségével ellentétben szent. Péter felismerte, hogy bűnös, és ezt kész volt nyilvánosan bevallani. Ez is mutatja, mennyire nyitottan viszonyult az Úrhoz. Nem csoda, hogy Jézus elhívta! Péternek sok hibája lehetett, mindamellett lelki ember volt, kész bármi áron követni az Urat.

Olvassuk el Lk 5:11 versét! Mi itt a vezérelv? Ezek szerint milyen elköteleződést kér Jézus? Mi a tanulság abból, hogy a halászok hajlandóak voltak mindent hátrahagyni, pedig éppen akkor a hálóik szakadásig megteltek?

KRISZTUS MEGVALLÁSA

Jézus történetének egyik nagy pillanatára Péterrel folytatott beszélgetése közben került sor. A Mester épp néhány írástudóval és farizeussal foglalkozott. Jelet kértek tőle, ami bizonyítaná, hogy kicsoda Ő (lásd Mt 16:1-4). Majd később, amikor egyedül maradt a tanítványokkal, Jézus arról a két csodatételéről beszélt, amikor kétszer is enni adott több ezer embernek néhány kenyérből és halból. Eközben a tanítványokat intette *„a farizeusok és sadduceusok kovászától”* (Mt 16:11).

Olvassuk el Mt 16:13-17 verseit! Mi történik itt? Mi a jelentősége Péter Jézushoz intézett szavainak?

Péter bátran beszélt Jézusba vetett hitéről. Mt 16:20 alapján egyértelmű, hogy mások is egyetértettek hitvallásával, amellyel Krisztust Messiásnak mondta. Bár ez Jézus szolgálatának egyik fordulópontja volt, a tanítványoknak, Pétert is beleszámítva, sokat kellett még tanulniuk.

„A tanítványok még mindig azt várták, hogy Krisztus földi fejedelemként fog uralkodni. Bár már oly régóta rejtegeti tervét, azt hitték, hogy nem marad örökre szegénységben és homályban, közeleg az idő, amikor megalapítja országát. Olyan gondolat, hogy a papok és rabbik gyűlöletét sohasem győzik le, hogy Krisztust saját nemzete veti el, csalóként elítélik, gonosztevőként keresztre feszítik, a tanítványok fejében meg sem fordult” (Ellen G. White: *Jézus élete.* Budapest, 2010, Advent Kiadó, 350. o.).

Jézus, amikor a tanítványok Messiásként ismerték el, elkezdett arról tanítani, hogy szenvednie kell és meg kell halnia (lásd Mt 16:21-23), ám ezt a gondolatot Péter nem tudta elfogadni. Egészen addig elment, hogy *„feddeni”* kezdte az Urat. Ekkor Jézus odafordult hozzá és így szólt: *„Távozz tőlem Sátán”* (Mt 16:23). Ez az egyik legszigorúbb dolog, amit bárkinek is mondott szolgálata során, viszont az ő érdekében tette. Péter szavai a saját vágyait, önző akaratát tükrözték. Jézusnak ott, abban a pillanatban meg kellett őt állítania (és bár Jézus Sátánhoz beszélt, Péter kapta meg az üzenetet). A tanítványnak el kellett fogadnia, hogy az Úr szolgálata szenvedéssel jár. Későbbi írásaiban világossá válik, hogy megtanulta ezt a leckét (lásd 1Pt 4:12).

Milyen gyakran ütköznek személyes vágyaink azzal, amiről tudjuk: Isten akarata, hogy megtegyük? Hogyan döntjük el, hogy mit teszünk ilyen helyzetekben?

VÍZEN JÁRÁS

A tanítványok a Jézussal töltött idő alatt sok rendkívüli dolgot láttak, bár közülük csak kevés fogható a Mt 14:13-33, Mk 6:30-52 és Jn 6:1-21 verseiben leírt eseményekhez. Jézus öt kis kenyeret és két halat használt fel arra, hogy több mint ötezer embert megvendégeljen. Vajon mi járhatott a fejükben, miután ilyesmit láttak?

Olvassuk el Mt 14:22-33 szakaszát! Mi a történet legfontosabb üzenete, amit megtanulhatunk, hogy segítsen az Úrral való utunk során?

Ezek a férfiak elképesztő módon tapasztalták Jézus hatalmát a sokaság megvendégelésén keresztül. A Mester valóban képes irányítani a természet világát! Valószínűleg ez segített Péternek előrukkolni elég bátor vagy legalábbis merész kérésével: *„Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken”* (Mt 14:28).

Micsoda megnyilvánulása ez a hitnek!

Jézus elismerte Péter hitét, és szólt, hogy menjen oda hozzá, ő pedig elindult; ez a tanítvány hitének egy újabb megnyilvánulása volt. Az is nagy dolog lett volna, ha csendes vízen jár, de Péter a viharos tengerre lépett ki.

Az eset jól ismert tanulsága az, hogy mi történik, amikor levesszük a szemünket Jézusról. Ám ez még nem minden! Péter határozottan bízott Jézusban, különben sosem kért volna ilyesmit, és nem is cselekedett volna aszerint. Ám közben félelmében süllyedni kezdett.

Miért? Vajon Jézus nem tarthatta volna Pétert a víz felett a félelme ellenére? Engedte, hogy süllyedjen, amíg már mást nem tudott tenni, csak reménytelen helyzetében felkiáltott: *„Uram, tarts meg engem”* (Mt 14:30)! Ekkor a Mester kinyújtotta a kezét, ahogy Péter kérte. *„Jézus pedig azonnal kinyújtván a kezét, megragadá őt”* (Mt 14:31), pedig fizikai érintés nélkül is a víz fölött tarthatta volna. Ez bizonyára segített neki felismerni, milyen sokat kellett még tanulnia a Jézustól való függésről.

Lehet, hogy eleinte a hitünk nagy és Urunk erejében bízunk, de amikor a helyzet ijesztővé válik, emlékeznünk kell Jézus Péterhez intézett szavaira: *„Kicsinyhitű, miért kételkedél”* (Mt 14:31)?

AZ ÚR MEGVALLÁSA

Olvassuk el Lk 22:31-34, 54-62 verseit! Mit tanulhatunk Péter kudarcaiból?

Pétert jó szándék vezette. Sőt, a többi tanítványnál nagyobb bátorságról tett bizonyságot. Elindult Jézus után, hogy megtudja, mi történik majd vele, csak leplezni akarta kilétét. Ez a megalkuvás, a jó és helyes úttól való eltérés vezetett azután oda, hogy *háromszor megtagadta* Urát, pedig korábban Jézus pontosan ettől óvta.

Péter története sajnos elég jól mutatja, milyen káros következménnyel járhat a megalkuvás.

Amint tudjuk, a keresztény történelem tele van annak szörnyű következményeivel, hogy mi történik, amikor a hívők engedményeket tesznek a legfontosabb igazságok terén. Bár az élet során gyakran kell kompromisszumot kötnünk, időnként késznek kell lennünk adni és kapni, a legfontosabb igazságokban azonban szilárdan meg kell állnunk. Népünknek meg kell tanulnia, hogy mi az, amiben semmilyen körülmények között sem szabad megalkudni (pl. lásd Jel 14:12)!

Ellen G. White szerint Péter megbicsaklása és kudarca a Gecsemánéban kezdődött, amikor imádkozás helyett aludt, és így nem készült fel lelkileg a következő eseményekre. Ha hűségesen imádkozik, nem „tagadta volna meg az Urat” (Ellen G. White: *Jézus élete.* Budapest, 2010, Advent Kiadó, 617. o.).

Péter valóban fájdalmas kudarcot vallott. Ám ha mégoly nagy is volt a bukása, Isten kegyelme annál is hatalmasabb! *„...de ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik”* (Róm 5:20). Jézus megbocsátása tette Pétert a korai keresztény egyház egyik legkiválóbb vezetőjévé. Milyen komoly lecke ez mindannyiunknak Isten kegyelmének valóságáról! Micsoda tanulság ez a számunkra, hogy kudarcaink ellenére hittel kell tovább haladnunk!

Péter igazán értette, hogy mit jelent megbocsátásban részesülni. Saját életéből tudta, hogy pontosan miről szól az evangélium, mert nemcsak az emberi bűnösség valóságát tapasztalta, hanem Istennek a bűnösök iránti szeretetét és kegyelmét, annak nagyságát és mélységét is.

Hogyan lehetünk képesek megbocsátani annak, aki csalódást okozott nekünk, mint ahogy Péter is nagy csalódást okozott Jézusnak?

PÉTER, AZ EGYHÁZ VEZETŐJE

Jézus szolgálata során Péter gyakran a tizenkét tanítvány vezetőjeként járt el. Ő volt általában a szószólójuk. Máténál ezt olvassuk a tizenkét tanítvány felsorolásánál: *„Első... Péter...”* (Mt 10:2). A korai egyházban is kiemelkedő szerepet vállalt. Ő kezdeményezte, hogy jelöljenek egy másik tanítványt Iskariótes Júdás helyére, aki elárulta Jézust (ApCsel 1:15-25). Pünkösd napján Péter magyarázta el a sokaságnak, hogy a Lélek megígért ajándékát látják, amit Isten töltött ki az övéire (ApCsel 2:14-36). Ő volt az, aki beszélt a főpapnak és az összegyűlt zsidó vezetőknek, amikor letartóztatták, mert a halottak feltámadását hirdette (ApCsel 4:1-12). Isten Pétert vezette Kornéliuszhoz, Jézus első elismert pogány követőjéhez (ApCsel 10:1-48). Pál is meglátogatta, és nála maradt tizenöt napig, amikor megtérése után először ment Jeruzsálembe (Gal 1:18). Jézus akkori jeruzsálemi követőinek köréről írva Pál az egyház három „pillérét” nevezte meg: Pétert, Jakabot – Jézus testvérét – és Jánost, a szeretett tanítványt (Gal 2:9).

Olvassuk el Gal 1:18-19 és 2:9, 11-14 verseit! Mit tudhatunk meg Péterről abból az időből, amikor vezető szerepet töltött be a korai egyházban?

Továbbra is fontos dolgokban kellett növekednie Péternek még egyházi vezetőként is, akit az Úr nyilvánvalóan elhívott (Jézus azt mondta neki: *„Legeltesd az én juhaimat”* [Jn 21:17]) és aki látomást kapott arról, hogy senkit sem szabad *„közönséges, vagy tisztátalan embernek”* hívni (ApCsel 10:28).

Az egyház kezdeti időszakában majdnem minden keresztény zsidó származású volt, akik közül sokan *„rajonganak a törvényért”* (ApCsel 21:20, új prot. ford.). A törvényértelmezésük szerint gondot jelentett a pogányokkal együtt enni, mivel tisztátalannak tartották őket. Attól kezdve, hogy néhány zsidó keresztény érkezett Antiókhiába Jakabtól, Jeruzsálemből, Péter nem evett többé a pogányok társaságában.

Pál szerint ez a magatartás közvetlenül az evangéliumot támadta. Nyilvánvaló képmutatásnak tekintette Péter tettét, és nem félt felhívni erre a figyelmét. Sőt, megragadta az alkalmat, hogy kifejtse a keresztény hit egyik kulcsfontosságú tanítását: az egyedül hit általi üdvösséget (lásd Gal 2:14-16).

Bár Isten elhívta Pétert, mégis voltak életének olyan foltjai, amelyek korrekcióra szorultak. Hogyan reagálunk, amikor mások felhívják a figyelmet a „foltjainkra”?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, „Elhívás a tengernél" c. fejezet, 195-200. o.; „Egy éj a tavon" c. fejezet, 313-318. o.

Péter meghatározó szereplő volt, amikor halászként először bevallotta, hogy bűnös, amikor bátran kijelentette Jézusról, hogy Ő *„a Krisztus, az élő Istennek Fia"* (Mt 16:16), amikor szörnyű módon megtagadta Urát, sőt még egyházi vezetőként átélt sikerei és hibái idején is. A Szentlélek ihletése alatt képes volt írni, nemcsak elméleti tudásból, hanem tapasztalatból is. Egyaránt ismerte Krisztus üdvözítő és átformáló kegyelmét: „[Péter] a nagy bukása előtt mindig lendületes és erőszakos volt, a pillanat hatása alatt szólt, tanácsot nem kérve. Állandóan kész volt másokat rendreutasítani és gondolatait kifejezni, mielőtt tisztában lett volna önmagával vagy azzal, amit mondani akart. Azonban megtért, és a megtért Péter igencsak más lett, mint a meggondolatlan, lobbanékony Péter. Megőrizte korábbi lelkesedését, de Krisztus kegyelme megzabolázta heves természetét. Ahelyett, hogy indulatos, túlságosan magabiztos és öntelt lett volna, nyugodttá, higgadttá és taníthatóvá vált. Képes volt legeltetni Krisztus nyájának báránya it és juhait is" (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, 5. köt. 334-335. o.).

Ki ne tudna közülünk valamilyen szinten azonosulni Péterrel? Ki ne állt volna ki időnként bátran a hitéért? És ki ne vallott volna alkalmanként szégyenteljes kudarcot?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Mit árul el Isten kegyelméről az, hogy Péter azután is kimagasló és fontos szerepet játszott nemcsak a korai egyházban, hanem magában a keresztény hitben is, hogy Jézust szégyenteljes módon megtagadta? (Végtére is ő írta az Újszövetség egy részét.) Mit tanulhatunk meg az ő helyreállításából arról, hogy hogyan viszonyuljunk azokhoz, akik az Úr előtt kudarcot vallottak?**
2) **Beszéljünk még az osztályban arról, hogy mi a veszélye annak, ha az egyház engedményeket tesz! Honnan tudhatjuk, hogy miben kell adnunk és kapnunk, de mi az, amiben semmilyen körülmények között nem köthetünk kompromisszumot? Milyen példákat találunk az egyház történetében olyan engedményekre, amelyek szerencsétlenséghez vezettek? Mit tanulhatunk meg ezekből az esetekből?**
3) **Péter a nehezebb úton tanult meg néhány leckét. A hibái láttán mi hogyan okulhatunk?**

PÉTER APOSTOL HITE

„És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó; hanem a Szentlélektől indíttatva szólottak az Istennek szent emberek” (2Pt 1:19-21).

„Péter apostolnak sok tapasztalata volt az isteni dolgokban. Isten megmentő hatalmába vetett hite az évek folyamán annyira megerősödött, hogy bizonyíthatta: kudarc nem érheti azt, aki hitben a létrán fokról fokra felfelé, a legmagasabb fok felé halad, mely a menny kapuját is eléri.

Péter már hosszú évek óta buzdította a hívőket, hogy a kegyelemben és az igazság ismeretében állandóan növekedjenek. És most, amikor már tudta, hogy hitéért hamarosan vértanúhalál vár reá, figyelmüket még egyszer ráirányította azokra az értékes kiváltságokra, melyeket minden hívő elérhet. Az agg apostol hitének teljes tudatában inti testvéreit állhatatos kitartásra a keresztényi életben. Kérte őket: »*Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívatásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha. És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.*«...

Az apostol joggal beszélhetett Istennek az emberiségre vonatkozó tervéről, mert Krisztus földi szolgálata idején sokat látott és hallott az Isten országához tartozó dolgokról. Emlékeztette a híveket: »*...nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének. Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és ilyen szózatot intézett hozzá a felséges dicsőség: 'Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm', ezt a mennyből jött szózatot mi hallottuk, mert együtt voltunk vele a szent hegyen*«” (Ellen G. White: *Az apostolok története.* Budapest, 2001, Advent Kiadó, 350-351. o.).

Romolhatatlan örökség

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 11:44-45; Ezékiel 33:11; János 3:16; 1Péter 1:1-25

***„Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek”* (1Pt 1:22).**

Amikor tanulmányozzuk a Bibliát, főleg, ha egy könyvre vagy annak egyik részletére összpontosítunk, amennyiben lehetséges, választ kell találnunk néhány kérdésre.

Először is jó tudni, eredetileg kiknek szólt az írás. Másodszor, ami talán még fontosabb, nézzük meg, hogy pontosan mi volt a célja. Milyen adott kérdéssel (ha volt ilyen) foglalkozott az író (például amikor Pál a galáciabelieknek az üdvösséggel és a törvénnyel kapcsolatos teológiai tévedésekről írt). Amint tudjuk, az Újszövetség nagy részét apostoli levelek formájában írták, levelet pedig általában azért szoktunk küldeni, hogy valamilyen konkrét üzenetet közöljünk a címzettekkel.

Más szóval, amikor Pétert olvassuk, jó lenne minél többet megtudni a levél történelmi kontextusáról (összefüggéseiről). Mit és miért mondott az apostol? Ami pedig természetesen a legfontosabb: *Milyen üzenet szól nekünk (akiknek szintén írt az isteni ihletés hatása alatt)?*

Hamarosan, már az első versekben látni fogjuk: Péter levelei sok fontos igazságot tartogatnak számunkra is ma, évszázadokkal a keletkezésük után.

„SZÓRVÁNYBAN ÉLŐ JÖVEVÉNYEKNEK”

Ha kapnánk egy papírt, aminek az elején ez állna: „Tisztelt Uram!”, rájönnénk, hogy éppen egy levelet olvasunk. Valószínűleg még arra is következtetnénk, hogy olyasvalakitől jött, akivel nem állunk szoros kapcsolatban.

A mai levelek megszokott módon kezdődnek, mint ahogy az ókoriak is. Péter úgy kezdi írását, ahogy egy ókori levélnek kezdődnie kell. Megnevezi a szerzőt és a címzetteket.

Olvassuk el 1Pt 1:1 versét! Mit tudhatunk meg ebből a versből, ami kissé megvilágíthatja a hátteret?

Péter egyértelműen azonosítja magát. A neve a levél első szava. Ám azonnal „Jézus Krisztusnak apostolaként” mutatja be magát. Ezzel felmutatja „meghatalmazását”, kihangsúlyozza isteni elhívását, ahogy azt Pál is gyakran tette (Róm 1:1; Gal 1:1; Ef 1:1). „Apostol” volt, „küldött” – az Úr Jézus Krisztus küldte el.

Péter megnevezi, hogy mely régiókba küldte levelét: Pontuszba, Galáciába, Kappadóciába, Ázsiába és Bithiniába. Ezek egyaránt kis-ázsiai területek, nagyjából a mai Törökország Boszporusztól keletre eső részén.

Vitatott, hogy Péter leginkább zsidó vagy pogány hívőknek írt-e. Az 1Pt 1:1 versében használt kifejezések – „jövevények”, „szórványban (diaszpórában) élők” (új prot. ford.) – általában az I. században a Szent Föld határain kívül élt zsidókra utalnak. A *„választva”* és *„megszentelésében”* szavak 1Pt 1:2 versében zsidókra és keresztényekre is vonatkoznak. A *„pogányok”* (1Pt 2:12; 4:3) szóval utal az apostol azokra, akik a közösség körein kívül estek, tehát ez is alátámasztja, hogy zsidóknak írt.

Néhány kommentátor ezzel szemben azzal érvel, hogy amit az apostol 1Pt 1:18 és 4:3 versében mond, az inkább illik a pogányságból megtért keresztényekre, mint a zsidókra. Elvégre, vajon Péter tényleg írt volna a zsidóknak „a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekről”? Vagy mondta volna nekik ezt: *„Mert elég nekünk, hogy életünk elfolyt idejében a pogányok akaratát cselekedtük járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban”* (1Pt 4:3)?

Számunkra viszont a hallgatóság kiléténél még fontosabb, hogy mi áll az üzenetben.

VÁLASZTOTTAK

Olvassuk el 1Pt 1:2 versét! Mit árul el ez még azokról, akiknek Péter írt? Mire hívja őket?

Akár zsidó, akár pogány hátterű hívőknek is írt, Péter egyet biztosan tudott: *„ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint”* (1Pt 1:1-2, RÚF).

Viszont itt óvatosnak kell lennünk. Ez nem azt jelenti, hogy Isten eleve elrendelte: egyesek megmeneküljenek, mások pedig elvesszenek, és Péter történetesen épp azoknak írt, akiket Isten kiválasztott az üdvösségre, szemben azokkal, akiket a veszedelemre választott ki az Úr. Nem tanít ilyet a Biblia!

Olvassuk el Ez 33:11, Jn 3:16, 1Tim 2:4 és 2Pt 3:9 verseit! Hogyan segítenek ezek a részek megérteni, mire utalt Péter a kiválasztást említve?

A Szentírás egyértelműen elmondja: Istennek az a szándéka, hogy mindenki megmeneküljön, és a tervét már a föld teremtése előtt lefektette az érdekünkben: *„Mert őbenne kiválasztott minket már a világ teremtése előtt”* (Ef 1:4). Mindenkit *„kiválasztott”*, ami azt jelenti, hogy szeretné, ha mindenki megmenekülne és senki sem veszne el. Minden embert eleve elrendelt az örök életre. Vagyis a megváltási terv mindenkire vonatkozik, az engesztelés mindenkire kiterjed, még akkor is, ha nem mindenki fogadja el, amit Isten felkínál.

Isten előre ismerte a kiválasztottakat, előre tudta, hogy az üdvösség kérdésében milyen döntést hoznak majd meg szabadon. Ez nem befolyásolta választásukat, ahogy az az anya sem szabja meg gyermeke döntését, aki tudja, hogy a gyerek majd a csokoládétortát fogja választani a zöldbab helyett.

Milyen bátorítást találunk abban az igazságban, hogy Isten kiválasztott az üdvösségre?

FŐ TÉMÁK

Olvassuk el 1 Pt 1:3-12 verseit! Mi Péter fő üzenete ezekben a versekben?

_____

_____

A köszöntésben, 1Pt 1:2 versében Péter már említést tett olvasóinak az Atyáról, a Fiúról és a Szentlélekről. A Szentháromság három tagja 1Pt 1:3-12 szakaszának a tárgya. Az Atya és a Fiú 1Pt 1:3-9 témája, 1Pt 1:10-12 verseiben pedig a Szentlélek emelkedik ki.

Amikor Péter az Atyáról, a Fiúról és a Szentlélek munkájáról ír, sok olyan témát említ meg, amelyekre később még visszatér.

Azzal kezdi, hogy a keresztények újjászülettek (1Pt 1:3; lásd még Jn 3:7). Az egész életük átalakult Jézus feltámadása és a különleges örökség miatt, amely a mennyben várja őket (1Pt 1:3-4). Itt, ahogyan az Újszövetség sok más részében, Jézus feltámadását mutatja be a keresztény reménység kulcsaként.

Ez a reménység ad okot a keresztényeknek az örömre, annak ellenére, hogy *Péter első levelének* olvasói közül sokan szenvednek. A szenvedés megpróbálja és megtisztítja a hitüket, amint a tűz megtisztítja az aranyat. Bár Péter olvasói nem látták Jézust földi szolgálata során, szeretik Őt és hisznek benne. Hitük eredménye pedig az üdvösség és az ígéret: *„Romolhatatlan, szeplőtlen és hervadhatatlan örökség... amely a mennyekben van fenntartva számunkra”* (1Pt 1:4).

Péter szintén a tudtukra adja, hogy a régi próféták a nekik *„szánt kegyelemről prófétáltak”* (1Pt 1:10, RÚF). Az Ószövetség prófétái *„keresték és kutatták”* (1Pt 1:10, RÚF) az üdvösséget, amit ezek az emberek tapasztaltak Jézusban.

Az apostol rámutat, hogy miközben a hitük miatt üldözést szenvednek, a jó és a rossz közötti nagyobb küzdelem részesei. Végül pedig segíteni akar nekik, hogy hűségesek maradjanak az igazsághoz, még a megpróbáltatások alatt is.

1Pt 1:4 versében az áll, hogy az örökségünk *„a mennyekben van fenntartva a számunkra”*. Gondolkodjunk el ezen, az üzenetet magunkra vonatkoztatva! Van a mennyben egy hely, amit Isten személyesen nekünk tart fenn! Hogyan fogadjuk ezt a csodálatos ígéretet?

AZ ÜDVÖSSÉGRE JUTÓK ÉLETE

Olvassuk el 1Pt 1:13-21 szakaszát! Ezek szerint mi ösztönözzön a keresztényi magatartásra?

Az *„annakokáért”* szó, amellyel 1Pt 1:13 kezdődik, megmutatja, hogy az utána következők a korábbiak folytatatásaként értendők. Ahogy a tegnapi tanulmányban láthattuk, Péter épp Isten kegyelméről és a keresztények Jézus Krisztusba vetett reménységéről beszélt (1Pt 1:3-12).

Ennek a kegyelemnek és reménységnek az eredményeképpen buzdítja az olvasóit, hogy készítsék fel elméjüket (1Pt 1:13, RÚF). Azaz, mivel üdvösséget nyernek Jézusban, készüljenek fel gondolatban arra, hogy erősen álljanak meg és legyenek hűségesek (1Pt 1:13).

Olvassuk el 1Pt 1:13 versét! Mit jelent teljes egészében a Jézusban kinyilatkoztatott kegyelemben reménykedni?

Péter határozottan állítja, hogy hitünk egyedül Jézusban nyugszik. Majd kihangsúlyozza, hogy a keresztényektől elvárható a magatartás egy bizonyos szintje, az üdvösségre jutás következményeként. Megnevezi a keresztényi magatartás mögött meghúzódó három fő indítékot: Isten jelleme (1Pt 1:15-16), a közelgő ítélet (1Pt 1:17) és a megváltás ára (1Pt 1:17-21).

Isten jelleme az első, ami keresztényi magatartásra késztet – így lehetne összefoglalni: Isten szent. Péter 3Móz 11:44-45 szakaszából idéz, amikor felszólít: *„Szentek legyetek, mert én szent vagyok”* (1Pt 1:16). Tehát Jézus követőinek szintén szentnek kell lenniük (1Pt 1:15-17)!

A keresztényi magatartás második ösztönzője az a felismerés, hogy a szent Isten mindenkit részrehajlás nélkül meg fog ítélni, a tettei alapján (1Pt 1:17).

A harmadik indíték a keresztény megváltás nagy igazságából ered. Ez azt jelenti, hogy áron vétettünk meg, igen magas áron: Krisztus drága vérén (1Pt 1:19). Péter kihangsúlyozza, hogy Jézus halála nem a történelem egy véletlen eseménye volt, hanem amit Isten már a világ alapítása előtt elrendelt (1Pt 1:20).

Mi késztet arra, hogy keresztények legyünk? Mit válaszolnánk és miért, ha valaki megkérdezné: „Miért vagy keresztény?” Beszéljünk erről szombaton a csoportban!

SZERESSÉTEK EGYMÁST!

Péter ezután a szent és hűséges élet felé tereli a keresztényeket.

Olvassuk el 1Pt 1:22-25 verseit! Mi a fő kijelentése a kereszténység lényegét illetően?

Az apostol először is a tisztaságra buzdítja a keresztényeket (*„Tisztítsátok meg lelketeket...”*) és arra, hogy az igazságnak engedelmeskedve éljenek (1Pt 1:22). A „tisztít” vagy „megtisztít” ige szorosan kapcsolódik a „szent” és a „szentség” szavakhoz, amelyek visszautalnak arra, amit Péter néhány verssel előbb írt (1Pt 1:15). A keresztények a Jézus iránti elköteleződésük és a keresztség által (vö. 1Pt 3:21-22) megtisztultak, vagyis elkülönítették magukat Istennek, méghozzá az igazságnak engedelmeskedve. Életük megváltozásának az a természetes következménye, hogy közeli kapcsolatba kerülnek a hasonló világnézetet vallókkal. Ezek a kapcsolatok olyan szorosak, hogy Péter a család hasonlatával ír róluk. A keresztények testvéri szeretetből cselekedjenek. 1Pt 1:22 versében az *„atyafiúi”* szeretet (görögül *philadelphia*) „testvéri szeretetet” jelent. Olyan szeretet ez, ami a családtagokat köti össze.

Több különböző szó van a görögben, amit úgy lehet lefordítani, hogy „szeretet”: *philia* (barátság), *eros* (a férj és a feleség közötti szenvedélyes szeretet), *agape* (tiszta, a másik javát kereső szeretet). Amikor Péter leírja: *„egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek”* (1Pt 1:22, RÚF), az *agape* szót használja, ami általában a mások javát kereső, tiszta szeretetet jelenti. Biztosan ezért tette hozzá, hogy *„tiszta szívből”* (1Pt 1:22, RÚF) szeressék egymást, olyan szívvel, amely az Isten romolhatatlan Igéje által újjászületettekre jellemző (1Pt 1:23; lásd még 1Pt 1:3). Ilyen szeretet csak Istentől eredhet. Az önző, egocentrikus, bűnöktől meg nem tisztult szív képtelen rá, és Péter ezért hangsúlyozta annyira, hogy az *„igazság iránt való engedelmességben”* (1Pt 1:22) tisztítsuk meg magunkat. Az igazságot nem csak hinni kell, hanem aszerint is kell élni!

Hogyan tanulhatunk meg még inkább szeretni? Milyen döntéseket kell meghoznunk annak érdekében, hogy olyan szeretetet mutathassunk ki, amely *„tiszta szívből”* ered?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt. „Krisztus – az élet útja” c. fejezet, 335-338. o.; „Tökéletes engedelmesség Krisztus által” c. fejezet, 343-345. o.

Bámulatos, hogy milyen gazdag és mély a mondanivalója *Péter első levele* 1. fejezetének és milyen hatalmas területet fed le! Az elején az apostol a Szentháromság jelleméről gondolkodik, szól az Atyáról, a Fiúról és a Szentlélekről. Jézus Krisztus, a Fiú által adott nekünk az Atya Megváltót, és megszentelődésre, engedelmességre választott ki minket benne. Megszeretjük Jézust, nemes örömet találunk benne. Halála és feltámadása által miénk a „romolhatatlan örökség” ígérete, amely a mennyben vár ránk. Így még a próbák között is igazi örömünk lehet a Krisztusban felkínált üdvösségben. „[Péter] Levele a bátorság újraélesztésének és a próbák, szenvedések alatt lévők számára a hit erősítésének eszköze volt, hogy felélessze a jó munkára azokat, akik a sokféle kísértésben Istenbe vetett reménységük elvesztésének veszélyében voltak” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 339-340. o.). Eközben a Szentlélek a prófétákon keresztül munkálkodva vázlatosan bemutatta, hogy milyen korban élt Péter és az első olvasói. Ebből következően a keresztényeknek szent életet kell élni, az igazságnak engedelmeskedve, *„tiszta szívből”* fakadó szeretet által jellemezhető közösségekben.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) Nézzük át az osztályban a szerdai tanulmány utolsó kérdésére adott válaszokat! Mi motivál a keresztényi életre? Mi a közös a válaszainkban? Miben térnek el?

2) Az 1. fejezetben Péter kétszer említette Jézus feltámadását (1Pt 1:3, 21). Miért olyan fontos a feltámadás a hitünk szempontjából?

3) Péter szólt a „romolhatatlan örökségről” (lásd még Dán 7:18). Mit jelent ez? Gondoljunk valamire, ami a földön elhervad vagy azonnal elpusztul! Ezek szerint tehát mennyire csodálatos az örökségünk?

4) Hogyan növekedhet a hitünk a próbák között? Azaz milyen döntéseket hozhatunk meg, hogy tanuljunk abból, amit elszenvedünk?

A SZŐNYEG

A végtelenben, tér s időnek
örök határin messze túl,
a mindenségnek, múlt s jövőnek
szövőszékénél ül az Úr.

Szövi száz meg száz emberélet
szép, tarka, hímes szőnyegét,
hol napfényt sző beléje, hol meg éjet,
így lesz hol fényes, hol sötét.

Szált szálba fonva vagy bogozva,
keresztbe szőve, át meg át,
egymás erejét megsokszorozza,
és fényt és színt egymásnak ád.

De amint éltünk gyönge szála
ez óriás szőnyegbe fut,
nem eszmél sorsa mély okára,
s dicsőségéről mit sem tud.

Ám kezdetén egy szebb jövőnek,
a mindenségen messze túl,
dicső remekmű lesz a szőnyeg,
mit életünkből szőtt az Úr!

(Ismeretlen szerzőtől, emlékezetből leírva. DIR)

Királyi papság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 19:3-6; Ézsaiás 28:16; Zsidók 4:12; 1Péter 2:1-10

***„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket”* (1Pt 2:9).**

Péter, aki jól ismerte a zsidó kultúrát, vallást és történelmet, úgy ír a keresztényeknek, mint akik *„szent nemzet, megtartásra való nép”*. Az Ótestamentumnak az ókori Izraelre utaló szövetségi nyelvezetét használja, és azt vonatkoztatja az újszövetségi egyházra.

Nem is csoda: Isten beoltotta szövetségi népébe a Jézusban hívő pogányokat. Már ők is részesei a szövetségi ígéreteknek. *„Ha pedig némely ágak kitörettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; Ne kevélykedjél az ágak ellenében: ha pedig kevélykedel, nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged”* (Róm 11:17-18).

Az e heti igeszakaszokban Péter felhívja olvasói figyelmét Isten szövetségi népeként meglévő szent kötelességeire és magasztos elhívatására. Pál szavaival élve: Isten beoltotta őket az olajfába. Kötelességeik között pedig ott van ugyanaz, ami Izraelé is volt – hirdetniük kell az Úrban felkínált üdvösség nagy igazságát.

KERESZTÉNYKÉNT ÉLNI

1Pt 2:1 a *„tehát”* szóval kezdődik, ami azt jelenti, hogy az utána következő dolgok a korábban leírtakból adódnak. *Péter első levele* 1. fejezetében az apostol azt ecsetelte, amit Krisztus tett értünk, valamint azt is, hogyan kell arra válaszolnunk. A következő fejezetben ezt a témát viszi tovább és bontja ki.

Olvassuk el 1Pt 2:1-3 verseit! Péter szerint hogyan kell élnünk?

Péter két külön képpel mutatja be, hogy a keresztényeknek kettős kötelességük van. Az egyik negatív, ugyanis bizonyos dolgoktól meg kell szabadulni, a másik pedig pozitív, azaz akarnunk kell valamit tenni.

Az első hasonlatban Péter arra bátorítja a keresztényeket, hogy vessenek le minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és rágalmazást (1Pt 2:1), aminek következtében másképp fognak viselkedni, mint a körülöttük élők többsége. Mivel megszabadultak az álnokságtól, nem igyekeznek másokat megsebezni, hanem inkább a javukat akarják. Levetették a hamisságot, így nem tévesztenek meg másokat, hanem egyenessé és őszintévé válnak. Nem irigykednek azokra, akiknek több jutott, mint nekik. Elégedettek lesznek az életükkel és kiteljesednek ott, ahova a gondviselés helyezte őket. Nem tesznek olyan kijelentéseket, amelyekkel szándékosan lerontanák mások jó hírét.

A Péter által használt másik kép – a tejre szomjazó csecsemőé (1Pt 2:2) – az útmutatás pozitív oldalát képezi. A kereszténység nem csupán abból áll, hogy le kell tennünk a rossz dolgokról. Az ilyen élet üres lenne. Nem, inkább a lelki táplálék utáni vágyakozásról szól, ami ugyanolyan heves, mint amilyen az éhes csecsemő tej utáni vágyódása. Az apostol az olvasóit Isten Igéjéhez, a Bibliához, a lelki táplálékhoz vezeti el (lásd még Mt 22:29; Zsid 4:12; 2Tim 3:15-17). Isten Igéje által növekedhetünk lelkileg és erkölcsileg, mert abban kapjuk meg, legalábbis mi, a legteljesebb kinyilatkoztatást Jézus Krisztusról. Jézus a legnagyszerűbb képviselője a szent Isten jellemének és természetének, akit szeretnünk és szolgálnunk kell.

Hogyan kapcsolódik ez a két gondolat egymáshoz? Ha az Igében keressük a lelki táplálékot, ez hogyan segít elszakadni a helytelen tettektől és hozzáállástól, amelyektől Péter óv?

AZ ÉLŐ KŐSZIKLA

Olvassuk el 1Pt 2:4-8 szakaszát (lásd még Zsolt 118:22; Ézs 8:14-15; 28:16)! Milyen fontos igazságra utal itt Péter? Ezek szerint hogyan fogadjuk azt, amit Jézus értünk tett?

Miután Péter azt tanácsolta az olvasóinak, hogy keressék a lelki táplálékot, egyből Jézus Krisztusra, az Élő Kősziklára tereli a figyelmet, minden bizonnyal a jeruzsálemi templomra utalva. 1Pt 2:4-8 verseiben három ószövetségi szakaszt idéz, amelyek kiemelik a sarokkövek jelentőségét és Jézus szerepét jelképezik az egyházban. Nem ő az egyetlen, aki ezeket a verseket Jézushoz kötötte. Maga Jézus is használja Zsolt 118:22 versét egyik példázatának a végén (Mt 21:42). Péter szintén így tett ApCsel 4:11 versében, amikor a zsidók vezetőihez szólt. Pál pedig Ézs 28:16 szövegét használja fel Róm 9:33 versében.

Péter mondanivalójának a lényege: bár Jézust elutasították és keresztre feszítették, Isten Őt választotta ki arra, hogy lelki házának szegletköve legyen. A keresztények pedig élő kövek és ebbe a lelki házba épülnek be. Péter az egyházat mutatja be a sarok- és építőkövek terminológiájával. Az egyház Jézuson alapszik és a követőiből áll össze.

Figyeljünk fel rá: a keresztténnyé válás azt jelenti, hogy egy keresztény közösség vagy helyi gyülekezet tagjai leszünk. Ahogy a téglát is beépítik egy épületbe, úgy Jézus a keresztényeket sem másoktól elkülönítve hívja el követőiül. Ellentmondásos jelenség volna az a keresztény, aki nem imádja Istent és nem dolgozik együtt más keresztényekkel Isten országa ügyének előre vitelében. A keresztények Krisztusba és ezzel az Ő egyházába keresztelkednek meg. Péter az egyház szerepéről is beszél. Az egyháznak olyan „szent papságot" (1Pt 2:5) kell képeznie, amely „lelki áldozatokat" ajánl fel. A héber Bibliában a papok Isten és a nép között járnak közben. Az Újszövetségben Péter és mások is gyakran használják a templom és a papság nyelvezetét, az egyházat Isten élő templomaként és a népet papjaiként nevezve meg. Az ószövetségi áldozati rendszerre mutat azért, hogy fontos igazságokat jelenítsen meg arról, hogyan is kell a keresztényeknek ma élni és cselekedni.

Olvassuk el még egyszer 1Pt 2:5 versét! Mit jelent az, hogy *„lelki áldozatokkal áldozzatok"*? Hogyan teszik ezt az Istent tisztelő közösség részeiként a keresztények?

ISTEN SZÖVETSÉGI NÉPE

Péter tulajdonképpen ószövetségi nézőpontból ír, aminek a központjában a szövetség gondolata áll. Ez lényeges része a zsidó és a keresztény teológiának is.

Mi az a szövetség?

A „szövetség" (héberül *berit*) két fél közötti megállapodást vagy hivatalos egyezményt jelent. Két személy (például Lábán és Jákób között; 1Móz 31:44) vagy két király között is születhet (így Salamon és Hírám között; 1Kir 5:12). Egy király is megkötheti egy néppel, mint ahogy Dávid és Izrael vénei tették (2Sám 5:3).

Mindezekből kitűnik az a különleges szövetségi kapcsolat, amely Isten és választott népe, Ábrahám leszármazottai között áll fenn.

Olvassuk el 1Móz 17:1-4, 2Móz 2:24 és 24:3-8 verseit! Mit árulnak el ezek a szakaszok arról a szövetségről, amit Isten kötött Izraellel?

Mózes első könyve, a Biblia első könyve részletesen beszámol arról, hogy Isten miként kötött szövetséget Ábrahámmal (1Móz 15:9-21; 17:1-26). Az Úr *„megemlékezék"* erről a szövetségről, amikor megszabadította népét az egyiptomi elnyomás alól (2Móz 2:24), és Mózes idejében újította meg azt, amikor átadta a Tízparancsolatot és a többi törvényt Izrael népének (2Móz 19:1–24:8; különösen 24:3-8).

Ám a szövetségi ígéret nem volt feltételek nélküli. „Az Úr a szerződésbe foglalta, hogy ha hűségesek lesznek, megtartják, amit elvár tőlük, akkor megáldja a fejlődésüket és kezük minden munkáját" (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt., 574. o.). A próféták valóban újra meg újra figyelmeztették Izraelt az Isten törvénye iránti engedetlenség veszélyeire, és nyelvezetük gyakran emlékeztetett a szövetségére. Érveltek már azzal is, hogy talán Dániel és a Jelenések próféciáinak kivételével a Biblia legtöbb próféciája feltételhez kötött. Ennyire lényeges a szövetségi ígéreteknek való engedelmesség gondolata. A szövetségi próféciák áldásokról szóló ígéretei az Isten törvénye iránti engedelmességtől függtek, és a vészterhes próféciák csak az engedetlenekre vonatkoztak.

Mit jelent a számunkra, hogy szövetségi kapcsolatban állunk Istennel? Milyen kötelezettségeket ró ez ránk?

KIRÁLYI PAPSÁG

Mózes második könyve 19. fejezetében az Úr így szólt Mózeshez: *„Ezt mondd a Jákób házanépének és ezt add tudtára Izráel fiainak. Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sas szárnyakon és magamhoz bocsátottalak titeket. Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép”* (2Móz 19:3-6).

Itt van az evangélium üzenete, amelyet Isten a kereszt előtt ezer évvel jelentett ki: Isten megváltja a népét, megmenti őket a bűnből és a bűn fogságából, és megparancsolja, hogy szeressék Őt és engedelmeskedjenek neki, mint különleges szövetségi népe Ő előtte és a világ előtt.

Olvassuk el 2Móz 19:6 és 1Pt 2:5, 9-10 verseit! Mire utal valójában Péter, amikor a keresztényeket *„királyi papságnak”* és *„szent nemzetnek”* nevezi (1Pt 2:9)? Mit üzen nekünk, hetednapi adventista keresztényeknek ez a nyelvezet a kötelességeinkről?

A Biblia tisztelettelteljes kifejezései, mint *„lelki ház”*, *„választott nemzetség”*, *„királyi papság”* és *„Isten népe”* mind azt a különleges kapcsolatot írják le, amely Isten és Ábrahám leszármazottai között volt. Péter az Újszövetség, Jézus és a kereszt összefüggésében is ugyanazt a szövetségi nyelvezetet alkalmazza az egyház tagjaira. Az Izraelnek tett szövetségi ígéretek már tágabb értelemben nemcsak a Jézusban hívő zsidókra, hanem a pogány hívőkre is vonatkoznak. Jézus által a pogányok is valóban Ábrahám gyermekei lehetnek! *„Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök”* (Gal 3:29). Krisztus által mindenki, származástól függetlenül is részese lehet a *„királyi papságnak”*!

***Szent nemzet? Királyi papság?* Mit jelentsenek ezek a kifejezések az egyéni és közösségi életünkkel kapcsolatban, ha magunkra alkalmazzuk? Hogyan felelhetünk meg ennek a magasztos elhívásnak?**

HIRDESSÉTEK ANNAK HATALMAS DOLGAIT

Az ószövetségi egyházzal való párhuzamok nem érnek véget az üdvösséggel és azzal, hogy Isten elhívott és kiválasztott bennünket. A kérdés az, hogy *mire* hívott el és választott ki? Péter gyorsan megadja a választ.

Rámutat, hogy a különleges kapcsolatnak célja van. A keresztényeknek hirdetniük kell *„Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára”* hívta el őket (1Pt 2:9). Ezt kellett az ókori Izraelnek is tennie. Isten arra hívta el őket, hogy tanúi legyenek a világ előtt. Az volt a célja, hogy az egész világot megáldja szövetségi népén, az ókori Izraelen keresztül.

Olvassuk el a következő szakaszokat: 5Móz 4:6; 26:18-19; Ézs 60:1-3; Zak 8:23! Mi a közös pont bennük?

Az ókori Izraelnek szövetségi népként az volt a küldetése, hogy elérjék az egész világot az evangéliummal, az Úr által felkínált üdvösséggel. A keresztényeknek ugyanez az isteni küldetésük. Isten arra hív el, hogy beszéljünk a vele szerzett tapasztalatainkról, ismeretünkről és arról, amit Krisztus által a világért tett.

Olvassuk el 1Pt 2:10 versét! Miért nevezhető központi jellegűnek ez az igeszakasz a keresztények küldetése és célja szempontjából?

A világot teljesen áthatja a bűn, a halál, a fenyegető kárhozat. Jézus viszont az életét adta, hogy mindenkit megmentsen a pusztulástól. Amint az ókori Izrael esetében volt, a tisztelet feltételei a felelősség feltételei is. A keresztényeknek különlegesen magas tisztségük van: ők Isten népe. Ám ez azzal a felelősséggel jár, hogy másokat is hívniuk kell a magas tisztségbe. Ahogy 1Pt 2:10 is kijelenti, a keresztények egy néppé lettek. Valaha nem alkottak egy népet, most azonban Isten kegyelméből már *szent* nemzetté váltak (lásd Hóseás 1. és 2. fejezete). A Bibliában a *„szent”* szó általában azt jelenti, hogy az istentisztelet céljára elkülönített. Így a keresztényeknek *„szent”* nemzetként el kell különülniük a világtól, életükben látszódjon meg a különbség. Legyenek olyanok, mint egy hideg estén a tűz, amely másokat is vonz a melegével. Isten azt a felelősséget bízta a keresztényekre, hogy beszéljenek a dicsőséges üdvösségről, amelyben részesültek.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Isten szemében a gyülekezet nagyon drága. De nem külső szépségéért becsüli, hanem azért az őszinte kegyességéért, amely megkülönbözteti a világtól. Isten a gyülekezetet a Krisztus ismeretében való növekedés és a lelki fejlődés szerint értékeli.

Krisztus nagyon szeretné szőlőskertjében megtalálni a szentség és önzetlenség gyümölcseit. Keresi benne a szeretetet és a jóságot. Semmilyen művészi szépség nem érhet fel azzal a szépséggel, amelynek Krisztus képviselői természetében és jellemében meg kell mutatkoznia. A kegyelem légköre, amelyben a hívők élnek, és a Szentlélek munkája, amelyet értelmükben és szívükben végez, életüket az élet illatává teszi, és Isten megáldhatja munkájukat" (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 202. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Milyen érzés, hogy Isten kihívott a sötétségből *„az Ő csodálatos világosságára"*? Mit jelent ez? Mit mondanánk, ha el kellene ezt magyaráznunk valakinek, aki nem hisz Jézusban? Mi a sötétség? Mi a világosság? Milyen különbség van a kettő között Péter mondanivalójának az összefüggésében?**

2) ***„Lássátok, tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, amint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, amelybe bementek, hogy bírjátok azt. Megtartsátok azért és megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcsességtek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! Mert melyik nagy nemzet az, amelyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mi hozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma adok elétek"*** **(5Móz 4:5-8)?! Hogyan alkalmazható ez ránk, hetednapi adventistákra? Mire hívott el minket Isten, mit tegyünk mindazért, amit nekünk adott?**

3) **Olvassuk el 1Pt 2:3 versét! Mire utal Péter, amikor azt mondja: *„Mivelhogy ízleltétek, hogy jóságos az Úr"*? Hogyan „ízleltük" meg a kegyelmét?**

4) **Nézzünk körül a helyi gyülekezetünkben! Mi teheti kedvessé azok szemében, akik nem tudnak semmit a hetednapi adventistákról vagy arról, amiben hiszünk?**

R DÁNIEL IRÉN:
HA RÁM NÉZEL,

kérlek,
áldd meg,
mi megáldhatatlan;
bocsásd,
mi megbocsáthatatlan;
értsd meg,
mi érthetetlen;
nézd el,
mi nézhetetlen;
tűrd el,
mi tűrhetetlen;
javítsd,
mi javíthatatlan;
gyógyítsd,
mi gyógyíthatatlan;
mosd le,
mi lemoshatatlan;
mentsed,
mi menthetetlen –
azt add,
mi láthatatlan,
örök,
kifogyhatatlan!

Emberi kapcsolatok

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 19:18; Apostolok cselekedetei 5:27-32; 1Korinthus 7:12-16; Galata 3:27-28; 1Péter 2:13-23; 3:1-7

***„Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez”* (1Pt 4:8).**

Péter levele korának nehéz társadalmi kérdéseivel is foglalkozik. Például, hogyan éljenek a keresztények az elnyomó és korrupt kormányzat, a pogány Római Birodalom uralma alatt, hiszen a legtöbben közülük oda tartoztak. Mit tanácsol Péter az olvasóinak, és szavai mit jelentenek a számunkra ma?

Hogyan viselkedjenek a keresztény rabszolgák, amikor uraik keményen és igazságtalanul bánnak velük? Bár a modern munkáltató-munkavállaló viszony különbözik az I. századi rabszolgatartó-rabszolga kapcsolattól, Péter mondanivalóját azok is kétségtelenül érteni fogják, akiknek hatalmaskodó főnökük van. Sokatmondó, hogy a keresztények magaviseletének példájaként Péter Jézusra mutat és arra, hogyan reagált a helytelen bánásmódra, mivel ők is hasonlóval találhatják szemben magukat (1Pt 2:21-24)!

Miként viszonyuljon egymáshoz a férj és a feleség, különösen ha olyan alapvető kérdésben nem értenek egyet, mint a hit?

Végül, hogyan viszonyuljanak a keresztények a társadalmi rendhez, még akkor is, ha a társadalmi és/vagy a politikai rendszer határozottan korrupt és szemben áll a keresztény hittel?

AZ EGYHÁZ ÉS AZ ÁLLAM

Bár a Bibliát régen írták, nagyon is időszerű kérdéseket érint, mint pl. a keresztények és a kormányzat közti kapcsolatot.

Bizonyos esetekben ez elég egyértelmű. *A jelenések könyve* 13. fejezete olyan időről beszél, amikor a politikai hatalomnak való engedelmesség az Isten iránti engedetlenséget jelenti. Ilyen esetben elég világos a válaszunk (lásd a csütörtöki tanulmányt).

Olvassuk el 1Pt 2:13-17 szakaszát! Mit mond az Ige általánosságban arról, hogyan viszonyuljunk a kormányzathoz?

A Római Birodalom árnyoldalait jól ismerték, akik a határain belül éltek. A birodalom törekvő emberek szeszélyes akarata által nőtt, akik könyörtelen katonai erővel léptek fel. A hatalom minden ellenállásra erőszakkal felelt. A módszeres kínzás és a keresztthalál csak két példa a szörnyűségek közül, amelyekkel az elítélteket sújtották. A római kormányzatot átszőtte a nepotizmus (családtagok protekciója) és a korrupció. Az uralkodó elit mérhetetlen arroganciával és kegyetlenséggel gyakorolta a hatalmát. Péter mindezek ellenére bátorítja olvasóit, hogy ismerjék el a birodalom *összes* emberi intézményének a hatalmát, a császárétól a kormányzóéig (1Pt 2:13-14). Az apostol úgy érvel, hogy a császárok és a kormányzók megbüntetik azokat, akik rosszat tesznek, ill. elismerik a helyesen cselekvőket (1Pt 2:14). Ezzel fontos szerepet játszanak a társadalom formálásában.

A Római Birodalom valójában minden hibája ellenére stabilitást nyújtott. Kemény igazságot szolgáltatott, de ez az igazság a joguralom elvére épült. Utakat építtettek és pénzügyi rendszert állítottak fel, hogy fedezzék a hadi kiadásokat. Róma olyan környezetet biztosított, amelyben a népesség növekedhetett és sok tekintetben még gazdagodhatott is. Péternek az uralomról szóló megjegyzései ebben a fényben nyernek értelmet. Semelyik kormányzat nem tökéletes, főként nem az, amelyik alatt Péter élt, ill. a gyülekezetek, amelyeknek írt. Tehát megtanulhatjuk tőle, hogy a keresztények legyenek jó állampolgárok, engedelmeskedjenek országuk törvényének, amennyire csak lehet, még ha távolról sem tökéletes az a kormányzat, amelyik alá tartoznak.

Miért fontos, hogy a keresztények a lehető legjobb állampolgárok legyenek, még a nem teljesen ideális politikai környezetben is? Mit tehetünk azért, hogy jobbá tegyük a társadalmunkat, akár csak kis mértékben is?

URAK ÉS RABSZOLGÁK

Olvassuk el 1Pt 2:18-23 verseit! Hogyan értjük ma ennek a szakasznak a bonyolult tartalmát? Milyen elvet tanulhatunk meg belőle?

1Pt 2:18-23 alapos tanulmányozása megmutatja, hogy a rabszolgaság jóváhagyása helyett a szöveg lelki tanácsot ad arra, hogyan vélekedjünk olyan nehéz helyzetekről, amelyeket egy adott időben nem tudunk megváltoztatni.

1Pt 2:18 versében a „cselédnek" vagy „rabszolgának" fordított szó, az *oiketes* kifejezetten a házi rabszolgákat jelenti. A szolgára használt általánosabb kifejezés a *doulos*, ami Ef 6:5 versében fordul elő, hasonló tanácsot ad a rabszolgáknak.

A Római Birodalomban számos társadalmi réteg volt. A rabszolgákat birtoktárgynak tartották uraik teljhatalmú irányítása alatt, akikkel jól vagy akár kegyetlenül is bánhattak. Legyőzött hadseregek katonái, rabszolgák gyermekei váltak rabszolgává, vagy olyanok is, akiket adósságaik törlesztésére „adtak el". Egyes szolgákra nagy felelősséget bíztak. Néhányan a gazdáik hatalmas birtokait igazgatták. Mások a tulajdonosaik javait, üzleti vállalkozásait kezelték, de voltak, akik gazdáik gyermekeit oktatták.

A rabszolga megvehette a szabadságát, ebben az esetben „megváltott" szolgának nevezték. Pál ezzel a nyelvezettel írja le, amit Jézus tett értünk (Róm 3:24; Ef 1:7; Kol 1:14). Fontos emlékeznünk arra, hogy az első keresztények között több rabszolga volt. Olyan rendszerben találták magukat, amelyet nem tudtak megváltoztatni. Különösen nehéz volt azoknak a szerencsétleneknek a helyzete, akiknek az ura kemény volt és nem hallgatott a józan észre. Még azoknak is megpróbáltatásokat kellett elviselniük, akiknek jobb gazdájuk volt. Péter keresztény rabszolgáknak szóló tanácsai egybevágnak az Újszövetség más kijelentéseivel. Engedelmeskedniük kellett és ki kellett tartaniuk, ahogyan Krisztus is engedelmeskedett és kitartott (1Pt 2:18-20). Nincs semmi érdeme azoknak, akiket valamilyen rossz tettért büntetnek meg. A valódi krisztusi lelkület akkor nyilvánul meg, amikor valaki igazságtalanul szenved. Ilyenkor Jézushoz hasonlóan a keresztényeknek sem szabad bántalmazni vagy megfenyegetni a másikat, hanem bízzák magukat Istenre, aki igazságosan fog ítélni (1Pt 2:23).

Hogyan alkalmazhatjuk a gyakorlatban, amit Péter itt leírt? Vajon ez azt jelenti, hogy sohasem állhatunk ki a jogainkért? Beszéljük meg válaszainkat a csoportban!

FÉRJEK ÉS FELESÉGEK

Olvassuk el 1Pt 3:1-7 szakaszát! Milyen konkrét kérdésről beszél itt Péter? Mennyire aktuális a házasságról szóló mondanivalója mai társadalmunkban?

Van egy fontos utalás a szövegben, amely segít a figyelmes olvasónak megérteni azt a kérdést, amivel 1Pt 3:1-7 része foglalkozik. A 3. fejezet 1. versében olyan férjekről szól Péter, akik *„nem engedelmeskednek az igének”* (új prot. ford.). Vagyis azt tárgyalja, hogy mi történjen, ha egy keresztény nő hozzámegy valakihez, aki nem keresztény (még akkor is, ha kevesen vannak a nem hívők).

A keresztény feleség sok nehézséggel találja magát szemben, ha férje nem osztozik a hitében. Mi legyen ilyen esetben? Váljon el? Péter, ahogy másutt Pál is, nem azt javasolja, hogy a keresztény feleség hagyja el a nem hívő férjét (lásd 1Kor 7:12-16), inkább éljen példás életet az a nő, akinek a férje nem hisz.

Az I. századi Római Birodalomban a nők szerepét nagyban az adott társadalom határozta meg. Például egy római nőnek több joga volt a törvény szerint a birtokok ügyében és a károk jóvátétele tekintetében, mint a legtöbb nőnek Péter olvasói közül. Az I. században bizonyos társadalmakban a nőket kizárták a politikai életből, a kormányzásból és a legtöbb vallás vezetéséből. Péter arra buzdítja a keresztény nőket, hogy olyan mércéhez szabják magukat, amely kivívja az elismerést az adott környezetükben. Tisztaságra és tisztességre bátorít (1Pt 3:2). Azt javasolja, hogy a keresztények inkább a belső szépségükkel foglalkozzanak, mint a divatos hajviseletek, ékszerek és drága ruhák külsőségeivel (1Pt 3:3-5). A keresztény nő a magaviseletével teszi vonzóvá a kereszténységet az előtt, akivel a legmeghittebb a kapcsolata – a férje előtt.

A férjek nem tekinthetik Péter szavait engedménynek arra, hogy bármiféleképpen is rosszul bánjanak a feleségükkel! Az apostol rámutat, hogy a férjeknek tekintettel kell lenniük a feleségükre (1Pt 3:7).

Míg az apostol egy konkrét kérdéssel foglalkozik – a keresztény feleségek nem hívőkkel kötött házassága –, az ideális keresztény házasság képe is felvillan: a keresztény házastársak kölcsönösen támogassák egymást, tiszta hűséggel éljék az életüket, miközben a mindennapi tevékenységeikkel Istent tisztelik.

TÁRSADALMI KAPCSOLATOK

Olvassuk el Róm 13:1-7, 1Kor 7:12-16, Ef 5:22-33 és Gal 3:27-28 verseit! Hogyan kapcsolódik Pál mondandója ahhoz, amit Péter vázolt fel 1Pt 2:11–3:7 szakaszában?

_____

_____

_____

Pál megemlít néhány olyan kérdést, amely 1Pt 2:11–3:7 szakaszában is felmerül. Gondolatmenete egyezik azzal, ami *Péter első levelében* található. Például Pál Péterhez hasonlóan arra bátorítja az olvasóit, hogy engedelmeskedjenek a *„felső hatalmasságoknak”* (Róm 13:1). Isten jelöli ki az uralkodókat, hogy elrettentsenek a rossztól, de nem a jótól (Róm 13:3). Így a keresztényeknek is azt tanácsolja, hogy *„Adjátok meg azért mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, az adót; akinek a vámmal, a vámot; akinek a félelemmel, a félelmet; akinek a tisztességgel, a tisztességet”* (Róm 13:7).

Pál is hangsúlyozza, hogy a nem hívő férj felesége példamutató életet éljen, aminek következtében a férj akár csatlakozhat is az egyházhoz (1Kor 7:12-16). Pál mintája a keresztény házasságról szintén a kölcsönösségen alapszik. A férjeknek úgy kell szeretniük a feleségüket, ahogy Krisztus is szerette az egyházat (Ef 5:25). Továbbá a szolgák úgy engedelmeskedjenek földi uruknak, ahogy Krisztusnak is engedelmeskednének (Ef 6:5).

Pál tehát kész volt a törvényes, kulturális határokon belül munkálkodni. Megértette, hogy mit lehet és mit nem lehet megváltoztatni az adott kultúrában. Viszont meglátta a kereszténységben azt, ami majd meg fogja változtatni a társadalomnak az emberekkel kapcsolatos nézetét. Sem Péter, sem Pál nem akart politikai forradalmat indítani a társadalmi rend megváltoztatására, ahogy Jézus sem. A változást ehelyett az istenfélő emberek befolyásával akarták elérni a társadalomban.

Olvassuk el Gal 3:27-29 verseit! Ez nyilván teológiai kijelentés, mégis milyen komoly társadalmi hatása lehet amiatt, ahogyan a keresztények viszonyulnak egymáshoz Jézus értük vállalt tetteinek a következtében?

_____

A KERESZTÉNYSÉG ÉS A TÁRSADALMI REND

Noha tudjuk, minden emberi szervezet és kormányzat hibás, sőt időnként kimondottan bűnös, Pál és Péter a kormányzattal és a vallási vezetőkkel való rossz tapasztalataik ellenére is arra buzdította az első keresztényeket, hogy engedelmeskedjenek az emberi hatalomnak (Róm 13:1-10; 1Pt 2:13-17). Azt mondják, hogy a keresztények fizessenek adót és tegyenek eleget a kötelezettségüknek, dolgozzanak. Amennyire csak lehetséges, legyenek példás állampolgárok!

Olvassuk el ApCsel 5:27-32 szakaszát! Milyen kapcsolat van Péter szerint a hatóságok képviselőinek járó engedelmesség (1Pt 2:13-17) és a között, ahogy az apostolok ebben az adott esetben eljártak?

A keresztény egyház korai sikere vezetett Péter és János letartóztatásához (ApCsel 4:1-4). A vezetők, a vének és az írástudók kikérdezték őket, majd szigorúan megparancsolták nekik, hogy hagyjanak fel a prédikálással (ApCsel 4:5-23). Hamarosan ezután ismét lefogatták és kérdőre vonták őket, hogy miért nem úgy cselekedtek, ahogyan azt a hatóságok megparancsolták (ApCsel 5:28). Péter így válaszolt: *„Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embernek”* (ApCsel 5:29).

Milyen lényeges igazságot kell leszűrnünk ezekből a szavakból?

Péter nem volt képmutató, ugyanazt mondta, mint amit tett. Amikor az lett a kérdés, hogy Istent vagy az embereket kövesse, választása egyértelmű volt. A keresztényeknek egészen addig a pontig támogatni kell a kormányukat és engedelmeskedniük kell, még akkor is, ha közben a társadalom helyzetének megváltoztatásáért fáradoznak. Amikor erkölcsi kérdések forognak kockán, a keresztényeknek törvényes módon kell munkálkodni azoknak a társadalmi változásoknak az előmozdítása érdekében, amelyek a jézusi értékeket és tanításokat tükrözik. Ennek módja különféle tényezőktől függ. A keresztény hűséges állampolgár, ez viszont nem jelenti azt, hogy ne kellene javítania vagy nem javíthatna a társadalom helyzetén.

Olvassuk el 3Móz 19:18 és Mt 22:39 verseit! Így szól a parancsolat: *„Szeresd a felebarátodat, mint magadat.”* Hogyan foglalja ez magába azt, hogy tenni is kell a változtatásért, amikor az valóban jobbá és igazságosabbá teheti a felebarátunk életét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, „A közelgő küzdelem”, 518-527. o., „A Szentírás védőbástya”, 528-536. o. és „A nyomorúság ideje”. 546-564. o. c. fejezetei.

Ellen G. White amellett érvelt, hogy a hetednapi adventisták jó állampolgárként éljenek, a földi törvényeknek engedelmeskedve. Még azt is mondta, hogy *ne* szegüljenek nyíltan, kirívóan szembe a helyi vasárnaptörvényekkel. Azaz, bár Isten parancsolata szerint meg kell szentelni a hetedik napi szombatot, mégse hágják át szándékosan a vasárnapi munkavégzést tiltó törvényeket. Egy konkrét esetben azonban világossá tette, hogy az adventistáknak nem szabad engedelmeskedniük a törvénynek: ha egy rabszolga elszökött az urától, a törvény megkövetelte, hogy visszavigyék. White felszólalt ez ellen a törvény ellen, és azt mondta az adventistáknak, hogy ne engedelmeskedjenek, akármi is legyen a következménye: „Amikor az emberi törvények ütköznek Isten törvényeivel, az utóbbinak kell engedelmeskednünk, bármi legyen is a következmény. Hazánk törvénye megköveteli, hogy szolgáltassuk vissza a rabszolgát az urának, ennek azonban nem szabad engedelmeskedni, hanem el kell fogadjuk a törvény megszegésének következményeit! A rabszolga nem tulajdona senkinek. Isten a jogos ura, és embernek nincs joga kezet vetni Isten alkotására és a sajátjának mondani” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt. 201-202. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) Milyen példákat idézhetünk arra, hogy a keresztények felléptek jó irányú társadalmi változás érdekében? Mit tanulhatunk ezekből az esetekből?

2) Milyen példákat találunk arra, hogy keresztények a társadalmi bajok orvoslása helyett belenyugodtak abba, ami rossz, sőt még igazolták is azt? Mit tanulhatunk ezekből a történetekből?

3) 1Pt 2:17 kimondja: *„a királyt tiszteljétek”* (új prot. ford.). Abban az időben valószínűleg Néró volt a császár, az egyik leggonoszabb és legromlottabb az eleve gonosz uralkodók sorában. Mi az üzenete ennek a számunkra ma?

4) Olvassuk el 1Pt 2:21-25 verseit az osztályban! Hogyan közvetítik ezek a versek az evangélium üzenetét? Milyen reménységet kínálnak? Mire késztetnek? Mennyire követjük ezt a tanácsot?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: AMIKOR HALLGATOM

Amikor hallgatom
a szellő zúgását,
vajon miket suttog,
miket mondogat?
Valaki üti-veri
lelkem hátát,
csókolgatja arcomat.

Istenért élni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Sámuel 11:4; Róma 6:1-11; Galata 2:20; 1Péter 3:8-12; 4:1-11

***„Mert az Úr szemei az igazakon vannak, és az Ő fülei azoknak könyörgésein; az Úr orcája pedig a gonoszt cselekvőkön”* (1Pt 3:12).**

A Biblia írói ismerték az emberi bűnösség valóságát. Hogy ne ismerték volna? A világ tele van vele. Mellesleg tudatában voltak saját bűnösségüknek is (1Tim 1:15), pontosan tudták, hogy milyen súlyos is valójában. Végtére is a bűn problémájának megoldására kell csak gondolnunk – Jézus Krisztus keresztjére. Ennyire mély és átható a bűn jellege.

A Biblia írói azonban Krisztusnak az életünket átformáló hatalmával is tisztában voltak, amely új emberré alakít át.

A héten Péter tovább halad ezen az ösvényen: a keresztények új, Krisztusban levő életével foglalkozik, amelyet azután nyernek el, hogy átadják magukat neki és megkeresztelkednek. Olyan nagy lesz a változás, hogy mások is felfigyelnek majd rá. Péter nem állítja, hogy a változás mindig egyszerű. Valójában arról beszél, hogy testben szenvednünk kell (1Pt 4:1), mert így érhetjük el a megígért győzelmet.

Péter azt a témát folytatja, ami áthatja a Bibliát: a Jézusban hívő ember életében meglévő szeretet valóságával foglalkozik. Leírja, hogy *„a szeretet sok vétket elfedez”* (1Pt 4:8). Ha szeretünk, ha megbocsátunk, azt tükrözzük vissza, amit Jézus tett és tesz értünk.

„LEGYETEK EGYETÉRTŐK”

Olvassuk el 1Pt 3:8-12 verseit! Mit mond itt Péter, hogyan éljenek a keresztények? Mit ismétel meg abból, amit már leírt 1Pt 2:20-21 szakaszában?

Péter először is azt mondja, hogy legyenek mindannyian *„egyetértők”* (új prot. ford.). Nem egyformaságról beszél abban az értelemben, hogy mindenkinek *pontosan* ugyanúgy kell gondolkoznia, cselekednie és hinnie. Erre a gondolatra a legjobb példát 1Kor 12:1-26 szakaszában találhatjuk. Pál ezekben a versekben rámutat, hogy a test is részekből áll. Van külön kéz és szem, mégis közösen alkotják a testet. Az egyház is eltérő lelki ajándékokkal rendelkező egyénekből áll, akik nem egyformák, de együttműködnek az egységes közösség létrehozásában. Természetesen nem mindig könnyű ilyen egységre jutni, a keresztény egyház történelme sajnos ennek bőséges bizonyságát adja. Péter tehát az egymással egyet nem értéstől óvja a hívőket, majd kifejti az olvasói előtt, hogyan mutathatják be az ideális keresztény egységet.

Példának okáért a keresztények legyenek együtt érzőek (1Pt 3:8, új prot. ford.). Az együttérzés azt jelenti, hogy ha az egyik keresztény szenved, mások is vele együtt szenvednek. Amikor pedig egy másik keresztény örül, a többiek is együtt örülnek vele (vö. 1Kor 12:26). Az együttérzés képessé tesz bennünket arra, hogy meglássuk a másikban rejlő lehetőséget, ami egy újabb fontos lépés az egység felé vezető úton. Ezek után Péter elmondja, hogy legyünk *„atyafiszeretők”* (1Pt 3:8). Jézus szerint arról ismerhetők fel a tanítványai, hogy szeretik egymást (Jn 13:35). Továbbá Péter azt mondja, hogy a keresztények irgalmas szívűek (1Pt 3:8). Könyörületesek lesznek egymás nehézségei és bukásai láttán.

„Feszítsük meg az énünket! Tartsuk a másikat többre magunknál! Így kerülhetünk egységbe Krisztussal. Ez lesz majd a félreérthetetlen bizonyítéka a mennyei világmindenség, az egyház és a világ előtt annak, hogy Isten gyermekei vagyunk. Istent dicsőíti majd a példaadásunk” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 9. köt., 188. o.).

Milyen gyakran igaz ránk, amit Péter mond ebben a részben, különösen az, hogy *„Nem fizetvén gonosszal a gonoszért”* (1Pt 3:9)? Miért szükséges az énünknek meghalnia ahhoz, hogy az apostol tanácsai szerint tudjunk élni (lásd Gal 2:20)?

---

https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/

TESTI SZENVEDÉS

Igen, Jézus meghalt a bűneinkért, és egyedül benne és az Ő igazságában van az üdvösségünk reménysége, amely befedez és Isten szemében igazzá tesz. Jézus miatt „Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna" (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 47. o.).

Isten kegyelme viszont nem ér véget annak kimondásával, kijelentésével, hogy megbocsátotta a bűneinket. Erőt is ad, hogy győzni tudjunk felettük!

Olvassuk el Róm 6:1-11, 1Pt 3:18, 21 és 4:1-2 verseit! Mi a kapcsolat a szenvedés és a bűn fölötti győzelem között?

Van egy kis görög szó 1Pt 3:18 versében, amely Jézus áldozatának mindenre kiterjedő jellegét hangsúlyozza: a *hapax*. Azt jelenti, hogy „egyszer és mindenkorra". Péter a *hapax* szóval emeli ki Jézus szenvedésének és értünk való halálának mindent átfogó jellegét.

1Pt 4:1 versében a *„Mivelhogy azért"* kifejezés összekapcsolja 1Pt 4:1-2 részét azzal, amit 1Pt 3:18-22 szakaszában mondott az apostol. A korábbi versekben rámutat, hogy Krisztus a mi bűneinkért szenvedett, mert így volt képes bennünket Istenhez vinni (1Pt 3:18), és ezért *„minket is megtart most... (a) keresztség"* (1Pt 3:21).

Talán a keresztség összefüggésében érthetjük meg legjobban Péter szavait: *„...aki testileg szenved, megszűnik a bűntől"* (1Pt 4:1). A hívő a keresztség által részesül Jézus szenvedésében, halálában és feltámadásában. A keresztény ember eldöntötte, hogy *„többé nem emberek kívánságai, hanem Isten akarata szerint"* éli majd le *„a testben hátralevő időt"* (1Pt 4:2, ÚRK). Ezt csak úgy lehet elérni, ha naponta átadjuk magunkat az Úrnak és *„szenvedélyeivel és kívánságaival"* együtt megfeszítjük a testet (Gal 5:24, ÚRK).

Róm 6:1-11 verseiben Pál kifejti, hogy a keresztények a keresztségkor egyesülnek Jézus halálával és feltámadásával. A keresztségkor meghalunk a bűnnek. Most pedig valósággá kell tenni az életünkben azt, hogy meghaltunk a bűnnek. Pál szavai elárulják a keresztényi élet titkát: *„Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban"* (Róm 6:11).

Mikor éreztük utoljára, hogy azért szenvedünk testileg, mert harcolnunk kell a bűn ellen? Mit árul el a válaszunk a keresztényi életünkről?

ÚJJÁSZÜLETVE

Krisztusban új életünk van, új kezdet lehetőségét kapjuk. Újjászülettünk. Ennek azt kell jelentenie – főként azok számára, akik gyermekkoruk után fogadták el Krisztust –, hogy másképp élünk, mint korábban. Ki ne hallott volna már megdöbbentő történeteket azokról, akik korábban a világban voltak, majd gyökeresen megváltoztak, miután elfogadták Jézust és megmentő kegyelmét?

Péter először az én haláláról és a Jézusban nyert új életről beszél (amely az Ő halálába és feltámadásába való megkeresztelkedés útján lehet a miénk), majd szól azokról a változásokról, amelyeket tapasztalni fogunk.

Olvassuk el 1Pt 4:3-6 verseit! Milyen változás történik az ember életében, és hogyan viszonyulnak mások ehhez?

Péter több kifejezést használ, amelyek az alkoholos italok fogyasztására utalnak: „részegeskedés” (új prot. ford.), „dobzódás”, „tivornyázás” (új prot. ford.) és „ivás”. Mai nyelvezettel szólva: a bulizós napoknak vége. Sőt, szerinte a kereszténybe végbement változásnak olyan nagynak kell lennie, hogy akik ismerték korábban, azok *„csudálkoznak”*, mivel nem vesz többé részt a kicsapongásokban (1Pt 4:4). Itt annak az esélyét láthatjuk, hogy prédikálás nélkül tehetünk bizonyságot azoknak, akik nem hisznek. Az istenfélő keresztényi élet nagyobb bizonyságtétel lehet a világ összes prédikációjánál.

Mit mond Péter ezekben a szakaszokban az ítéletről?

Péter ebben a részben világossá teszi – mint ahogy másutt is a Biblia (Jn 5:29; 2Kor 5:10; Zsid 9:27) –, hogy egy nap Isten majd ítéletet mond a *„testben”* tett dolgokról (1Pt 4:2). A *„holtaknak is... hirdettetett”* az evangélium (1Pt 4:6) kifejezéssel arra utal, hogy azoknak, akik most halottak, szintén volt lehetőségük megismerni Isten megmentő kegyelmét a múltban, még életükben. Tehát Isten igazságosan megítélheti őket is.

A Jézusban hívőknek miben más az élete most, szemben azzal, amikor még nem hittek benne? Miben változtatta meg az életüket az Úr?

A TEST BŰNEI

Péter felsorolja a rossz dolgokat, amelyeket az emberek a múltban tettek, de amelyekkel felhagytak, miután hinni kezdtek Jézusban, és ezek között említi az ún. „szexuális bűnöket” is.

Olvassuk el még egyszer 1Pt 4:3 versét! Még mi mást sorol fel itt Péter?

Két szónak van itt erősen szexuális jelentéstartalma: „feslettségek” (*aselgia*, ami „érzékiséget” jelent) és „kívánságok” (*epithumia*, ami „kívánságot” vagy „vágyat” jelent).

Könnyen megeshet, hogy a keresztények helytelen képet adnak a szexualitásról. Pedig a Biblia nem ellenzi a nemi életet, hiszen Isten teremtette a nemiséget, nagy áldásul adta az emberiségnek. A szexualitásnak helye volt már kezdetben, az Édenben. *„Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté. Valának pedig mindketten mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala”* (1Móz 2:24-25). Isten ezt döntő alkotóelemnek szánta, ami egész életre egyesíti a férjet és a feleséget, így a legjobb hátteret biztosítva a gyermekek felneveléséhez. Ez a közelség és intimitás pedig azt tükrözi, amire Isten is vágyik a népével (lásd Jeremiás 3. fejezet, Ezékiel 16. fejezet, Hóseás 1-3. fejezetei).

A megfelelő helyen, a férfi és nő közötti házasságban a szexualitás mélységes áldást jelent. Ha rosszul, rossz kontextusba helyezik, a világon az egyik legártalmasabb hatása lesz. Az ember fel sem tudja mérni, milyen rettenetes *következményekkel* járnak ezek a bűnök itt és most! Vajon melyikünk ne ismerne olyanokat, akiknek az élete romba dőlt az ezzel a nagy áldással való visszaélés miatt?!

Mi a közös a következő igékben? 1Móz 19:5; 2Sám 11:4; 1Kor 5:1; 10:8

Persze nincs szükségünk a Bibliára ahhoz, hogy az efféle bűnök által okozott fájdalom és szenvedés történeteiről értesüljünk.

Azért vigyáznunk kell nekünk is! Az ilyen természetű bűnöknek bizony erőteljesen negatív hatása lehet az emberekre, a társadalom pedig rosszallással tekint rájuk. Ám a bűn az bűn, és Krisztus halála még a szexuális bűnöket is elfedi. Keresztényként vigyáznunk kell, főleg ezen az érzékeny területen, hogy *„vesd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondolj arra, hogy kivesd a szálkát, amely a te atyádfia szemében van”* (Lk 6:42).

A SZERETET MINDENT ELFEDEZ

A keresztények már Péter idejében is Jézus közeli visszajövetelét és a jelen világ végét várták. Ezt onnan tudjuk, hogy 1Pt 4:7 versében ez áll: *„A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozzatok.”* Más szóval, készüljetek fel a végre! Nagyon is valós értelemben pedig a „vég” mindannyiunk számára a halálunk után csupán csak egy pillanatra van. Amikor meghalunk, lehunyjuk a szemünket, és – akár évezredek telnek el, akár csak pár nap – a következő dolog, amiről tudunk, hogy elérkezett Jézus második adventje és a világ vége.

Péter szerint hogyan kell élniük a keresztényeknek, tudva, hogy a *„vége pedig mindennek”* közel van (1Pt 4:7-11)?

A keresztényeknek, amellett, hogy komolyan és vigyázva imádkoznak, hajlandónak kell lenniük *„az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez”* (1Pt 4:8).

Mit jelent ez? Hogyan fedezi el a szeretet a bűnt? A megoldás ott rejlik, ahonnan Péter idéz, Péld 10:12 versében: *„A gyűlölség szerez versengést; minden vétket pedig elfedez a szeretet.”* Ha szeretjük egymást, sokkal készségesebben és könnyebben megbocsátunk annak, aki megsebez, megsért. Krisztus szeretete vezet arra, hogy megbocsássunk. A szeretetünknek kell arra késztetnie, hogy megbocsássunk másoknak. A kis sértéseket, sőt még a nagyokat is jóval készségesebben elnézik, elfelejtik ott, ahol bővölködnek a szeretetben.

Péter éppen ugyanazt a gondolatot fejezi ki, mint Jézus és Pál, miszerint az egész törvényt összegezni lehet abban a kötelezettségben, hogy teljes szívedből szeresd Istent és szeresd a felebarátodat, mint magadat (Mt 22:34-39; Róm 13:8-10).

Péter arra is buzdítja a keresztényeket, hogy legyenek vendégszeretők. Még ha közel is van a második eljövetel, a hívőknek nem szabad emiatt elzárkózni az emberi kapcsolatoktól. Végezetül pedig, amikor a keresztények megszólalnak, úgy beszéljenek, mint akik Isten szavait szólják. Vagyis az idő komolysága miatt szükség van a lelki igazságokról való komoly beszédre.

***„…a szeretet sok vétket elfedez.”* Ki követett el bűnt ellenünk? Hogyan tanúsíthatunk iránta olyan szeretetet, amely „elfedezi” azt a bűnt? Ha így teszünk, milyen előnyünk származik ebből nekünk, magunknak?**

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A hosszan tűrő szeretet nem nagyítja fel a tapintatlanságot megbocsáthatatlan támadássá és nem is kovácsol előnyt mások helytelen tetteiből. A Szentírás egyértelműen tanítja, hogy a tévelygőkkel türelemmel és megfontoltan kell bánni. Ha a helyes utat követjük, a keménynek tűnő szívet is meg lehet nyerni Krisztusnak. Jézus szeretete sok vétket elfedez. Az Ő kegyelme sosem vesz minket arra rá, hogy felfedjük mások hibáit, amíg az nem feltétlen szükséges" (Ellen G. White: *Counsels to Parents, Teachers, and Students*. 267. o.). Gondoljunk például Jézusra és a nőre, akit házasságtörésen kaptak (Jn 8:1-11)! Általában olyan történetnek tekintjük ezt, amely Krisztusnak a bűnös nő iránti kegyelméről szól, és ez igaz is. Csakhogy van ennek mélyebb vetülete is. Vajon miért írta Jézus a porba azoknak a vallási vezetőknek a „bűnös titkait", akik a nőt odarángatták elé (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 389. o.)? Hiszen ott az írást azonnal el lehetett törölni. Miért nem vádolta meg őket nyíltan, miért nem jelentette ki mindenki előtt, amit tudott a bűneikről, amelyek ugyanolyan rosszak vagy talán még rosszabbak lehettek, mint az asszonyéi? Jézus ehelyett megmutatta nekik, hogy tud képmutatásukról és gonoszságukról, mégsem fedte fel azokat mások előtt. Talán ezzel nyúlt feléjük. Kinyilvánította: ismerte szándékaikat, mégis lehetőséget adott nekik arra, hogy megmeneküljenek. Milyen nagy tanulság ez a számunkra, amikor azokkal szemben kell fellépnünk, akik valamilyen bűnt követtek el!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Gondolkodjunk el az egység kérdésén, ami nem egyenlő az egyformasággal! Vannak olyan területek, amelyeken teljes egységre kell jutnunk, hogy egyházként tudjunk működni? Ha igen, melyek ezek, és hogyan juthatunk el oda? Ezzel szemben melyek azok a területek, amelyeken a véleménykülönbség nemhogy nem ártalmas, hanem inkább előnyös?**
2) **Milyen tapasztalatunk van azzal kapcsolatban, hogy a testi szenvedés segít felhagyni a bűnnel? Vajon Istennek az életünket átformáló hatalma magától értetődően azt jelentené, hogy nincs szükség a testi szenvedésre a győzelem érdekében? Ha nem, miért nem?**
3) **Gondoljunk a pusztításra, amit az alkohol okozott sokak életében! Mit tehetünk egyházként azért, hogy segítsünk másoknak is felfigyelni az alkoholfogyasztás veszélyeire? Hogyan hívhatjuk fel fiataljaink figyelmét arra, hogy milyen nagy hiba akár csak kipróbálni azt a szert, amely szörnyű károkat okoz?**

PETER STRANICH:
JÉZUS

Jézus,
mikor fogom végre megérteni:
Nem nekem kell megtervezni a Te utadat,
Te vagy a tervező!...
Nem nekem kell táplálékról gondoskodnom,
Te táplálsz engem!
Nem nekem kell a veszélyt legyőznöm,
Te győzöd azt le!
Nem nekem kell az akadályokon átjutni,
Te segítesz át!...
Jézus,
mikor fogom végre megérteni:
teljesen elégséges,
hogy Te fogod a kezem!

(Kárpáti Petronella: *Oltalomra vágyunk*. Budapest, 2008, 87. o.)

Szenvedni Krisztusért

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Timóteus 3:12; 1Péter 1:6; 3:13-22; 4:12-14, 17-19; Jelenések 12:17

***„Hiszen erre hívattatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek”* (1Pt 2:21, HUNB).**

Közismert a kereszténység üldöztetésének a története az első századokban. A Biblia – főként *Az apostolok cselekedetei* – bepillantást enged abba, ami az egyházra várt. Az üldözés és a vele járó szenvedés egyértelműen jelen volt azoknak a keresztényeknek az életében, akiknek Péter a levelét írta.

Az apostol az 1. fejezetben azt mondta, hogy *„noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitetek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranynál, dicséretre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtassék a Jézus Krisztus megjelenésekor”* (1Pt 1:6-7). A levélnek majdnem az utolsó megjegyzése is ugyanezzel a gondolattal foglalkozik: *„A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, ő maga tegyen tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká”* (1Pt 5:10).

A rövid apostoli levélben nem kevesebb, mint három hosszabb szakasz foglalkozik azzal, hogy az olvasók szenvednek Krisztusért (1Pt 2:18-25; 3:13-21; 4:12-19). Akárhogyan is nézzük, az üldözés okozta szenvedés *Péter első levelének* egyik fő témája, és most ezzel fogunk foglalkozni.

A KORAI KERESZTÉNYEK ÜLDÖZTETÉSE

Olvassuk el 1Pt 1:6 és 5:10 verseit! Miről beszél itt Péter? Szerinte hogyan reagáljanak az olvasói arra, amivel szembesülnek?

Az első néhány évszázadban szörnyű halál fenyegette az embereket egyszerűen azért, ha csak kereszténnyé lettek. Bemutatja egy levél, amit Traianus római császárnak írtak, hogy mennyire bizonytalan volt a korai keresztények helyzete. Plinius küldte a levelet, aki az írás idején Pontusz és Bitinia – az 1Pt 1:1 versében felsorolt régiók közül kettő – kormányzója volt (Kr. u. 111-113).

Plinius útmutatást kért Traianustól. Levelében megkérdezte, hogy mit tegyen azokkal, akiket kereszténységgel vádoltak. Beszámolt róla, hogy kivégeztette azokat, akik ragaszkodtak kereszténységükhöz. Mások kijelentették, hogy bár korábban keresztények voltak, többé már nem azok. Nekik Plinius megengedte, hogy Traianus császár és más istenek szobrainak ajánljanak fel tömjént, Jézust pedig átkozzák meg, és ezzel bizonyítsák be ártatlanságukat.

Ritkán gyakorolták az élő császárok imádását Rómában, bár ők maguk a Római Birodalom keleti részében, ahova Péter az első levelét írta, megengedték, sőt időnként szorgalmazták is nekik szentelt templomok építését. Néhány ilyen templomnak saját papjai és oltárai voltak, ahol áldozatokat lehetett bemutatni. Plinius a Kis-Ázsiában hosszú ideje meglévő gyakorlatot követte azzal, hogy rávette a keresztényeket: a császár szobra előtt tömjénezéssel és a szobor imádásával mutassák ki a Birodalom iránti hűségüket.

Az I. században időszakonként a hívők igen nagy veszélyben voltak, csupán csak a kereszténységük miatt. Ez különösen jellemezte Néró (Kr. u. 54-68) és Domitianus (Kr. u. 81-96) császárok idejét.

Ám a *Péter első levelében* ábrázolt üldözés inkább helyi jellegű volt. Kevés konkrét példát találunk a levelében az üldözésekre, de talán ide tartozhattak a hamis vádak (1Pt 2:12), a szidalmazás és a gyalázás (1Pt 3:9, 4:14). Nem úgy tűnik, hogy a bebörtönzés vagy a kivégzés gyakori következmény lett volna, legalábbis abban az időben, noha a próbák igen kemények voltak. Viszont keresztényi életük miatt a hívőkkel szembehelyezkedett az I. század társadalma, és megesett, hogy szenvedniük kellett a hitük miatt. Így amikor Péter az első levelét írta, olyan témával foglalkozott, ami komoly aggodalommal töltötte el az embereket.

KRISZTUS SZENVEDÉSE ÉS PÉLDÁJA

Olvassuk át 1Pt 3:13-22 szakaszát! Hogyan viszonyuljanak a keresztények azokhoz, akik szenvedést okoznak nekik a hitük miatt? Milyen kapcsolat van Jézus szenvedése és a hívőknek a hitük miatti szenvedése között?

Péter kijelentette, hogy *„ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok”* (1Pt 3:14), ezzel Jézus szavait visszhangozta: *„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért”* (Mt 5:10). Majd azt mondta, hogy a keresztények ne féljenek a támadóiktól, hanem Úrként szenteljék meg (tiszteljék) a szívükben Krisztust (1Pt 3:15). Segít elűzni az ellenségeiktől való félelmüket, ha elismerik Jézust.

Majd azt tanácsolta a keresztényeknek, hogy mindig készek legyenek elmagyarázni, milyen reménységük van, méghozzá megnyerő módon – szelídséggel és félelemmel (a „félelem” szót időnként „tiszteletnek” fordítják; lásd 1Pt 3:15-16).

Péter ragaszkodik ahhoz, hogy a keresztények ne szolgáltassanak másoknak okot a vádaskodásra, legyen tiszta a lelkiismeretük (1Pt 3:16). Ez azért fontos, mert a megvádolt keresztény hibátlan élete miatt a vádaskodó szégyenben marad.

Világos, hogy abban nem lehet érdemet találni, ha valami gonoszság elkövetése miatt szenved az ember (1Pt 3:17). A jó, a helyes cselekedetekért való szenvedés viszont már egészen más helyzet. *„Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni, ha ez az Isten akarata”* (1Pt 3:17, új prot. ford.).

Péter ezután Jézus példáját hozta fel. Maga Krisztus is szenvedett az igazsága miatt. Életének szentsége és tisztasága folyamatos dorgálást jelentett azoknak, akik gyűlölték Őt. Jézus volt az, akinek a leginkább kellett szenvednie a jó, nem pedig a rossz cselekedetei miatt.

Ám az Ő szenvedése lett az egyetlen út az üdvösségre. A bűnösök helyett halt meg [*„mint igaz a nem igazakért”* (1Pt 3:18)], hogy a benne hívők megkaphassák az örök élet ígéretét.

Előfordult már, hogy nem azért szenvedtünk, mert valami rosszat, hanem éppen mert jót tettünk? Mi volt ez a tapasztalat, és mit tanultunk meg belőle? Mit jelent kereszténynek lenni és Krisztus jellemét tükrözni?

A TŰZPRÓBA

Olvassuk el 1Pt 4:12-14 verseit! Miért mondja azt Péter, hogy a hívők ne ijedjenek meg a szenvedéstől? Lásd még Jn 15:18; 2Tim 3:12!

Péter egyértelművé teszi, hogy ha keresztényként szenvedünk üldözést, akkor részesek vagyunk Krisztus szenvedéseiben. Ez nem lehet meglepő. Sőt, ellenkezőleg! Ahogy Pál is írta: *„De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni, üldöztetni fognak”* (2Tim 3:12). Jézus is figyelmeztette a követőit arra, hogy mivel találják majd magukat szembe: *„Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnek titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotránkoznak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást”* (Mt 24:9-10).

Ellen G. White szerint: „Így lesz ez mindazokkal, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban. Üldözés és gyalázat vár mindazokra, akiket Krisztus Lelke hevít. Az üldözés módja idővel változhat, azonban az elv, a lelkület alapja ugyanaz, amely az Úr választottait megölte Ábel napjai óta” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 379. o.).

Olvassuk el Jel 12:17 versét! Mit árul el ez a szöveg a keresztények üldözésének valóságáról az utolsó napokban?

Nem kérdés, hogy az üldözés állandó valóság lehet a hűséges keresztények számára, ezt tárgyalta itt Péter, amikor olvasóit a rájuk váró „tűzpróbára” figyelmeztette.

A tűz jó hasonlat. A tűz képes pusztítani, de meg is tisztíthat valamit a szennyeződéstől, attól függően, hogy éppen mire hat. A házakat elpusztítja, míg az ezüstöt és az aranyat megtisztítja. Egyrészt nem szabad szándékosan üldözést kiváltanunk, másrészt azonban Isten még az üldözésből is képes jót kihozni. Péter tehát ezt tanácsolja olvasóinak (így nekünk is): *Az üldözés valóban rossz, de ne csüggedjetek el attól, mintha valami váratlan dolog lenne! Haladjatok tovább előre hitben!*

Mit tehetünk, hogy felemeljük, bátorítsuk és még segíteni is tudjuk azokat, akik a hitük miatt szenvednek?

ISTEN NÉPE ÉS AZ ÍTÉLET

Vessük össze 1Pt 4:17-19 verseit Ézs 10:11-12 és Mal 3:1-6 szakaszaival! Mi a közös a mondandójukban?

Ezek a szakaszok az ítélet folyamatát írják le, ami Isten népének ítéletével kezdődik. Péter még az olvasói szenvedéseit is összeköti Isten ítéletével. Szerinte a keresztények szenvedése lehet akár Isten ítélete is, amely Isten házanépén kezdődik. *„Akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is - jót cselekedve - ajánlják lelküket a hű Teremtőnek”* (1Pt 4:19, új prot. ford.).

Olvassuk el Lk 18:1-8 verseit! Hogyan segít ez a rész megérteni Isten ítéletét?

A bibliai időkben az ítélet vágyott esemény volt. A szegény özvegyasszony példázata Lk 18:1-8 szakaszában azt mutatja be, hogy milyen volt az általános viszonyulás az ítélethez. Az özvegyasszony tudta, hogy csak akkor alakulhat jól az ügye, ha talál egy bírót, aki hajlandó felvállalni azt. Nincs elég pénze, se elég nagy rangja ahhoz, hogy könnyen előterjeszthesse a panaszát. Végül mégis meggyőzi a bírót, hogy hallgassa meg és adja meg neki azt, ami jár. Ahogy Jézus is mondja: *„Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik őhozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk”* (Lk 18:7)? A bűn gonoszságot hozott a világba, Isten népe pedig a korszakok során mindvégig várja, hogy Ő majd mindent helyreállít.

„Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítené a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljőnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek” (Jel 15:4).

Gondoljunk a sok gonoszságra, ami a földön büntetlenül maradt és marad! Tehát miért is olyan fontos nekünk, keresztényeknek az igazság és Isten igazságos ítéletének gondolata? Milyen reménységet ad az az ígéret, amely szerint Isten igazságot fog szolgáltatni?

HIT A PRÓBÁK IDEJÉN

Amint láthattuk, Péter olyan hívőknek írt, akik a hitükért szenvedtek. A keresztény történelem pedig megmutatta, hogy a dolgok csak még rosszabbra fordultak, legalábbis egy ideig. A következő években biztosan sok keresztény lelt vigaszra és megnyugvásra abban, amit Péter írt. Kétségtelen, hogy sokan ma is így éreznek.

Miért van szenvedés? Ez természetesen ősrégi kérdés. *Jób könyvének*, a Biblia egyik legkorábbi könyvének a szenvedés a fő témája. Valóban, ha megnevezhetünk valakit (Jézuson kívül), aki nem *„mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó”* (1Pt 4:15) szenvedett, az Jób volt. Elvégre Isten is ezt mondta róla: *„Észrevetted-é a szolgámat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő és bűn-gyűlölő”* (Jób 1:8). Mégis, nézzük csak meg, hogy mit kellett szegény Jóbnak kiállnia, nem mintha gonosz lett volna, hanem éppen azért, mert jó volt!

Hogyan segítenek a következő igehelyek választ találni a szenvedés eredetének kérdésére? 1Pt 5:8; Jel 2:10; 12:9

A rövid válasz úgy hangzik, hogy azért szenvedünk, mert benne vagyunk a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemben. Ez nem pusztán egy hasonlat, jelképe a természetünkben meglévő jónak és gonosznak. A létező ördög és a valóságos Jézus vívja igazi küzdelmét az emberekért.

Olvassuk el 1Pt 4:19 versét! Hogyan segíthetnek nekünk a Péter által leírtak, bármilyen küzdelmünk is legyen éppen most?

Amikor szenvedünk, különösen, ha azt *nem* közvetlenül egy rossz tettünk okozta, természetesen újból és újból feltesszük a kérdést, mint Jób: *Miért?* Azonban gyakran nem kapunk választ. Ahogy Péter is mondja, csak annyit tehetünk a szenvedések között, hogy Istennek ajánljuk a lelkünket, benne, *„hű”* Teremtőnkben bízunk és *„jót cselekedve”* élünk tovább (1Pt 4:19, új. prot. ford.).

Keresztényként miért olyan fontos a számunkra, hogy Isten jellemét, jóságát és irántunk való szeretetét mi magunk is megismerjük, különösen, amikor szenvedünk? Hogyan tanulhatjuk meg, hogy jobban kell Istent és az Ő szeretetének valóságát ismernünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A vasárnapi tanulmány a keresztények üldöztetéséről szólt. Itt következik a császárnak írt levél teljesebb kivonata, amely arról szól, hogy mit szenvedtek el a keresztények az első századokban: „...ezt a módszert követtem azokkal szemben, akiket kereszténységük miatt jelentettek fel: Kihallgattam őket arra nézve, hogy keresztények-e. Ha bevallották, még kétszer elismételtem a kérdést, és halálbüntetéssel is fenyegettem őket. Ha továbbra is kitartottak hitük mellett, akkor elrendeltem a kivégzésüket. Akármilyen természetű is legyen a hitvallásuk, kétségtelenül azt éreztem, hogy a makacsság és a hajlíthatatlan konokság büntetést érdemel. Akik tagadták, hogy keresztények voltak vagy valaha azok lettek volna, és elismételték utánam az Istennek mondott könyörgésemet, akik bort és tömjént ajánlottak fel a képed előtt, amit abból a célból rendeltem oda, az Istenek képével együtt, és akik végül megátkozták Krisztust – azt mondják, hogy a valódi keresztények közül egyiket sem lehet rákényszeríteni efféle cselekmények elvégzésére –, azokkal szemben jónak láttam ejteni a vádakat. Mások, akiket a feljelentő megnevezett, először kereszténynek vallották magukat, majd ezt tagadták. Igaz, korábban ez volt a meggyőződésük, de elhagyták azt, egyesek három éve, mások több éve, és voltak, akik már huszonöt éve. Mind imádták a te szobrodat és az Istenek képeit, és megátkozták Krisztust” (*Plinius levelei*. London: William Heinemann, 1915, 10:96 könyv, 2. köt. 401-403. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Milyen komoly kérdéssel találták szembe magukat a keresztények, amelyet a Plinius leveléből vett idézet is bemutat? Milyen párhuzamot látunk itt azzal, ami az utolsó napokban is jönni fog Jel 14:9-12 szakaszában a harmadik angyali üzenete szerint? Mit árul ez el azokról a fő kérdésekről, amelyek a nagy küzdelem mögött húzódnak meg?**

2) **„Az emberek azzal vádolják Isten törvényének tisztelőit, hogy csapásokat hoznak a világra. A természet félelmes háborgásáért, az emberek viszálykodásáért, a vérontásért és a mérhetetlen szenvedésért – őket okolják. Az az erő, amely az utolsó figyelmeztetést kíséri, felbőszíti a gonoszokat. Haragjuk fellángol azok ellen, akik elfogadták az üzenetet, és Sátán még jobban elmélyíti a gyűlölet és az üldözés szellemét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 526. o.). Nem tudjuk, mikor következnek be ezek, de hogyan lehetünk mindig készen megállni a helyünkön, ha bármiféle ellenállásba ütközünk a hitünk miatt? Mi a felkészülésünk titka?**

SZALÉZI FERENC:
ÍME, A TE KERESZTED

ISTEN BÖLCSESSÉGE
örök időktől fogva
kiszemelte neked
a keresztet,
mint szívből jövő
drága ajándékát.

MIELŐTT
ezt a keresztet
reád adta volna,
megtekintette
mindentlátó szemével,
átgondolta
isteni értelmével,
megvizsgálta
bölcs igazságosságával,
átmelengette
szerető karjaival.
Mindkét kezével
megmérte,
nehogy egymilligrammnyival nehezebb
vagy egy milliméterrel
is nagyobb legyen,
mintsem elhordozhatnád.

Majd megáldotta
legszentebb nevével
és felkente kegyelmével.
Átitatta vigaszának illatával,
azután mégegyszer
reád tekintett
és mérlegelte bátorságodat.

AZ ÉGBŐL
jön hát a te kereszted,
Isten különös köszöntése ez,
és az Ő mindenben könyörülő
szeretetének
alamizsnája számodra.

(Kárpáti Petronella: *Oltalomra vágyunk*. Budapest, 2008, 106-107. o.)

Szolgáló vezetés

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 10:21; Példabeszédek 3:34; Máté 20:24-28; Apostolok cselekedetei 6:1-6; 1Péter 5:1-10; Jelenések 12:7-9

***„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok”* (1Pt 5:7, RÚF).**

A növekvő gyülekezetekről készült tanulmányok mindig kiemelik a hatékony vezetés fontosságát. Az ilyen vezetés Istentől és az Igéből veszi elgondolásait, és a gyülekezetből mindenkinek lehetőséget biztosít saját lelki ajándékainak gyakorlására az evangéliumi misszióparancs teljesítésében.

Ám a gyülekezeti vezetés nagy kihívást jelent. Főleg önkéntesek működtetik a gyülekezetet, akik bár elfoglaltak, áldoznak az idejükből. A tagok a „lábukkal is szavaznak”, ha nem járnak, amikor valami olyan történik, amit nem tudnak támogatni. Az eredményes keresztény vezetőnek mélyen vallásosnak is kell lennie. Nem szabad arról sem megfeledkeznünk, hogy Péter olyan gyülekezeteknek írt, amelyek üldözést tapasztaltak. A gyülekezeti vezető különösen sebezhető ilyen időkben. Kicsoda alkalmas tehát erre a feladatra?

1Pt 5:1-10 szakaszában Péter a keresztény vezetés kérdéséről ír a helyi gyülekezet szintjén. Ezekben a versekben olyan fontos jellemtulajdonságokat nevez meg, amelyekkel nemcsak a helyi vezetőknek, hanem a tagoknak is rendelkezniük kell. Szavai éppen annyira időszerűek ma, mint annak idején voltak.

VÉNEK A KORAI EGYHÁZBAN

Keressük ki a következő igehelyeket: ApCsel 6:1-6; 14:23; 15:6; 1Tim 5:17; 1Pt 5:2! Milyen bepillantást engednek ezek a versek a korai egyház kihívásaiba és a vezetők helyzetébe?

A hívővé lett és a gyülekezethez csatlakozó emberek hatalmas csoportja Isten nagy áldása. Ám, ahogy azt a legelső keresztények tapasztalata mutatja, a hirtelen növekedés gondokkal is járhat.

Példának okáért *Az apostolok cselekedetei* 1-5. fejezetei írnak a Szentlélek vezetéséről és arról, hogy sokan áttértek a kereszténységre. ApCsel 6:1-6 rámutat a következményekre: a csoport túlságosan nagy lett a vezetés számára, és szükségessé vált a szervezeti felépítés kialakítása, hogy irányítani tudják a gyülekezet napi ügyeit.

A hátrányos megkülönböztetés miatti panaszkodás mutatott rá a struktúra gyöngeségeire. A görögül beszélő csoport sérelmezte, hogy özvegyeikre nem figyeltek eléggé a naponkénti ételosztáskor. Ezért kijelöltek egy külön csoportot, a diakónusokat, akik a tizenkét apostol munkáját támogatták azzal, hogy az egyház anyagi erőforrásait igazgatták.

Való igaz, hogy a korai egyházat különleges módon vezette a Szentlélek. Viszont még így is szükség volt a gyülekezet megszervezésére. Már igen korán felmerült az igény, hogy minden gyülekezetben válasszanak véneket, a gyülekezeti vezetők meghatározó csoportját. Olyan helyeken, ahol addig még nem hallottak Jézusról, Pál és Barnabás is kijelölt véneket az újonnan alakult keresztény csoportok vezetésére (ApCsel 14:23).

A korai kereszténység idején különféle szerepük volt a véneknek. Helyi közösségük vezetőiként időről időre tanították az újonnan megtérteket, prédikáltak és gondoskodtak arról, hogy minden szükséges dolog megtörténjen a közösség jóléte érdekében (ApCsel 15:6; 1Tim 5:17; 1Pt 5:2).

Hogyan tanulhatunk meg még jobban együttműködni a helyi gyülekezetünk vezetőivel még akkor is, ha nem mindig értünk egyet mindenben?

A PRESBITEREK

Olvassuk el 1Pt 5:1-4 verseit! Hogyan álljanak hozzá a vezetők a gyülekezeti feladatukhoz? Hogyan alkalmazhatjuk ezeket az elveket magunkra, bármi legyen is a szerepünk?

Péter azzal a megállapítással kezdi a presbitereknek szóló tanításait, hogy ő is presbitertárs. Majd két dolgot jegyez meg magáról: tanúja volt Krisztus szenvedésének és arra számít, hogy része lesz a megjelenő dicsőségben is. Ezzel kiemeli, hogy a presbitereknek mit kell tudniuk: érteniük kell Krisztus értünk vállalt szenvedésének jelentőségét és az általa kínált nagy reménységet is.

Az apostol szerint a presbiter szerepe olyan, mint az Isten nyáját gondozó pásztoré. A gyülekezetet bárányokhoz hasonlítja, amivel arra utal, hogy a tagok, mint a bárányok, időnként a saját fejük után mennek, ezért szükségük van a pásztorra, aki visszatereli őket a csoporthoz és segít nekik a többiekkel összhangban dolgozni. A presbiter legyen alázatos példa arra is, hogyan kell élni a keresztényeknek.

Milyen figyelmeztetés szól a pásztoroknak? Jer 10:21; Ez 34:8-10; Zak 11:17

A keresztény vezetők szerepének fontos része, hogy olyan türelemmel kell fáradozniuk a gyülekezeti tagokért, ahogyan egy pásztor vezeti a nyáját. A presbiterek szelíden gyűjtsék össze a hívőket az istentiszteletre, hogy akinek szüksége van arra, biztosan meghallja Jézus üzenetét, valamint megismerje a benne felkínált üdvösséget.

Péter még azt is megjegyzi, hogy a presbitereknek szabad akaratukból és nem kényszer hatására kell gyakorolniuk a felügyeletet. Nem mindig egyszerű olyan embereket találni, akik készek vállalni a gyülekezet vezetésével járó kihívásokat. Ez különösen megmutatkozhat választások idején. Bizonyos meghatározó szerepköröket be kell tölteni annak érdekében, hogy a gyülekezet jól működhessen. Megvan az oka, hogy sokan miért vonakodnak a vezető szereptől. E feladatok némelyike jelentős időbefektetést igényel, és az alkalmas embereknek már több kötelességük is lehet. Mások talán azt hiszik, hogy nem eléggé felkészültek a szerep ellátására. Péter viszont azt mondja, hogy ha felkérnek bennünket, ha csak lehetséges, készen kell állnunk elfogadni a vezetői tisztséget.

SZOLGÁLÓ VEZETÉS

Olvassuk el Mt 20:24-28 és 1Pt 5:3 verseit! A keresztény vezetés mely lényeges elveit találhatjuk meg ezekben az igékben?

1Pt 5:3 versében a meghatározó görög szó a *katakurieuontes*. Ugyanezzel a szóval Mt 20:25 versében is találkozunk, ahol „hatalomgyakorlást" vagy valaki felett való „uralkodást" jelent. Tehát 1Pt 5:3 versében a véneknek adott tanácsot így is lehetne fordítani: „Ne uralkodj azok felett, akik rád vannak bízva", és ez Jézus szavait tükrözi Mt 20:25 verséből.

Mt 20:20-23 bemutatja, hogy Jézus milyen körülmények között mondta el azt, amit Mt 20:24-28 szakaszában találunk. Jakab és János édesanyja azzal a kérdéssel fordult hozzá, hogy eljövendő országában hadd üljön az egyik fia a jobb, a másik pedig a bal oldalán.

„Jézus szelíden bánt velük, nem dorgálta meg önzésüket, amiért kiváltságot igényeltek testvéreikkel szemben. Olvasott szívükben, tudta, milyen mélyen ragaszkodnak hozzá. Jóllehet, jellemüket megfertőzték a földi hatások, szeretetük mégsem pusztán emberi érzelem volt, hanem a Megváltó szeretetéből fakadt. Krisztus nem tesz nekik szemrehányást, hanem mélyebbé és tisztábbá kívánja tenni kapcsolatukat" (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 460. o.).

Jézus elmagyarázta, hogy ezt a megtisztelő helyet az Atya adja és nem Ő. Majd kifejtette, hogy az a különbség az Ő országa és a pogány nemzetek között, hogy milyen típusú vezetők lesznek benne. Aki vezető szeretne lenni abban az országban, amelynek Jézus a Királya, annak szolgálnia kell, mert Jézus országában a vezetőknek hozzá kell hasonulniuk. *„Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért"* (Mt 20:28).

Ezért Péter felhívja a gyülekezeti vezetőket, hogy adják át magukat Jézusnak, és mutatkozzon meg bennük is ugyanaz az önmegtagadás, ami megvolt az Úrban.

Olvassuk el Fil 2:4-8 verseit! Hogyan cseng össze Pál gondolata Péter szavaival? Ami pedig még fontosabb: Hogyan tehetjük azt, amire az apostolok ezekben a versekben felszólítanak?

AZ ALÁZAT FELÖLTÉSE

A társadalom erősen tagolódott az ókori világban, amelyben Péter is élt. Mai kifejezéssel élve az uralkodó elit „tiszteletet parancsolt". Alacsonyabb rangú emberek csoportosultak köréjük, és a társadalom legalsó szintjén voltak a rabszolgák. Az alacsonyabb rangúaknak alázatot kellett tanúsítaniuk a magasabb rangúak iránt. Az a görög szó, ami az alázatot jelöli, még azt is jelenti, hogy „alacsony", „jelentéktelen", „gyenge" és „szegény", a státusz és hatalom nélküli emberekre utalva a társadalomban. A judaizmus és a kereszténység körein kívül az *alázatos* szót az alacsony rangúakkal azonosították, és az alázatot nem feltétlenül tartották a szabad emberek megfelelő magaviseletének.

Olvassuk el 1Pt 5:5-7 verseit! Tekintettel a körülményekre és az akkori időkre, miért különösen figyelemreméltó, amit Péter itt leírt?

A Bibliában az alázat más fényben jelenik meg, mint abban az időben és kultúrában, amelyben Péter élt. Az apostol Péld 3:34 versét idézte a *Septuagintából* (a görög Ószövetségből), azt a verset, amelyre Jak 4:6 is hivatkozik. Az Ószövetségben Isten történelmi tetteinek a részét képezte, hogy megalázta a nagyokat és hatalmasokat (Jób 40:11; Ézs 13:11; 23:9).

Isten előtt az alázat a helyes magatartás. *„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején"* (1Pt 5:6, RÚF). Az alázatnak kell jellemeznie a keresztény kapcsolatát Istennel és a többi emberrel, nem pedig a büszkeségnek (1Pt 5:5).

A keresztényeknek, még a keresztény vezetőknek is tisztában kell lenniük azzal, hogy bűnösök és csak Isten kegyelme mentheti meg őket. Tehát ebben a legfőbb értelemben mind egyenlők vagyunk; a kereszt előtt mindannyiunknak meg kell alázkodnunk. Fontos, hogy az alázat megjelenjen az emberi kapcsolatainkban, különösen azokkal szemben, akik a felelősségünk alá tartoznak. Bárki képes alázatot mutatni Isten, a menny és a föld Teremtője előtt. Még azokkal kapcsolatban is viszonylag könnyű alázatosnak lenni, akiknek bizonyos hatalmuk van felettünk, akik „magasabb" tisztséggel bírnak nálunk. A valódi próba akkor jön, amikor azok iránt tanúsítunk alázatot, akik „alánk" tartoznak, akiknek nincs hatalmuk felettünk. Ilyen alázatról beszél itt Péter.

Milyen szempontból segít a kereszt és az, amit jelképez, hogy alázatosak tudjunk maradni?

MINT ORDÍTÓ OROSZLÁN

Ahogy azt már láthattuk, Péter az üldözés hátterén írt. Első olvasói számára a nagy küzdelem témája nem elvont teológia volt az. Úgy tapasztalták, ahogy ma a legtöbben – legalábbis egyelőre – nem.

Olvassuk el 1Pt 5:8-10 és Jel 12:7-9 verseit! Mit tanítanak ezek az igék a gonosz eredetéről és Sátánnak a világunkban végzett munkájáról?

_____

_____

_____

A jelenések könyve megmutatja, hogy a keresztényeknek szerepük van a jó és a gonosz erői közti kozmikus harcban. *A jelenések könyvében* a jók seregét Jézus vezeti, aki az Isten Igéje, a királyok Királya és az uraknak Ura (Jel 19:13, 16). A gonoszok seregének élén az ördög áll, akit a Biblia Sátánnak nevez és sárkányként ábrázol (Jel 12:7-9; 20:7-8). Bár a média és még bizonyos keresztények is tagadják Sátán létezését, az ördög valójában hatalmas lény, akinek kizárólag gonosz szándékai vannak velünk. Ám a jó hír az, hogy végleg el fog pusztulni (Jel 20:9-10).

Péter nem kicsinyli le azt a veszélyt, amit az ördög jelent. Az ördög olyan, mint egy ordító oroszlán, amelyik keresi, hogy kit nyelhet el (1Pt 5:8). Az apostol arra is rámutat, hogy olvasói a saját, akkori szenvedésükben felismerhetik a gonosz munkáját, de ennek a szenvedésnek vége lesz az örök dicsőségben (1Pt 5:10).

Olvassuk el még egyszer 1Pt 5:10 versét! Mit mond itt Péter?

_____

Bár nem tudjuk pontosan, milyen természetű próbáik voltak, azt láthatjuk, hogy Péter a reménységnek adott hangot. Az ördög tényleg létezik, a küzdelem valóságos és a szenvedéseink is azok, viszont a *„minden kegyelemnek Istene”* már legyőzte a gonoszt. Így akármitől is szenvedjünk, ha hűségesek maradunk – mindhalálig (lásd Zsid 11:13-16) – akkor Jézusnak köszönhetően biztos a győzelem!

Hogyan tanulhatunk meg ragaszkodni a hitünkhöz, mindvégig kitartani, akármi is kerüljön az utunkba?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A szolgáló vezetés nagyszerű példáját látjuk Jézus viselkedésében az utolsó vacsorán. Teljes mértékben tudatában volt annak, hogy kicsoda Ő (Isten Fia). Azt is tudta, hogy hamarosan vissza fog térni az Atyjához (Jn 13:1). A vacsora után megmosta a tanítványok lábát, majd azt mondta: *„Azért, ha én az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek”* (Jn 13:14-15). Minden alkalommal, amikor Jézus követői megmossák egymás lábát, akkor nemcsak megismétlik ezt a jelenetet, hanem arra emlékeztetik egymást, hogy ha Jézus országában vezetők szeretnének lenni, akkor szolgává kell lenniük. A tanítványok kétségkívül emlékeztek életük hátralévő részében Mesterük alázatos tettére, különösen, miután jobban megértették, hogy ki is Ő valójában. Ez is bizonyára ott volt Péter gondolataiban, amikor arra szólította a gyülekezeti vezetőket, hogy ne uralkodjanak mások fölött, hanem öltsék föl az alázatosságot.

„Amikor Krisztus beleegyezett, hogy emberré lesz, olyan alázatról tett bizonyságot, amely csodálatra késztette az értelmes mennyei lényeket. Krisztus dicsőséges előélete nélkül nem lett volna megalázkodás, ha beleegyezik az emberré válásba. Ki kell tárjuk az értelmünket, ha fel akarjuk fogni: Krisztus félretette uralkodói palástját, királyi koronáját, főparancsnokságát, és istenségére felöltötte az emberi természetet, hogy ott találkozzon az emberrel, ahol volt, és erkölcsi erőt adjon az emberi családnak, amely így Isten gyermekeivé válhat.

A Krisztus életére jellemző szelídség és alázat mutatkozik majd meg azoknak az életében és jellemében, akik úgy járnak, *»amint ő járt«*” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*. 81. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Jézus azzal kezdte meg a szolgálatát, hogy szembeszállt az ördöggel. Negyvennapi böjtöléstől meggyöngülve is képes volt ellenállni az ördög kísértéseinek azzal, hogy a Szentírást idézte (Mt 4:1-11; Mk 1:12-13; Lk 4:1-13). Ezek szerint hogyan lehetünk mi is képesek ellenállni az ördögnek a saját életünkben?**
2) **Az őszinte alázatnak milyen példáit láttuk már másokban? Mit tanulhatunk ezekből?**

LEV TOLSZTOJ: SZERETETTEL

„A nehézség azzal kezdődik, hogy az emberek olykor azt vélik, másokkal szeretetlenül bánhatnak, ez azonban nem megy. Dolgokat lehet szeretet nélkül intézni, a fát lehet aprítani és a vasat kalapálni szeretet nélkül, azonban emberekkel sohasem lehet így bánni. Az emberek olyanok, mint a méhek.
Ha nyersen bánnak velük, vagy megsérülnek, vagy ők sebeznek meg minket."

(Kárpáti Petronella: *Szeretetre vágyunk.* Budapest, 2008, 106. o.)

Jézus Péter írásaiban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 18:51; Ézsaiás 53:1-12; János 11:25; Kolossé 1:13-14; 1Péter 1:18-19; 2Péter 1:1

***„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultok meg”* (1Pt 2:24, RÚF).**

Péter első levelének tanulmányozása alapján mostanra egyértelművé kellett váljon a számunkra, hogy bármi is volt a szövegösszefüggés és a konkrét kérdés, amiről Péter éppen írt, mindig Jézusra összpontosított. Jézus hatja át az egész írását, aranyfonálként végighúzódva a levélen.

Jézus a fő téma már az első sortól kezdve, ahol Péter Jézus Krisztus „apostolaként” („küldötteként”) nevezi meg magát, egészen az utolsóig, ahol ezt írja: *„Békesség mindnyájatoknak, akik Krisztusban vagytok”* (1Pt 5:14). Apostoli levelében Jézus haláláról szól, aki értünk áldozta fel magát. Beszél az Úr nagy szenvedéséről, amelyen átment, és példáját a szenvedésben mintául állítja elénk. Ír Jézus feltámadásáról és arról, amit ez a számunkra jelent. Ráadásul nemcsak Messiásként, *Christosként*, „felkentként” beszél róla, hanem úgy, mint aki Messiás Isten. Azaz *Péter első levelében* több bizonyítékát is látjuk Jézus isteni természetének. Istenként emberi testet öltött, azért élt és halt meg, hogy miénk lehessen az örök élet reménysége és ígérete.

Ezen a héten ismét átnézzük *Péter első levelét* és még közelebbről megfigyeljük, hogy mit nyilatkoztat ki Jézusról.

JÉZUS, HELYETTES ÁLDOZATUNK

Az egyik téma, ami átível az egész Biblia felett – talán *az* átívelő téma – Isten munkája a bűnössé lett emberiség megmentéséért. *Mózes első könyvében* Ádám és Éva bukásától *A jelenések könyvében* Babilon elestéig a Szentírás vagy így, vagy úgy, de bemutatja Isten művét, amellyel meg akarja menteni azt, *„ami elveszett”* (Lk 19:10), és ez a téma megjelenik Péter leveleiben is.

Olvassuk el Kol 1:13-14 és 1Pt 1:18-19 verseit! Mit jelent az, hogy Isten megváltott minket, és mi köze van a vérnek a megváltáshoz?

1Pt 1:18-19 így érzékelteti Jézus halálának a jelentőségét: *„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg... hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén.”* Két fontos kép van ezekben a szavakban: megváltás és állatáldozat.

A Biblia többféleképpen érti a *megváltást*. Például a szamár első vemhét (amit nem lehetett feláldozni) és az elsőszülött fiút (2Móz 34:19-20) a helyettesítő bárány áldozatával váltották meg. Pénzzel vissza lehetett vásárolni (kiváltani) azokat a tárgyakat, amelyeket a szegénység miatt kellett eladni (3Móz 25:25-26). Ami pedig még fontosabb, hogy a szolgákat is meg lehetett váltani (3Móz 25:47-49). *Péter első levele* arról tájékoztatja az olvasókat, hogy az atyáiktól *„örökölt hiábavaló”* életükből (1Pt 1:18) *„drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, Krisztusén”* (1Pt 1:19) lettek megváltva. Természetesen a bárány képe az állatáldozatok gondolatát idézi fel.

Krisztus halálát Péter a héber Biblia áldozati állatáéhoz hasonlítja. A bűnös ember hibátlan bárányt vitt a szentélyhez. Rátette kezét az állatra (3Móz 4:32-33), amit levágtak, majd vérének egy részét az oltárra kenték, a többit pedig az aljához öntötték (3Móz 4:34). Az áldozati állat halála *„engesztelést”* szerzett annak, aki az áldozatot bemutatta (3Móz 4:35). Péter kifejtette, hogy Jézus helyettünk halt meg, az Ő halála váltott meg korábbi életünktől és attól a kárhozattól, amiben máskülönben részünk lenne.

Teljesen Istentől függünk. Mit tanít ez arról, hogy csak akkor reménykedhetünk az üdvösségben, ha helyettünk valaki elszenvedi a büntetést?

KRISZTUS SZENVEDÉSE

A keresztények gyakran beszélnek „Krisztus szenvedéséről”, a passióról. A *passió* szó a görög „szenvedni” igéből származik. A „Krisztus szenvedése” kifejezés általában arra utal, amit Jézus az élete utolsó szakaszában állt ki, a Jeruzsálembe való dicsőséges bevonulása után. Péter is foglalkozik ezzel a témával, Krisztusnak az élete utolsó napjaiban átélt szenvedésével.

Olvassuk el Ézs 53:1-12 és 1Pt 2:21-25 verseit! Mit fejeznek ki ezek az igék Jézus értünk vállalt szenvedéséről?

Különös jelentősége van Jézus szenvedésének. *„Aki a mi bűneinket maga vitte fel a fára* [utalás a keresztre; lásd ApCsel 5:30]*, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk”* (1Pt 2:24). A bűn a halál következményét vonja maga után (Róm 5:12). Bűnösként halált érdemlünk. Mégis a tökéletes Jézus – akinek az ajkán nem volt álnokság (1Pt 2:22) – halt meg helyettünk. Ezt a cserét teszi lehetővé a megváltási terv.

Olvassuk el még egyszer Ézs 53:1-12 szakaszát! Ezek szerint mit szenvedett el Jézus, amikor az érdekünkben végrehajtotta a megváltási tervet? Mit árul ez el Isten jelleméről?

„Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozta meg Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen bíztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, hogy a bűn oly súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnös emberi nemzetségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami oly keserűvé tette azt a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fiának a szívét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 661. o.).

Mit váltson ki belőlünk az, amit Krisztus elszenvedett értünk? Hogyan kövessük példáját 1Pt 2:21 értelmében?

JÉZUS FELTÁMADÁSA

Olvassuk el Jn 11:25, Fil 3:10-11, 1Pt 1:3-4, 21, 3:21 és Jel 20:6 verseit! Milyen nagy reménységre mutatnak előre ezek az igék, és mit jelent ez a számunkra?

Amint láthattuk, *Péter első levele* azoknak szól, akik a Jézusban való hitük miatt szenvednek. Így különösen helyénvaló az, hogy Péter már levele legelején a rájuk váró reménységre tereli az olvasói figyelmét. Elmondja, hogy a keresztény reménysége pontosan azért élő reménység, mert Jézus feltámadásán alapszik (1Pt 1:3). Jézus feltámadása miatt a keresztények romolhatatlan és hervadhatatlan örökségre számíthatnak a mennyben (1Pt 1:4). Vagyis bármilyen rossz dolgok is következnek, gondoljunk arra, ami mindennek a végén vár ránk!

Jézusnak a halálból való feltámadása arról biztosít, hogy mi is feltámadhatunk (1Kor 15:20-21). Pál kijelenti: *„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok”* (1Kor 15:17). Mivel azonban Jézus feltámadt a halálból, megmutatta, hogy hatalmában áll a halált is legyőzni. A kereszténység reménysége tehát Krisztus feltámadásának történelmi eseményére épül. Az Ő feltámadásán alapszik a miénk az idők végén.

Hol lennénk e nélkül a reménység és ígéret nélkül? Krisztusnak minden értünk vállalt tette a feltámadás ígéretében csúcsosodik ki. Milyen reménységünk volna ezen kívül? Hiszen mi a közkeletű keresztény hiedelemmel ellentétben tudjuk, hogy a halottak öntudatlanul alszanak a sírban!

„A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet. *»Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti isŐvele együtt, megjelentek dicsőségben«* (Kol 3:4)... Második eljövetelekor azonban minden drága halottunk meghallja majd az Ő hangját és előjönnek a dicsőséges és halhatatlan életre” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 694. o.).

Gondoljunk arra, hogy mennyire véglegesnek tűnik a halál! Könyörtelen, engesztelhetetlen és valóságos. Miért is olyan fontos tehát a feltámadás ígérete a hitünk és mind amiatt, amiben csak bízunk és reménykedünk?

JÉZUS A MESSIÁS

Ahogyan azt már korábban is láttuk, Jézus földi szolgálatának az volt az egyik lényeges fordulópontja, amikor kérdésére Péter kijelentette: *„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”* (Mt 16:16, RÚF). A *Krisztus* szó (görögül *christos*) azt jelenti, hogy „felkent”, „Messiás”, héberül *mashiyach*, a „felkenni” szótőből származik. Az Ószövetségben különféle összefüggésekben jelent meg. (Egy helyen még egy pogány királyra, Círusra is utalt [lásd Ézs 45:1].) Így, amikor Péter Jézust Krisztusnak nevezte, olyan szót használt, ami a héber Szentírásból származó gondolatot fejez ki.

Olvassuk el a következő ószövetségi igeszakaszokat, amelyekben a *Messiás* vagy a *felkent* szó szerepel! Mit tanít a szövegkörnyezet a jelentését illetően? Mit érthetett Péter a szó alatt, amikor Messiásnak nevezte Jézust?

1Sám 24:7 _____

Zsolt 2:2 _____

Zsolt 18:51 _____

Ézs 45:1 _____

Dán 9:25 _____

Pétert az Úr ihlette arra, hogy Jézust Messiásnak nevezze (Mt 16:16-17), mégsem értette teljesen, hogy ez mit is jelent. Nem látta világosan, hogy pontosan ki a Messiás, mit kell elvégeznie, és talán ami a legfontosabb: hogyan viszi azt majd véghez.

Tudatlanságában Péter nem volt egyedül. Sok különféle elképzelés volt Izraelben a Messiásról. Önmagában a *Messiás* vagy a *felkent* szó használata a fenti versekben nem ad teljes képet, jóllehet előre vetíti, hogy mi lesz a Messiás és mit fog tenni.

Jn 7:42 részben megmutatja, hogy mire számítottak a Messiással kapcsolatban: Dávidtól kell származnia, Betlehem városából (Ézs 11:1-16; Mik 5:2). Ezt el is találták. Ám a népszerű elgondolás szerint a Dávid vérvonalából születő Messiás azt teszi majd, amit Dávid is tett: legyőzi a zsidók ellenségeit. Senki sem számított olyan Messiásra, akit a rómaiak keresztre feszítenek.

Természetesen mire Péter megírta a leveleit, már sokkal világosabban értette, mit jelent, hogy Jézus a Messiás (első és második levelében Péter tizenötször nevezi Jézust *Krisztusnak*) és mit tesz az emberiségért.

JÉZUS, AZ ISTENI MESSIÁS

Péter tudta, hogy Jézus Messiás és Úr. Azaz a levelek megírásának idejében Péter már tudta, hogy a Messiás maga Isten. Bár az „Úr” címnek világi jelentése is lehet, a kifejezés az isteni létre is egyértelmű utalásnak tekinthető. 1Pt 1:3, valamint 2Pt 1:8, 14, 16 verseiben Péter úgy utal Jézusra, a Messiásra, Krisztusra, mint aki maga az Úr, az Isten.

Az apostol az Újszövetség többi írójához hasonlóan az *Atya* és a *Fiú* szavakkal érzékelteti a Jézus és Isten közötti kapcsolatot. Például: *„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja”* (1Pt 1:3; vö. 2Pt 1:17). Jézust a szeretett Fiúként írja le (2Pt 1:17), hatalmának egy része és a mennyei státusza pedig az Atya Istennel való különleges kapcsolatából származik.

Olvassuk el Jn 1:1, 20:28 és 2Pt 1:1 verseit! Mit fejeznek ki Jézus istenségéről?

2Pt 1:1 versében ez áll: *„Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus”* (RÚF). Az eredeti görög ugyanazt a határozott névelőt (*„az”*) használja Istenre és az Üdvözítőre. Nyelvtanilag ez azt jelenti, hogy Jézusra az „Isten” és az „Üdvözítő” szót is vonatkoztatja. Tehát 2Pt 1:1 verse Jézus istenségének egyik legegyértelműbb jelzőjeként áll előttünk az Újszövetségben.

A korai keresztények nem értették meg egykönnyen Jézust, csak fokozatosan rakták össze az Újszövetség bizonyítékait. Péter írásaiban az Atya, a Fiú és a Szentlélek különálló személyként jelenik meg (például Atya/Fiú: 1Pt 1:3 és 2Pt 1:17; Szentlélek: 1Pt 1:12 és 2Pt 1:21), amint az Újszövetség többi részében is. Az apostol Jézust és a Szentlelket is Istenként mutatja be. Idővel és sok tanácskozás után az egyházban kialakult a Szentháromság tantétele, hogy amennyire csak lehet, magyarázatot adjon a Szentháromság isteni titkára. A hetednapi adventisták 28 alapvető hitelvének része a Szentháromság tana. Péternél egyértelműen azt látjuk, hogy Jézust nemcsak Messiásként, hanem Istenként mutatja be.

Amikor Jézus életéről, haláláról gondolkozunk, és elismerjük, hogy Ő valóban Isten, mit mondhatunk, milyen Isten Ő? Miért érdemes a szeretetünkre, a bizalmunkra és a szolgálatunkra? Beszéljük meg válaszainkat szombaton az osztályban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A héber *felkent* szó a Szabadítóra vonatkozik, akit a zsidók vártak, hogy általa Isten új korszakot hoz el Isten népe számára. Mind a héber, mind a görög kifejezés az adott nyelvekben a »felkenni« szógyökből ered. Az Újszövetség írói úgy utaltak Jézusra, mint aki egy különleges célra lett elkülönítve, nyilvánvalóan ezért hívták »Krisztusnak«.

A *Christos* cím ötszáznál is többször fordul elő az Újszövetségben. Bár a Messiással kapcsolatban nem csak egy fogalom terjedt el Jézus kortársai között, általánosságban elmondható, hogy az I. században a zsidók úgy gondoltak a Messiásra, mint akinek különleges a kapcsolata Istennel. A korszak végén jelenik majd meg, amikor Isten megalapítja országát. Isten rajta keresztül lép be a történelembe, hogy megszabadítsa népét. Jézus elfogadta a „Messiás" címet, de nem bátorított senkit annak használatára, mivel a kifejezésnek politikai kicsengése volt, és ez nehezítette a használatát. Bár Jézus vonakodott attól, hogy küldetését ezzel nevezze meg a nyilvánosság előtt, sem Pétert (Mt 16:16-17), sem a samáriai asszonyt (Jn 4:25-26) nem dorgálta meg, amikor így szólították. Tudta magáról, hogy Ő a Messiás, ahogy Márk beszámolója is mutatja, amikor Jézus elismerően szólt arról, ha valaki egy tanítványának akár csak egy pohár vizet ad azért, mert *Krisztushoz* tartozik (lásd Mk 9:41)" (*The SDA Bible Commentary.* 12. köt., 165. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) Olvassuk el Ézs 53:1-12 szakaszát! Mit tett Jézus értünk ezek szerint? Írjuk le konkrétan! Hogyan segítenek ezek az igék megérteni Jézus szerepét Helyettesünkként? Miért van szükségünk rá?

2) A történelem során némelyek az örök élet bibliai ígéretét használták fel mások elnyomására. *Az életed itt és most valóban nehéz, de csak gondolj arra, amit Isten megígért nekünk, amikor Jézus visszajön!* Az Isten Igéjében tanított igazságot elferdítették, emiatt sokan elutasítják a halál utáni élet keresztény tanítását. Csupán fantáziának tartják, amit mások elnyomására találtak ki. Hogyan felelnénk egy ilyen vádra?

3) Térjünk vissza a Krisztus istenségét és Isten jellemét érintő csütörtöki kérdésre adott válaszainkhoz! Miért jó hír, hogy Jézus Isten? Mire mutat ez rá Istennel kapcsolatban?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: UGYE TUDUNK SÍRNI?

Ugye, tudunk mi őszintén is sírni
csöndes éjszakákon, bűneink felett?
Ugye, tudunk mi leborulni némán,
mikor nincs tanú, csak emlékezet?

Nem látja senki, hogy a büszke szívünk
mégiscsak, mégiscsak megtörik.
S kemény tekintetű szemünk is olykor
mégiscsak, mégiscsak könnyezik.

Ha másért nem, hát magunkért sírunk,
mert fáj a szívünkből nőtt közöny.
S mikor számon kéri Valaki a percet,
nincsen válasz, csak a könnyözön.

Ilyenkor nagyon-nagyon fáj az élet,
s a számon kért percet visszahívnánk százszor,
de az elmúlt idő mély temetőjébe
hiába mennénk vissza akárhányszor.

Ó, hitvány, por ember, csak sírj, sírj magadon!
Bűnös szívvel csak sírva lehet élni,
míg meg nem tanulod, hogy az életed
szép lehet, ha szívet tudsz cserélni.

Légy az, akinek mondod magad!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 5:3-5; 6:11; Efezus 2:8; 1Korinthus 15:12-57; Zsidók 10:38; 2Péter 1:1-15

***„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, a kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet”* (2Pt 1:5-7).

Az Újszövetség egyik érdekessége, hogy sok igazságot lehet „belesűríteni” viszonylag rövid szakaszba. Vegyük például az e heti leckét, amely 2Pt 1:1-14 verseit fedi le. Péter ebben a tizennégy versben a hit általi megigazulásról tanít. Majd rátér arra, hogy mit vihet végbe Isten ereje azoknak az életében, akik átadják magukat Jézusnak. Ezután azt a lenyűgöző gondolatot fejezi ki, hogy *„isteni természet részeseivé”* lehetünk (2Pt 1:4) és megszabadulhatunk a világ romlottságától és kívánságaitól.

Valójában nemcsak egyszerűen a keresztényi értékek listáját kapjuk meg, hanem Péter egy meghatározott sorrendben is közli azokat. Az egyik követi a másikat, ami után egy újabb jön és így tovább, amíg el nem érik a csúcspontjukat a legfontosabb elemmel.

Az apostol arról is ír, hogy tulajdonképpen mit jelent Krisztusban lenni és megtisztulni a régi bűnöktől (2Pt 1:9), majd megemlíti az üdvbizonyosság gondolatát, az Úr *„örök országában”* (2Pt 1:11) való örök élet ígéretét.

Végül pedig egy kis értekezést kapunk a holtak állapotának kifejezetten fontos témájáról. Milyen sok és mély igazság csupán tizennégy versben!

DRÁGA HIT

Olvassuk el 2Pt 1:1-4 verseit! Péter szerint mit kaptunk Jézus Krisztusban? Azaz hogyan jelenik itt meg a kegyelem valósága?

Péter úgy kezdi ezt a levelét, hogy kifejezi: azoknak szól, akik *„velünk egyenlő drága hitet nyertek”* (2Pt 1:1); vagy *„velünk együtt ugyanabban a drága hitben részesültek”* (új prot. ford.). A *„drágának”* fordított szó azt jelenti, hogy „egyenlő értékű” vagy „ugyanolyan kiváltságú”. Azt mondja Péter, hogy ezt a drága hitet „nyertük”; nem érdemeltük ki és nem jár nekünk, hanem Isten ajándékaként részesültünk benne. Vagy ahogy Pál írja: *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez”* (Ef 2:8, új prot. ford.). Értékes, mert *„Hit nélkül... lehetetlen Istennek tetszeni”* (Zsid 11:6). Azért drága, mert ezzel a hittel ragadhatunk meg sok nagyszerű ígéretet.

Péter hangsúlyozza Jézus *„isteni”* erejét (2Pt 1:3), amellyel mindazt odaadja, ami az élettel és a kegyességgel kapcsolatos (2Pt 1:3). Egyedül Isten hatalma által létezhetünk, és csak az Ő ereje révén juthatunk el a szentségre. Az isteni erőt pedig *„Annak megismerése által* [kapjuk meg], *aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott”* (2Pt 1:3; lásd még Jn 17:3).

Isten arra kér, hogy szeressük Őt, de hogyan szerethetnénk, ha nem ismerjük? Jézuson, az írott Igén, a teremtett világon, továbbá a hit és az engedelmesség életén keresztül ismerhetjük meg. Megismerjük Őt és az Ő valóságát, miközben tapasztaljuk, hogy mit tesz az életünkben, ez az ismeret pedig megváltoztat. Megismerjük a ránk árasztott kegyelme által.

Péter ezután még különösebb dolgot mond: *„igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket”*, közöttük azzal, hogy *„isteni”* természet részesei lehetünk (2Pt 1:4). Isten eredetileg a saját képére teremtette meg az embert. Ez a kép azóta jelentősen eltorzult és elmosódott bennünk. Amikor újjászületünk, új életünk lesz Jézusban, aki az isteni képmás helyreállítását munkálja bennünk. Viszont el kell menekülnünk a világ romlottsága és kívánsága elől, ha szeretnénk, hogy megtörténjen bennünk ez a változás!

Milyen lenne az életünk hit nélkül? Hogyan segít az erre a kérdésre adott válaszunk megérteni, hogy valójában miért olyan drága ajándék a hit?

A KERESZTÉNYI ÉRTÉKEK CÉLJA A SZERETET

Olvassuk el Róm 5:3-5, Gal 5:22-23, Jak 1:3-4 és 2Pt 1:5-7 verseit! Milyen hasonló téma tűnik fel ezekben a versekben?

Az ókori világ filozófusai gyakran vették számba az erényeket. „Az erények katalógusának" is szokták nevezni az ilyen felsorolásokat, amelyekre több példát találunk az Újszövetségben (Róm 5:3-5; Gal 5:22-23; Jak 1:3-4). Péter olvasói is valószínűleg jól ismerték az ilyen listákat, bár érdekes különbségek vannak aközött, amit egy filozófus sorolt volna fel, ill. amit Péter írásában találunk. Figyeljük meg, hogy az apostol szándékosan sorrendbe szedte a jellemzőket: mindegyik erény az előzőre építkezik és a csúcspont a szeretet.

Különös jelentése van mindegyik Péter által felsorolt erénynek:
Hit: Ebben az összefüggésben a hit üdvözítő bizalom Jézusban (lásd Gal 3:11; Zsid 10:38).
Jó cselekedet (Károli), *erény* (ÚRK): Még pogány filozófusok is hirdették az erény és a jó cselekedetek (görögül *arête*) fontosságát, amelyek minden tekintetben értékesek. A hit valóban lényeges, de meg kell változtatnia az életünket, és erre bizonyság a jó cselekedet.
Tudomány: Péter nem általánosságban beszél a tudományról, hanem olyan ismeretre utal, amely a Jézus Krisztussal való megmentő kapcsolatból származik.
Mértékletesség/önuralom: Az érett keresztény képes uralkodni az ösztönein, különösen azokon, amelyek kicsapongáshoz vezetnének.
Tűrés/állhatatosság: Az állhatatosság kitartást jelent, főként a próbákban és az üldözés idején.
Kegyesség: A *„kegyességnek"* fordított szó a pogány világban olyan erkölcsös magatartást jelentett, amelyet valamilyen istenhit eredményezett. Az Újszövetségben az erkölcsös viselkedés gondolatát hordozza, amely az egy igaz Istenben való hitből következik (1Tim 2:2).
Testvéri szeretet: A keresztények úgy élnek, mint egy család. A kegyesség közösségbe vezet, amelyben az emberek kedvesek egymáshoz.
Szeretet: Péter a szeretettel ér a lista tetőpontjára, hasonlóan ahhoz, amit Pál megfogalmaz: *„Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet"* (1Kor 13:13).

Mielőtt Péter belekezdene az erények felsorolásába, azt mondja, hogy *„minden igyekezetetekkel törekedjetek"* (2Pt 1:5, új prot. ford.) ezeknek az erényeknek az elsajátítására. Mit ért ezalatt? Mi az emberi igyekezet szerepe abban a vágyban, hogy kegyes, hűséges életet tudjunk élni?

LÉGY AZ, AKINEK MONDOD MAGAD!

Miután Péter felsorolta, hogy keresztényként mire kell szándékosan törekednünk, közli a végeredményt.

Olvassuk el 2Pt 1:8-11 szakaszát! Milyen kapcsolat van aközött, amit Isten már megtett a keresztényekért és ahogyan a keresztényeknek élniük kell?

Péter buzdítja az olvasóit, hogy éljenek az új valóság szerint, ami Jézusban válik igazzá számukra. A hit, a jó cselekedet, a tudomány, a mértékletesség, a kegyesség, a testvéri szeretet és a szeretet jellemzi őket, és ezek gyarapodnak bennük (2Pt 1:8).

Az a gond, hogy nem minden keresztény él az új valóság szerint. Némelyek tétlenek és terméketlenek az Úr Jézus Krisztusban szerzett ismeretükben (2Pt 1:8, új prot. ford.). Elfelejtették, hogy megtisztultak a *„régi”* bűneikből (2Pt 1:9). Tehát Péter azt mondja, hogy a keresztényeknek az új valóság szerint kell élniük, amely Jézusban válik igazzá a számukra. Krisztusban megbocsátásban részesültek, megtisztultak és jogosultak arra, hogy isteni természet részesei legyenek. Ezért mondja, hogy *„igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívatásotokat és kiválasztásotokat”* (2Pt 1:10, új prot. ford.). Nincs mentségük arra, ha úgy élnek, mint korábban, „tétlen” vagy „gyümölcstelen” keresztényként.

„Elég sokat hallani a hitről, de még többet kellene hallanunk a cselekedetekről! Sokan becsapják önmagukat nemtörődöm, megalkuvó, kereszt nélküli vallási életükkel” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 50. o.).

Olvassuk el Róm 6:11 versét! Pál szavai hogyan tükrözik azt, amiről Péter írt a mai részben?

Egy bizonyos értelemben Péter és Pál is azt mondja, hogy „Légy az, akinek mondod magad!” Új teremtés vagyunk Krisztusban, megtisztultunk a bűntől és isteni természet részesei lettünk. Ezért kell olyan életet élnünk, amire Isten elhívott! Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy Krisztushoz hasonulunk.

Mennyire hasonlítunk Krisztusra? Életünk melyik területén fejlődhetünk még?

LETESZEM SÁTRAMAT

„De helyesnek tartom, hogy míg e földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket. Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat, amit a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentett nekem” **(2Pt 1:13-14, új prot. ford.).**

Oscar Cullmann 1956-ban rövid tanulmányt írt *A lélek halhatatlansága vagy a holtak feltámadása?: Az Újszövetség tanúbizonysága* címmel. Érvelése szerint a feltámadás gondolata összeegyeztethetetlen a lélek halhatatlanságának elméletével. Továbbá azt is megfogalmazta, hogy az Újszövetség egyértelműen a holtak feltámadása mellett foglal állást.

Később azt írta, hogy „Egyetlen másik írásom sem váltott ki ekkora lelkesedést vagy ilyen heves ellenkezést.”

Olvassuk el 1Kor 15:12-57 szakaszát! Pál szerint mi történik, amikor az ember meghal?

A legtöbb újszövetség-kutatót meggyőzte Cullmann igazáról az, amit az Újszövetség a halálról és a feltámadásról mond. Az Ige valóban a feltámadás gondolatát tanítja, és nem a test halálát túlélő, halhatatlan lelket. Pál például 1Thessz 4:16-18 verseiben azzal bátorítja a szeretteiket elvesztőket, hogy nyugodjanak meg: amikor Jézus visszajön, feltámasztja a halottakat. 1Kor 15:12-57 szakaszában hosszabban ír a feltámadásról. Azzal kezdi, hogy rámutat: a keresztény hit Jézus feltámadásán alapszik. Ha Jézus nem támadt volna fel, akkor hiábavaló lenne hinni benne. Krisztus azonban valóban feltámadt a halálból – mondja Pál –, azoknak a zsengéjeként, akik elaludtak. Ez teszi lehetővé a hívők számára, hogy majd ők is feltámadjanak.

Pál 1Kor 15:35-50 verseiben beszél a testi feltámadásról. Szembeállítja a feltámadáskor kapott új testünket a jelenlegivel. Mostani testünk halandó, a feltámadáskor kapott testünk viszont sosem hal meg.

Összegezve, amikor az Újszövetség a halálról beszél, akkor azt a feltámadás, nem pedig a lélek halhatatlanságának összefüggésében teszi. Fontos ez a háttérismeret a számunkra, ha 2Pt 1:12-14 verseit olvassuk.

HIT A HALÁL IDEJÉN

Olvassuk el 2Pt 1:12-15 verseit! Mit értett azon Péter, hogy leteszi a sátrát?

2Pt 1:12-14 megmutatja, hogy az apostol milyen alkalomból írta a levelet. Úgy gondolta, hogy közeleg a halála ideje, és ez a levél az utolsó üzenete vagy bizonyságtétele.

2Pt 1:13-14 szakaszában Péter kifejezésmódja mutatja, hogy arra számít, hamarosan meg kell halnia: *„míg ebben a földi porsátorban vagyok... Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat”* (új prot. ford.). Sátorhoz (porsátor) hasonlítja a testet, amit halálakor letesz. Annyira egyértelmű, hogy sátra letételével a testére gondol, hogy a modern fordítók hajlamosak így visszaadni ezt a részt: *„amíg ebben a földi testben élek... Ugyanis tudom, hogy hamarosan el kell hagynom ezt a világot”* (2Pt 1:13-14, EFO). Péter nyelvezetében semmi nem utal arra, hogy amikor „leteszi” a sátrát vagy a testét, akkor a lelke külön tovább élne.

Olvassuk el még egyszer 2Pt 1:12-15 verseit! Mit látunk, hogyan viszonyul Péter a halál közeledtéhez? Mire tanít ez a hozzáállás a hittel kapcsolatban?

2Pt 1:12-15 még ünnepélyesebbé teszi Péter szavait. Abban a tudatban ír, hogy élete hamarosan véget ér. Ezt pedig azért tudja, mert ahogy fogalmaz: *„a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem.”* Mégsem tűnik úgy, hogy félne. Nem aggódik, nincs rossz előérzete. Ehelyett inkább azoknak a jólétével törődik, akiket hátrahagy. Azt akarja, hogy erősek legyenek a *„jelenvaló igazságban”*, és ameddig csak él, hűségre akarja inteni őket.

Itt láthatjuk, hogy milyen valóságos és mély volt Péter kapcsolata az Úrral. Igen, hamarosan meghal, méghozzá nem kellemes halállal (lásd Jn 21:18; Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 353-354. o.), de akkor is önzetlenül mások jólétéért aggódik. Péter valóban élte is azt a hitet, amit tanított.

Hitünk hogyan segít szembenézni a halál szörnyű valóságával? Hogyan tanulhatunk meg még a halállal szembesülve is abba a nagyszerű reménységbe kapaszkodni, amit Jézus által kapunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Amint láthattuk, Péter tudta, hogy hamarosan meg fog halni. Sőt azt is tudta (mégpedig hosszú ideje), hogy hogyan fog ez bekövetkezni, mert maga Jézus mondta el neki. *„Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, ahova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod”* (Jn 21:18).

Hogyan halt meg?

„Pétert mint zsidót és idegent, megkorbácsolásra és keresztre feszítésre ítélték. Borzalmas halálának kilátásában az apostol arra a nagy bűnére gondolt, amikor Jézust kihallgatásának órájában megtagadta. Aki egykor készületlen volt a kereszt elismerésére, most örült, hogy odaadhatta életét az evangéliumért. Csak azt érezte, hogy neki, aki Urát megtagadta, túl nagy megtiszteltetés ugyanolyan módon meghalnia, mint ahogy Mestere halt meg. Jóllehet ezt a bűnét őszintén megbánta és Krisztustól bocsánatot nyert, amit a juhok és a nyáj legeltetésére vonatkozó megbízatás igazolt, magának azonban soha nem bocsátott meg. Még az utolsó, rettenetes óra gyötrelmeinek gondolata sem tudta enyhíteni szomorúságának és bűnbánatának keserűségét. Utolsó kegyként azt kérte hóhéraitól, hogy fejjel lefelé szegezzék keresztre. Ezt a kérést teljesítették és így halt meg Péter, a nagy apostol” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 353-354. o.). Péter még akkor is, noha ilyen kilátásai voltak, a nyáj lelki jólétével törődött.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Péter (és Biblia többi írója is) arra tanította a keresztényeket, hogy szent életet éljenek. Miért nem sikerül mégsem sokaknak azzá válni, akik Jézusban lehetnének?**
2) **Vegyük át az osztályban újból 2Pt 1:5-7 felsorolását! Beszélgessünk mindegyik elemről és kérdezzük meg magunktól: Hogyan mutatkozhatnának meg jobban bennünk ezek az erények? Hogyan segíthetünk másoknak is erre törekedni?**
3) **Kitűnik abból, amit az evangéliumokból, valamint saját írásából tudunk Péterről, hogy korábbi kudarcai ellenére milyen hatalmas munkát végzett benne Krisztus. Milyen reménységet és nyugalmat találhatunk az ő példájában?**
4) **2Pt 1:12 versében Péter a *„jelenvaló”* igazságról írt. Mi volt a *„jelenvaló”* igazság abban a korban, és mi az ma?**

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: A VÉGSŐ PARANCSOLAT

Akarsz-e boldog lenni
már itt a földön?
Mosolyogva, örömmel élni?
Teljes szívvel szeretni mindenkit,
bajoktól, gondoktól nem félni?
Akarod-e, hogy rádmosolyogjon
a hajnal, mikor kél a Nap,
és szépek legyenek a múló órák,
mikor rádtörne a baj egy pillanat alatt?

– Nem félni, mert tudod:
nem vagy egyedül.
A láthatatlan angyalok
úgy vesznek körül,
hogy lelked, a mennyei kincs,
mindig, mindenképpen
a csapdából mégis kikerül.

– Igen. Megpróbáló utakat járunk.
De milyen szép egy-egy győzelem,
mikor nem tudsz már
sírni, ha bántanak,
és nem tudsz már
haragudni sem.

– Csak szeretni, szeretni, szeretni!
Ez az új, végső parancsolat!
Aki erre képes, új törvény szerint él:
nincsen már a régi, kőtáblás alatt.

Prófécia és a Szentírás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 53:1-12; Dániel 7:13-14; Máté 17:1-6; 2Timóteus 3:15-17; 2Péter 1:16-20

***„És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben”* (2Pt 1:19).**

Egy dolognak fel kell tűnnie, amikor folytatjuk Péter leveleinek tanulmányozását: hogy milyen határozott bizalommal ír az apostol. Ugyanezt láthatjuk Pálnál: egyértelműen és határozottan meggyőződtek arról, amit Jézus Krisztusról és a keresztről hirdettek.

Az e heti szövegekkel kapcsolatban még többet megtudunk majd Péter bizonyosságáról. El is mondja, hogy mi teszi olyan biztossá. Kijelenti, hogy nem olyan *„mesterkélt meséket”* (2Pt 1:16) hiszünk el, amilyeneket a korabeli pogány vallások alkottak. Péter két okból kifolyólag is biztos volt a hitében.

Először is az *„Urunk Jézus Krisztus”* szemtanúja volt (2Pt 1:16). A második pedig a *„biztos... prófétai szó”* (2Pt 1:19), ami talán még fontosabb (mivel már más szemtanúk nemigen lesznek). Péter visszatér a Bibliához, a Szentírásra és különösen a Jézusról szóló prófétai szakaszokra mutat szilárd bizonyítékként. Kétségtelen, hogy néhány részlet ugyanaz, mint amire Jézus is utalt önmagával kapcsolatban (Mt 26:54; Lk 24:27). Ha tehát Jézus és Péter ilyen komolyan vette a Bibliát, hogy mernénk mi másképp hozzáállni?

JÉZUS AZ ÓSZÖVETSÉGBEN

Péter bizonyossággal ír leveleiben. Tudja, *miről* ír, mert tudja, hogy *kiről* szól. Ennek az egyik oka pedig, hogy tudja: Jézus az, akire az ószövetségi próféták előre mutattak. Péternek az írott Igében való bizalma segített megismerni a *„testté lett”* Igét (Jn 1:14).

1Pt 1:10-12 verseiben az apostol az olvasóit a héber Biblia, a régi próféták és a Jézusról szóló tanításaik felé irányítja. Szerinte a Szentlélek két nagyon fontos igazságot jelentett ki az Ószövetségben Jézusról: Krisztus szenvedéseit és az azt követő dicsőségét (1Pt 1:11). Ezt a két fonalat találhatjuk meg a héber Bibliában.

Mit tanít e versek összessége arról, amit az Ószövetség előre kijelentett Jézusról? Zsoltár 22; Ézs 53:1-12; Jer 33:14-15; Dán 7:13-14; Zak 12:10; 13:7

1Pt 1:10-12 versében Péter arról biztosítja az olvasóit, hogy különleges helyük van az üdvösségtörténetben. Sokkal többet jelentett ki nekik Isten, mint a régi idők prófétáinak. A próféták valóban a saját korukhoz szóltak, de üzeneteik fontos részei csak Krisztus eljövetelekor teljesedtek be.

A próféták jövendölései közül néhány csak Péter olvasói életének idején következett be. Ezeknek az olvasóknak *„az evangélium hirdetői... a mennyből küldött Szentlélek által”* olyan igazságokat prédikáltak, amelyek megismerésére az angyalok is csak vágyakoztak (1Pt 1:12, új prot. ford.). Mivel hallották az evangélium hirdetését, ezért a régi prófétáknál több részletet ismernek a Megváltó szenvedésének és megaláztatásának valóságáról és jellegéről. Természetesen hozzájuk hasonlóan nekünk is várnunk kell *„az azok után való”* dicsőségre (1Pt 1:11). Biztosak lehetünk a próféciák utóbbi részének a beteljesülésében is, mivel az első részük már bekövetkezett.

Milyen bibliai ígéretek beteljesedését láttuk életünk során? Melyek azok, amelyekre még mindig várunk? Mit jelentenek a számunkra, és hogyan tanulhatunk meg a körülményektől függetlenül ragaszkodni hozzájuk?

AZ Ő NAGYSÁGÁNAK SZEMLÉLŐI

Olvassuk el 2Pt 1:16-18 verseit! Péter szerint milyen egyéb bizonyítéka van a Jézusban való hitének?

A prófétai szó mellett Péter szemtanúja is volt nagyon sok mindennek, amiről prédikált. Kifejezte, hogy a kereszténység nem *„mesterkélt”* meséken (2Pt 1:16), hanem valós történelmi eseményeken alapszik – olyanokon, amelyeknek ő is szemtanúja volt.

Jézus életének és szolgálatának sok meghatározó eseményénél jelen volt Péter az evangéliumokban. Ott volt, amikor a Mester prédikált, tanított és csodát tett. Az apostol több megtörtént eset szemtanúja volt: a halfogás korai csodájától kezdve (Lk 5:4-6) odáig, hogy feltámadása után látta Jézust Galileában (Jn 21:15).

2Pt 1:17-18 verseiben melyik eseményre összpontosított az apostol abból, amit személyesen is látott? Mi volt ennek a különleges jelentősége?

Péter kiemel egy különleges eseményt, Jézus megdicsőülését, aminek a szemtanúja volt. Jézus Jakabbal és Jánossal együtt vitte magával egy hegy tetejére, hogy imádkozzanak (Lk 9:28). Velük együtt volt ott, és a szemük láttára dicsőült meg. Az arca ragyogott és a ruhái kápráztatóan fehérek lettek (Mt 17:2; Lk 9:29). Mózes és Illés csatlakozott hozzá, miközben egy mennyei hang hallatszott: *„Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm”* (Mt 17:5).

Péter sok mindent látott Jézussal töltött ideje alatt, ez az esemény mégis kitűnik közülük. Megmutatja, hogy Jézus Isten Fia, Isten terve szerint élte az életét a földön és igen különleges kapcsolatban állt az Atyával. Péter leginkább erre az *„égből jövő”* szózattal kísért eseményre (2Pt 1:18) összpontosított levelében mindabból, amit még látott, láthatott.

Gondoljuk végig, hogy milyen esemény gyakorolt mély, tartós hatást a lelki életünkre és a hitünkre! Mi volt az, hogyan hatott ránk és mit jelent még ma is a számunkra? Mit gondolunk arról, hogy miért lehetett ilyen hatása ránk? Beszéljük meg válaszainkat szombaton az osztályban!

HAJNALCSILLAG A SZÍVÜNKBEN

***„És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben”* (2Pt 1:19). Olvassuk el figyelmesen ezt a verset! Mit mond Péter, ami még ma is olyan fontos a számunkra?**

_____

_____

_____

Ahogy másutt (1Móz 1:4; Ézs 5:20; Jn 1:5; Ef 5:8), a Biblia itt is különbséget tesz a világosság és a sötétség között. Péter számára Isten Igéje fényként világított a *„sötét”* helyen. Ezért mondja olyan egyértelműen, hogy figyeljünk a világosságra és kövessük, *„míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben”*. Bűnös emberként az elbukott és sötét világban élünk. Isten természetfeletti erejére van szükségünk ahhoz, hogy kivezessen bennünket a sötétségből a világosságra, a világosság pedig Jézusban van.

Péter egy cél felé irányítja az olvasóit. Néhányan úgy hiszik, hogy a *„míg nappal virrad”* kifejezés Jézus második eljövetelére utal. Bár ez egyértelműen a végső reménységünk, a *„hajnalcsillag”* szívünkben történő felkelésének gondolata úgy tűnik, hogy sokkal hamarabb bekövetkezik és személyesebbnek is hangzik. A *„hajnalcsillag”* Jézusra vonatkozik (Jel 2:28; 22:16). A szívünkben való felkelése azt jelentheti, hogy megismerjük Jézust, teljes mértékben hozzá ragaszkodunk és a saját életünkben tapasztaljuk az élő Krisztus valóságát. Jézus nem csak dogmatikai igazság. Fontos, hogy Ő legyen a létezésünk középpontja, a reménységünk és hitünk forrása! Így Péter világos kapcsolatot lát Isten Szavának tanulmányozása és Jézussal, a *„hajnalcsillaggal”* való megmentő kapcsolat között.

A bennünk világító fénnyel természetes lesz, hogy másoknak is tovább akarjuk adni. „Az egész világot be kell ragyogja Isten dicsőségének az igazsága. A világosságnak minden földet és népet meg kell világítania. Azoknak kell tovább árasztaniuk a fényt, akikhez már eljutott. A hajnalcsillag már felkelt bennünk, tehát a fényét irányítsuk a sötétségben lévők ösvényére” (Ellen G. White: *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*. 220. o.)!

Hogyan segít egyéni igetanulmányozásunk jobban megismerni Jézust?

„IGEN BIZTOS NÁLUNK A PRÓFÉTAI BESZÉD”

Olvassuk el 2Pt 1:19-21 szakaszát! Milyen próféciákra utal itt Péter? Mit ért azon, hogy a Szentírásban egy prófétai szó sem támad *„saját magyarázatból”*?

Péter a bizonyítékok két sorát vonultatja fel azzal, hogy kiemeli: a kereszténység nem mesterkélt meséken alapszik (2Pt 1:16). Először is a szemtanúkat (2Pt 1:16-18), másodjára pedig a Szentírás próféciáit (2Pt 1:19-21) nevezi meg érvként, amit már korábban is használt (1Pt 1:10-12). Péter azt is állítja, hogy *„az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból”* (2Pt 1:20). Ezzel nem tiltja meg, hogy mi magunk tanulmányozzuk a Szentírást. Igen távol állna ez annak a gondolataitól, aki 1Pt 1:13 versében kijelentette: *„felövezvén elmétek derekait”* vagy *„elméteket felkészítve legyetek józanok”* (RÚF). Az sem mondana ilyet, aki dicsérte a prófétákat, amiért szorgalmasan kutatták a kapott próféciák jelentését (1Pt 1:10).

Akkor mit értett Péter ezen? Az újszövetségi egyház tagjai együtt haladtak előre és közösen tanulmányozták a Bibliát. A keresztények egy nagyobb test tagjai (1Kor 12:12-14). Péter a tanulmányozásnak olyan fajtájától óvott, amely visszautasít minden meglátást a hívők közössége felől. Akkor fejlődhetünk közösségileg, ha másokkal együttműködünk. A Szentlélek a közösséggel és benne az egyénekkel is együttműködik. Elmondhatjuk az észrevételeinket, csiszolhatunk rajtuk és így még tovább mélyülhetnek. Viszont aki egyedül dolgozik, nem fogad el mástól semmit, az valószínűleg rossz következtetésekre jut, különösen a próféciákkal kapcsolatban.

A következő versekben meglátjuk, hogy Péter jó okkal írta ezt a megjegyzést. Olyan keresztényeket szólított meg, akik között hamis próféták és hamis tanítók voltak (2Pt 2:1). Arra bátorította őket, hogy egyéni igemagyarázatukat rendeljék alá a közösség egészének. Hányan sodródtak fanatizmusba és tévedésbe, mert nem fogadták el a Szentlélek által vezetett hívők közösségének tanácsát?! Veszélyt jelentett ez annak idején, mint ahogy ma is!

Miért olyan fontos nyitottnak lenni az egyház egészének tanácsai és javaslati iránt? Ugyanakkor mi a határ, meddig menjünk el azért, hogy másoknak engedjünk?

AZ IGE AZ ÉLETÜNKBEN

Péter nagy hangsúlyt fektetett a Szentírásra, ahogyan azt már láttuk. 2Pt 1:19-21 alátámasztja, hogy a Biblia fontos része a keresztény tapasztalatnak, és az Igét Isten ihlette. 2Pt 1:21 versében egyértelművé teszi mondanivalóját. A Biblia nem emberi akarat, emberi elgondolás terméke, ahogy más könyvek, hanem az *„Istennek szent emberei”* által munkálkodó Szentlélek hatalma által született.

Olvassuk el 2Tim 3:15-17 verseit! Hogyan segítenek megérteni, hogy milyen szerepet tölt be az életünkben a Szentírás? Hogyan támasztják alá 2Pt 1:19-21 igazságát?

Miután Pál figyelmeztette Timóteust az őt és az egyházat fenyegető veszélyekre, röviden körülírta a Szentírás fontosságát. *„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre”* (2Tim 3:16, RÚF).

Nézzük meg ezt a három pontot!

Tanítás: A tantételek az egyház tanításai. A közösség hitét fejezik ki különböző bibliai témákkal kapcsolatban, amelyeket fontosnak ítélnek Isten Igéjében. Ideális esetben mindegyik tantétel Krisztus-központú, és egyaránt arra kell megtanítaniuk bennünket, hogyan éljünk *„Istennek... tökéletes akarata”* szerint (Róm 12:2).

Iránymutatás: Pál azt mondja Timóteusnak, hogy a Szentírás hasznos a *„feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre”* (2Tim 3:16). Péter hasonlót állít azzal, hogy az Igében a prófécia olyan, mint egy sötét helyen világító lámpás (2Pt 1:19, RÚF). Más szóval a Szentírás útmutatást ad arra vonatkozóan, hogyan kell élnünk az életünket, mi a helyes és mi a rossz magatartás. A Szentírás nem más, mint Isten akarata, hiszen a Szentlélek ihlette.

„Bölccsé tehetnek téged az üdvösségre”: Amikor Pál kijelenti: a Szentírás *„bölccsé”* tehet *„téged az üdvösségre”* (2Tim 3:15, RÚF), akkor arra utal, hogy Jézusra mutat. Az üdvösség arra a hitre épül, hogy Jézus meghalt a bűneinkért.

Tanítás, erkölcsi útmutatás és az üdvösség ismerete: nem csoda, hogy Isten Igéje olyan, mint a sötét helyen világító lámpás *„míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben”* (2Pt 1:19).

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Minden értelmes lény első és legfontosabb kötelessége, hogy megtudja a Szentírásból, mi az igazság. Az igazságot ismerve pedig a világosságban kell járnia, és mindenkit példája követésére kell buzdítania. Nap mint nap szorgalmasan kell kutatnunk a Bibliát, minden gondolatot mérlegelve és igéket igékkel összevetve. Isten segítségével nekünk kell kialakítanunk nézeteinket, mint ahogy életünkért is saját magunk vagyunk felelősek Isten előtt.

Számos művelt ember a Biblia legvilágosabb igazságait valószínűtlennek és homályosnak tünteti fel. Nagy bölcsességet színlelve azt tanítják, hogy a Szentírásnak van egy misztikus, titokzatos, lelki jelentése, amelyet nem lehet megfejteni. Ezek az emberek hamis tanítók. Nekik mondja Jézus: *»Nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát«* (Mk 12:24). A Bibliát, amikor nem szimbólumokban vagy képekben, hanem világosan beszél, szó szerint kell érteni. Krisztus ezt ígérte: *»Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományokról«* (Jn 7:17). Ha az emberek szó szerint vennék a Bibliát, ha nem volnának hamis tanítók, akik félrevezetik és elbizonytalanítják őket, akkor olyan munkát lehetne végezni, ami megörvendezteti az angyalokat, és Krisztus nyájába tévelygők ezrei jönnének" (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 513. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Még milyen kulcsfontosságú elvek segítenek jobban megérteni a Szentírást?**
2) **Luther Márton azt írta, hogy a „Szentírás önnön világossága." Ezen azt értette, hogy a Bibliának megvan a belső egysége: az egyik rész segít megérteni a többit. Soroljunk fel néhány példát erre az elvre!**
3) **Beszéljük meg az osztályban a válaszainkat a hétfői kérdésre, amely a keresztényi tapasztalatainkra nagy hatást tevő eseményre vonatkozott! Mi a közös ezekben az eseményekben? Mit tanulhatunk egymás tapasztalataiból?**
4) **Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné, hogy a bibliatanulmányozás mennyiben segíthet elmélyíteni az Úrral való kapcsolatunkat? Milyen elveket tanultunk meg a saját tapasztalatunkból, amikor az Úr Jézust az írott Igén keresztül akartuk megkeresni?**

TÚRMEZEI ERZSÉBET:
ÖREG BIBLIA

Míg élt, betűzött reggel, este,
erőt, vigaszt bennem keresve.
A kis szobára boldog csend ült.
Könnye sárgult lapomra perdült.
Mindig a menny felé vezettem,
s úgy szerettük egymást mi ketten.

Aztán elment. Örököltek
engem, a régi, kopott könyvet.
Az új örökös magatelten
nézett körül a házon-kerten,
s amit nem ítélt elég becsesnek,
eladogatta ószeresnek.
Egy darabig megtűrt. Én vártam.
Erő volt lapjaimba zártan,
élet, vigasztalás, békesség...
múltak a nappalok, az esték...
de nem nyitott ki... nem kellettem...
ott porosodtam elfeledetten.

Most eladott az ószeresnek.
Kik öreg Bibliát keresnek,
talán belépnek ma, vagy holnap,
s szomjú szívvel megvásárolnak.
Aztán olvasnak reggel-este
erőt, vigaszt bennem keresve,
a könnyük lapjaimra perdül,
a kis otthonukra boldog csend ül.

Hamis tanítók

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 18:16-33; Máté 12:43-45; János 8:34-36; Júdás 4-19; 2Péter 2:1-22

***„Szabadságot ígérnek nekik, bár maguk a romlottság szolgái, mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte”* (2Pt 2:19, új prot. ford.).**

Komoly lelkészi aggodalomtól fűtve, az üldözés veszélyével kapcsolatban akarta tanácsolni Péter az olvasóit első levelében. Nem tudjuk pontosan, hogy az üldözésnek melyik formájáról beszélt, az viszont biztos, hogy az egyházra szörnyű megpróbáltatás szakadt, amikor a pogány Római Birodalom ki akarta irtani a „keresztényeknek” nevezettek növekvő mozgalmát.

Sátán két fronton indított támadást. A kívülről érkező támadás – azaz a nyers erőszak és a kegyetlenkedés – minden bizonnyal komoly eszköz volt. Ám az egyháznak egy másik veszéllyel is szembe kellett néznie, amely talán még veszélyesebbnek bizonyult a külső üldözésnél, mert belülről fenyegetett. Ahogy a zsidó nemzetnek is volt dolga a múltban hamis prófétákkal, úgy Jézus követőinek Péter napjaiban is szembe kellett nézni hamis tanítókkal, akik *„veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni”* (2Pt 2:1) az egyházba. Ami pedig még ennél is rosszabb, figyelmeztetett Péter, hogy sokan *„veszedelmet hoznak”* magukra, ha követik őket (2Pt 2:1-2).

Milyen tanításoktól óvott Péter? Hogyan reagált azokra? Ma milyen tanulságokat vonhatunk le mi, amikor belső veszélyekkel találjuk szemben magunkat?

HAMIS PRÓFÉTÁK ÉS TANÍTÓK

Könnyű idealizálni a korai egyházat, úgy gondolni rá, mint az első hívők nagy békében és összhangban élő korára.

Ám ez hiba lenne. Az egyháznak már Jézus napjaitól kezdve gyakran kellett belső küzdelmekkel szembenéznie (gondoljunk csak Júdásra). Sok probléma a sorokon belülről jövő hamis tanításokból támadt, amint az Újszövetség apostoli levelei is mutatják. A korai egyháznak nemcsak a külső üldözéssel, hanem a belső gondokkal is szembe kellett néznie. Ebben a levélben Péter néhány belső kihívással is foglalkozik. Melyek ezek? *„De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak közétek becsempészni. Ezekkel megtagadják az Urat, aki őket megváltotta, így gyors pusztulást hoznak magukra. Sokan fogják követni kicsapongásaikat, és miattuk káromolni fogják az igazság útját, benneteket pedig szép szavakkal fognak kifosztani kapzsiságukban. Ellenük már régóta készen van az ítélet, és nem kerülik el kárhozatukat”* (2Pt 2:1-3, RÚF). Aligha tűnik a béke és a testvéri harmónia nagyszerű időszakának, nem igaz?

Olvassuk el 2Pt 2:1-3, 10-22 verseit! Mire figyelmeztet itt Péter? Milyen hamis dolgokat hirdettek a gyülekezetekben?

2Pt 2:1 minden bizonnyal megmutatja, hogy az Úr miért ihlette Pétert ennek a levélnek a megírására. Arra figyelmeztetett, hogy amint a múltban voltak hamis próféták, úgy lesznek a jövőben is hamis tanítók. Péter a vádak kész áradatát vonultatja fel e tanítók ellen, a *„veszedelmes”* eretnekségektől kezdve (2Pt 2:1, RÚF) a figyelmetlenek szolgaságba tereléséig (2Pt 2:19), de felsorol még más hibákat is. Az írásából láthatjuk, hogy valóban nagyon veszedelmes tanítások voltak, ami magyarázza, miért szállt szembe olyan erőteljesen velük. Az apostol egyáltalán nem gondolta úgy, hogy a tantételek nem számítanának.

Figyeljük meg, hogy Péter milyen erővel szállt szembe a hamis tanításokkal! Mit árul ez el az igazság fontosságáról? Hogyan védhetjük meg magunkat az összes olyan kísérlettől, ami hamis tanítást próbálna behozni az egyházba?

SZABADSÁG KRISZTUSBAN?

***„Mert üres, fellengzős szólamokat hangoztatva testi vágyaik kielégítésére csábítják feslett életükkel azokat, akik nemrégen szakadtak el a tévelygésben élőktől”* (2Pt 2:18, új prot. ford.). Mire figyelmeztet Péter ebben a versben? Mit mond a 19. versben, ami magyarázza aggodalmát? Miért olyan fontos itt a „szabadság” szó?**

Péter a lehető legerőteljesebb nyelvezettel óvja olvasóit attól a veszélytől, amit a hamis tanítók jelentenek. 2Pt 2:18-21 verseiben felhívja a figyelmet, hogy ugyan szabadságot ígérnek, valójában azonban rabságba vezetik az embereket.

Az evangéliumot teljesen elferdítik! A Krisztusban való szabadságnak a bűn szolgaságától való szabadságot kell jelentenie (Róm 6:4-6). Péter az állítólagos Krisztusban való szabadság olyan elképzeléseitől óvott, amelyek a bűn fogságában hagyják az embert. A kutatók ugyan vitatják, pontosan milyen eretnekséggel van itt dolgunk, viszont egyértelmű a kapcsolat a bűn kérdésével és annak rabságával.

Olvassuk el Jn 8:34-36 verseit! Hogyan világítanak rá Krisztus szavai, hogy mit akar mondani itt Péter?

Akármi is volt a hamis tanítók üzenete, áldozataikat – akik csak nemrég találták meg az Úr Jézust – visszavezették a régi bűnös életükhöz. Könnyű kitalálni az olcsó kegyelem olyan evangéliumát, ami azt hirdeti, hogy nincs szükség tisztaságra és szentségre. Ennek következtében ugyanabba a világi *„romlottságba”* (2Pt 2:19) kerültek vissza, amiből épp csak kimenekedtek. Nem csoda, hogy Péter olyan élesen és erőteljesen szólalt fel ezek ellen a tanítások ellen és figyelmeztetett a követésük következményére.

Hogyan értjük a Krisztusban való szabadságot? Mitől szabadított meg Krisztus?

AZ EB VISSZATÉR A SAJÁT OKÁDÁSÁRA

Olvassuk el 2Pt 2:17-22 és Mt 12:43-45 verseit! Milyen veszélyekkel jár, ha egy megtért keresztény visszatér korábbi életmódjához?

Pétert különösen érdekelte azoknak a sorsa, akiket a hamis tanítók visszavezettek korábbi bűneikhez (2Pt 2:18). Szabadságot ígértek, de ahogyan Péter is rámutatott, az általuk ígért szabadság nagyban különbözik attól, amit Jézus tár a követői elé.

Nézzük meg, hogy milyen erős figyelmeztetést mondott Péter! Jobb lett volna, ha *„meg sem ismerik az igazság útját”* (2Pt 2:21), minthogy megismerték, de utána visszafordulnak a régi dolgaikhoz.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy a helyzetük reménytelen. Mind ismerünk olyan történeteket, amelyek szerint akik elfordultak az Úrtól, később mégis visszatértek, és az Úr boldog, amikor visszajönnek (lásd Lk 15:11-32). Csak arról van szó, hogy nagyon veszélyes út az, ami Krisztustól elfordít, és nem is kellemes. A saját okádására visszatérő eb képe éles és kemény példa, de Péter ezzel a képpel fejezi ki a lényeget.

Talán 2Pt 2:20 szándékosan visszhangozza Jézus szavait (Mt 12:45; Lk 11:26). Jézus elmondja a tisztátalan lélektől megszabadult ember példázatát. A lélek hontalanul bolyong, majd eldönti: *„visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem”* (Mt 12:44). Amikor megérkezik, üresen és rendben találja. Vissza is költözik, de még más lelkeket hoz magával, akik nálánál is gonoszabbak. Ahogy Jézus mondta: *„és végül ennek az embernek az állapota rosszabb lesz, mint azelőtt volt”* (Mt 12:45, RÚF). Valós veszély, amit Jézus bemutatott és Péter is leírt. Az új hívőnek biztosítania kell, hogy a Szentlélek dolgai elfoglalják mindannak a helyét, ami korábban uralta az életét. Ha a gyülekezeti feladatok és az újonnan talált hitről való beszéd nem lép a korábbi világias tevékenységek helyére, túl könnyű lesz visszatérni az előző életmódhoz.

Gyülekezeti családként hogyan gondozhatjuk és tehetjük tanítvánnyá még jobban a tagjainkat, különösen az újakat?

PÉTER ÉS JÚDÁS

Sokan megfigyelték már, hogy Júdás 4-19 szakasza nagyjából megismétli 2Pt 2:1–3:7 üzenetét. Amikor a Szentírás ismételten említ egy szöveget, fel kell ismernünk, hogy Isten valami fontosat akar közölni. A két hasonló szakaszban Péter és Júdás hosszasan felhívja a figyelmünket egy lényeges igazságra: Isten kezében van a gonoszok sorsa. Péter és Júdás sem hagy kétséget afelől, hogy Isten alaposan szemmel tartja a gonoszt. Akár a bűnös emberiségről, akár bukott angyalokról legyen szó, pontosan feljegyezi gonoszságukat és tervében szerepel megbüntetésük az ítélet napján (2Pt 2:9, 17; Júdás 6).

Olvassuk el 2Pt 2:1–3:7 és Júdás 4-19 szakaszait! Isten korábbi büntetéseinek milyen példáit hozza fel Péter és Júdás is, hogy leszögezzék, Isten valóban leszámol majd a bűnnel?

Péter és Júdás Isten múltbeli büntetéseinek három példáját jegyzi fel: az özönvíz előtti világ elpusztítását, a Sodomát és Gomorát megemésztő tüzet és az angyalok megláncolását az ítélet előtt (2Pt 2:4-6, 3:7; Júdás 6-7). Mindegyik epizódhoz a véglegesség, a visszafordíthatatlanság érzete társul. A Szentírás sokat foglalkozik Isten kegyelmével és irgalmával, azonban Isten igazságának fontos szerepe van a bűn végső elpusztításában. Milyen bűnök idéztek elő ilyen súlyos büntetést? Ide tartozik a veszedelmes eretnekségek bevezetése, a hatalmasságok megvetése, a tisztátalan kívánságok szolgaságába való visszatérés, Isten kegyelmének elferdítése, mintha az Úr engedné az erkölcstelenséget, annak a tagadása, hogy Jézus Krisztus az egyetlen Úr, a testük megfertőztetése, a hiábavaló, kevély szavak és a káromlás (2Pt 2:1, 10, 18-19; Júdás 4, 8, 10). Érdekes módon ebben a leírásban nincsenek erőszakos cselekmények és egyéb gonosz rémtettek, amelyektől általában haragra gerjedünk. Inkább sokkal ravaszabb, burkoltabb bűnöket írnak le, amelyekben van egy közös vonás: ezek fölött gyakran szemet huny a gyülekezet közössége is. Ennek rá kellene ébreszteni bennünket, hogy az egyházban valóban nagy szükség van az őszinte bűnbánatra és a reformációra!

Olvassuk el 2Pt 2:12 és Júdás 10 verseit! Péter és Júdás itt azokról ír, akikre azért vár pusztulás, mert lesüllyedtek az ösztönük által hajtott, „*oktalan*” állatok szintjére (2Pt 2:12; Júdás 10). Mit mondhatunk erről ahhoz viszonyítva, amire Isten eredetileg megteremtette az emberiséget? Mit tehetünk, nehogy a saját életünkben is megtörténjen ilyesmi?

TOVÁBBI TANULSÁGOK AZ ÓSZÖVETSÉGBŐL

Olvassuk el 2Pt 2:6-16 szakaszát! Milyen egyéb példákkal figyelmeztet Péter arra, hogy hová vezet a gonoszság?

1Móz 13:12-13 verseiben találjuk a Biblia első tényleges utalását Sodomára. Lót és Ábrahám eldöntötte, hogy „anyagi" okok miatt különválnak. Lót a Jordán völgyét választotta, *„egészen Sodomáig sátorozott"* (1Móz 13:12, RÚF). Majd a Biblia megjegyzi, hogy *„A sodomai férfiak pedig igen romlottak és vétkesek voltak az Úr előtt"* (1Móz 13:13, RÚF). Később, amikor az Úr figyelmeztette Ábrahámot, hogy Sodoma elpusztítását tervezi, a pátriárka alkudozott vele, hogy ne pusztítsa el a várost, ha legalább tíz igaz embert talál benne (1Móz 18:16-33). A Lóthoz küldött hírnökökkel történtek bőségesen bizonyítják, hogy még tíz igaz embert sem lehetett találni Sodomában. Tehát a város elpusztult, csak Lót menekült meg a két lányával (1Móz 19:12-25).

Péter két tanulságot szűr le ebből a történetből. Először is, a két város azt példázza, hogy milyen büntetésben lesz része az istenteleneknek (2Pt 2:6). Másodszor pedig bemutatja, hogy Isten tudja, hogyan menekítse ki az igazakat a veszedelemből (2Pt 2:7-9). Péter ezután felsorolja az elveszett sodomaiak és gomoraiak néhány jellemzőjét: tisztátalan kívánságokban jártak, megvetették a méltóságot, vakmerők és elbizakodottak voltak, nem átallták káromolni a hatalmasságokat (2Pt 2:10-11). Ezek a tulajdonságok hasonlítanak arra, amit Péter a hamis tanítókról és követőikről ír.

Bálám története 4Móz 22:1–24:25 részében található. Moáb királya, Bálák bérelte fel, hogy megátkozza az izraelitákat. Bálám eleinte habozott, végül azonban hatalmas summa felajánlásával rávették, hogy vállalja el a feladatot (4Móz 22:7-21). Útközben az *„Úr angyala"* szegült szembe vele, és csak azért menekült meg a haláltól, mert a szamara kitért előle. Bálám erre megverte a szamarát. A tévedését csak akkor ismerte fel, amikor megnyílt a szeme és ő is meglátta az *„Úr angyalát"* (4Móz 22:22-35). Végül Bálám megáldotta Izraelt (4Móz 23:4–24:24). Péter azok példájaként hozta fel Bálámot, akiket elcsábított a paráznaság és a telhetetlenség (2Pt 2:14-15). Az ilyen emberek hasonlítanak Bálámra. Letértek az útról, amin járniuk kellett volna.

Gondoljunk csak mindarra, amit a Biblián és Ellen G. White írásain keresztül megismerhetünk! Hetednapi adventistaként miért nem mondhatjuk, hogy nem kaptunk figyelmeztetést?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Gyakran hallani, amint keresztények beszélnek a „Krisztusban való szabadságról” – és ez természetesen valós fogalom. Az valóban szabadság, hogy felszabadulunk a törvény kárhoztatása alól és üdvbizonyosságunk lehet Krisztus értünk végbevitt tette által, nem pedig a magunk cselekedetei miatt. Nagyszerű példa a szabadság jelentésére Luther Márton története és a korábbi rabsága, mielőtt megértette, hogy mi a kegyelem. Viszont ahogy Péternél is láttuk, a csodálatos igazságot el lehet ferdíteni.

„Nem áll túl messze az elbizakodottság veszélyétől az a nagy igazság, miszerint üdvösségünk tekintetében maradéktalanul Krisztustól függünk. A Krisztusban való szabadságot ezrek tévesztik össze a törvénytelen élettel, és mivel Krisztus azért jött, hogy felszabadítson a törvény átka alól, sokan kijelentik: Krisztus eltörölte a törvényt, aki pedig betartja, kiesik a kegyelemből. Mivel úgy tűnik, hogy az igazság és a tévedés annyira hasonlít egymásra, aki nem áll a Szentlélek vezetése alatt, elfogadja a tévedést. Ezzel pedig sátáni csalás hatalma alá helyezi magát. Sátán ráveszi az embereket, hogy igazságként fogadják el a hamisságot, és ezzel a protestáns világ tiszteletét igyekszik biztosítani magának” (Ellen G. White: *Christ Triumphant*. 324. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) Gondolkodjunk el 2Pt 2:19 versén és mindazon, amit Péter mond a hamis tanítás következményeiről! Miért kell megbizonyosodnunk arról, hogy megértettük hitünk fontos igazságait? Mennyire kell mindannyiunknak pontosan egyetérteni a hit dolgaiban? Mikor válik „veszélyessé” egy gondolat, ami eltér a többiek felfogásától a közösségben?

2) Figyeljük meg, hogy Péter milyen kemény nyelvezetet használ a büntetéssel és az ítélettel kapcsolatban: *„gyors pusztulást hoznak magukra”* (2Pt 2:1, RÚF); *„azoknak pusztulásával fognak elpusztulni”* (2Pt 2:12); *„a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani”* (2Pt 2:9); *„romlásuk nem szunnyad”* (2Pt 2:3)! Mit közvetítenek ezek a versek az ítélet valóságáról és arról, hogy Isten ítélete alá kerül, aki népét bűnbe vezeti?

3) Vajon mi a jelentősége annak, hogy akik a „Krisztusban való szabadságról” beszélnek, nem általában gondolnak a törvényre (bár némelyek igen), hanem konkrétan a negyedik parancsolat, a szombat parancsolatának megtartásával kapcsolatban? Hogyan ferdítik el tehát a „Krisztusban való szabadság” gondolatát?

TÚRMEZEI ERZSÉBET:
LÁNG A VÍZEN

Kis lámpa, árva láng
ring a vízen.
Képét a folyamon
messze viszem.

Ladikok, gőzösök
iramlanak,
fürgén cikáznak a
fénylő halak.

Őt nem delejzi már
a végtelen,
híven ring a helyén,
az őrhelyen.

Két erdős part között,
zátony felett
gyúl ki, ha húny a nap,
ha este lett.

Kis lámpa, árva láng...
Sötét szívem
Te gyújtsd meg, Mesterem,
a nagy vízen!

Hűséggel fényleni,
úgy volna jó,
amíg hajnalba ér
minden hajó.

Az Úr napja

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 90:4; Máté 24:43-51; János 21:15-17; 2Péter 3:1-18

***„Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek”* (2Pt 3:11, RÚF).**

Régebbi korokban megbízhatatlannak, sőt még veszélyesnek is tartották azokat, akik nem hittek Istenben. Miért? Az elgondolás egyszerű: ha nem hittek Istenben, akkor nem hittek a jövőbeli ítéletben sem, aminek a során felelniük kell majd a tetteikért. Ennek ösztönzése nélkül pedig hajlamosabbak lehettek a rosszra.

Bár ez a fajta gondolkodás ma elavultnak (és „politikailag inkorrektnek”) számít, nem vitatható a mögötte meghúzódó logika és értelem. Természetesen sokaknak nincs szüksége a jövőbeli ítélettől való félelemre ahhoz, hogy helyesen cselekedjenek, viszont az Isten számonkérésének távlata bizonyosan késztethet a helyes magatartásra.

Ahogy azt már láthattuk, Péter bátran figyelmeztette a gonoszságok elkövetőit Isten ítéletére, amiről a Biblia világosan elmondja, hogy be fog következni. Péter ebben a szövegösszefüggésben félreérthetetlenül beszél az utolsó napokról, az ítéletről, Jézus második eljöveteléről és arról az időről, amikor *„az elemek pedig megégve felbomlanak”* (2Pt 3:10). Tudta, hogy mind bűnösök vagyunk, és mivel ilyen kilátásaink vannak, felteszi a kérdést: *„milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben”* (2Pt 3:11)?

A TEKINTÉLYEK SORA

Péter azoktól a veszélyes tanításoktól óvta az olvasóit, amelyekkel az egyháznak szembe kellett néznie. Óvatosságra intett azokkal szemben, akik ugyan szabadságot ígérnek, a Krisztusban megígért szabadsággal ellentétben azonban inkább visszavezetik az embereket a bűn fogságába.

Sajnos nem ez volt az egyetlen hamis tanítás, amivel az egyháznak szembe kellett néznie. Jön még más is, ami szintén veszélyes. Ám mielőtt Péter elmondaná a konkrét figyelmeztetést, még valami egyébről ejt szót.

***„Ez már a második levél, szeretteim, amelyet hozzátok írok: ezekben emlékeztetés által ébresztgetem tiszta gondolkozásotokat, hogy eszetekbe jussanak a szent próféták előre megmondott szavai és apostolaitoknak az Úrtól és Üdvözítőtől kapott parancsolatai”* (2Pt 3:1-2, RÚF). **Mi Péter mondanivalója itt, és miért kell az olvasóinak figyelnie arra, amit leír? Lásd még Jn 21:15-17!**

2Pt 3:1-2 verseiben az apostol a *„szent próféták”* ihletett szavaira emlékezteti olvasóit. Így ismét a Bibliához, az Ószövetséghez irányította vissza őket. Azt idézte fel az emlékezetükben, hogy *„igen biztos nálunk a prófétai beszéd”* (2Pt 1:19). Egyértelművé akarta tenni, hogy hitük Isten Igéjén alapszik. Nincs olyan gondolat az Újszövetségben, amely igazolná, hogy az Ószövetség már érvénytelen vagy kevésbé fontos lenne. Épp ellenkezőleg! Az Ószövetség bizonyságtétele alapozza meg az Újszövetség érvényességét és Péternek a Jézusról szóló állításait.

Viszont több minden rejlik még ebben. Ezek után Péter az ószövetségi „szent prófétáktól” a saját felhatalmazásáig húz világos vonalat, mint aki az Úr és a Megváltó egyik apostola. Félreérthetetlenül jelenti ki, hogy az Úrtól való elhívása indítja tettekre. Nem is csoda, hogy ilyen meggyőző erővel és bizonyossággal szólt! Tudta, honnan származik az üzenete.

Miért elengedhetetlenül fontos, hogy Isten Igéje, nem pedig a kultúra vagy a saját megítélésünk, érvelésünk legyen a legfőbb tekintély az életünkben? (Végtére is, mi másért tartanánk meg a hetedik napi szombatot, ha nem Isten Igéje miatt?)

A CSÚFOLÓDÓK

Miután Péter felhívta olvasói figyelmét, hogy *„megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről”* és arról, amit az Úr és Megtartó az apostolok által üzent (2Pt 3:2), rátért a konkrét figyelmeztetésre. Talán mivel tudta, mennyire veszélyes lenne az a bizonyos tanítás, nyomatékosítani akarta, hogy milyen felhatalmazás alapján írt.

Olvassuk el 2Pt 3:3-4 verseit! Milyen érvekkel állnak majd elő, akik szkeptikusak Krisztus visszajövetelével kapcsolatban?

Lényeges a hasonlóság azok között, akik hamis szabadságot hirdetnek és akik kétkednek a második eljövetelt illetően. Az első csoport tagjai *„a testet követvén, tisztátalan kívánságokban”* (2Pt 2:10), Krisztus visszatérésének tagadói pedig *„a saját kívánságaik szerint járnak”* (2Pt 3:3).

(Az nem csupán véletlen egybeesés, hogy a bűnös kívánságok hamis tanításokhoz vezethetnek, ugye?)

Arra figyelmeztet, hogy a csúfolódók ezt az irányított kérdést teszik majd fel: *„Hol van az Ő eljövetelének ígérete”* (2Pt 3:4)? Ezzel megkérdőjelezik a keresztények régi hitét, hogy Jézus visszajön majd a földre, mégpedig hamarosan. Mindezek után, különösen azért, mert az utolsó napokról szól, a csúfolódók megemlítik azt a tagadhatatlan tényt, hogy már sok keresztény meghalt, mégis minden úgy megy tovább, mint azelőtt.

Első ránézésre ez nem logikátlan kérdés. Ellen G. White szerint még a szent Énókh is látta, hogy az igazak és a gonoszok „együtt térnek a porba, és hogy ez a végük” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 58. o.), ami valóban aggasztotta. Ha még az özönvíz előtt élt Énókh is vívódott ezzel a kérdéssel, akkor mennyivel nagyobb küzdelmet jelenthet ez azoknak, akik az utána következő évezredekben éltek, egészen az „utolsó időkig”?

Ma mi a helyzet velünk, hetednapi adventistákkal? Már a nevünk is Krisztus második eljövetelének gondolatát hirdeti, Ő azonban még mindig nem jött el. Valóban szembe kell néznünk a csúfolódókkal, ahogy Péter azt előre megmondta!

Hogyan birkózunk meg a saját hitéletünkben azzal, hogy Krisztus még nem jött vissza? Beszéljünk a válaszainkról szombaton az osztályban!

EZER ESZTENDŐ OLYAN, MINT EGY NAP

2Pt 3:8-10 versében hogyan felel az apostol a csúfolódók érvére? Mit mond, ami még most is segít megérteni, hogy Krisztus miért nem tért eddig vissza?

_____

_____

_____

Péter a világ változatlanságának érvére válaszol. Emlékezteti hallgatóit: nem igaz, hogy a világ nem változott a teremtés óta. (Figyeljük meg, Péter egyenesen visszamegy az Igéhez mint hiteles forráshoz!) A kirívó gonoszság időszaka után Isten özönvízzel pusztította el a földet (2Pt 3:6). Az özönvíz pedig nagyban megváltoztatta a világot, ami a mai napig úgy is maradt. Ezek után Péter elmondja, hogy a végső pusztítás nem víz, hanem tűz által következik be (2Pt 3:10).

Majd hozzáteszi: *„egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő mint egy nap”* (2Pt 3:8). Péter ekkor Zsolt 90:4 szavain gondolkozhatott: *„Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrváltásnyi idő éjjel”* (RÚF). Vagyis nekünk más fogalmaink vannak az időről, mint Istennek. Tehát óvatosnak kell lennünk az idővel kapcsolatos megítélésünkben!

Emberi szempontból Krisztus visszajövetele valóban késni látszik. Mi viszont csak emberi nézőpontból látjuk a dolgokat. Isten szemszögéből nézve nincs késlekedés. Sőt, Péter szerint azért kaptunk még időt, mert az Úr így mutatja ki a türelmét. Nem szeretné, ha bárki is elveszne (2Pt 3:9). Azért adta az időtöbbletet, hogy sokak megtérésére lehetőséget biztosítson.

Viszont Péter figyelmeztet is bennünket: nem élhetünk vissza Isten türelmével, nem halogathatjuk a Jézussal kapcsolatos döntésünk meghozatalát. Az Úr napja olyan váratlanul jön el, mint éjjel a tolvaj. Valószínűleg arra számít a tolvaj, hogy éjszaka majd észrevétlenül el tud osonni. Az Úr napja valóban váratlanul jön el, viszont nem marad észrevétlen! *„...az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak”* (2Pt 3:10) – mondja Péter. Üzenete hasonlít Páléra: *„Íme, most van itt a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja”* (2Kor 6:2, RÚF)!

ÉS AKKOR MI VAN?

Egy fiatalember bizonyságot akart tenni az édesanyjának. Beszélt neki Jézus haláláról és visszajövetelének ígéretéről. Büszke volt magára, mert úgy gondolta, hogy elég szépen beszélt. Amikor befejezte a Jézusról és a második adventről szóló kis prédikációját, az édesanyja ránézett és megkérdezte: „Jó, de mi köze van ennek hozzám?”

Olvassuk el 2Pt 3:11-13 verseit! Hogyan válaszol Péter erre a kérdésre: „Jó, de mi köze van ennek hozzám?” Lásd még Mt 24:43-51!

Ahogy azt korábban is elmondtuk, már a nevünk is (hetednapi adventista) mutatja, hogy hiszünk Krisztus visszajövetelének valóságában. Ez a tanítás alapvető fontosságú. Az egész keresztény hit értelmetlenné válna Krisztus visszajövetele és annak ígéretei nélkül. Vajon nem fenyeget az a veszély, hogy olyanok leszünk, mint a rossz szolga Mt 24:43-51 példázatában? Talán nem követünk el olyan gonoszságokat, mint a példázat szereplője, de itt nem is az a lényeg (végső soron ez egy példázat). Inkább arra figyelmeztet, hogy könnyű lejjebb tenni a mércét, különösen a másokkal való bánásmódunkban, könnyű a világhoz hasonulni és elveszíteni a lelkesedést az Úr visszajövetelével kapcsolatban.

Időnként valóban lesz dolgunk olyanokkal, akik táblázataikkal és prófétai számításaikkal azt állítják, hogy tudják Krisztus visszajövetelének az idejét. Ám minket, hetednapi adventistákat többnyire nem annak a veszélye fenyeget, hogy meg akarnánk határozni Krisztus közeli visszajövetelének az idejét. Inkább az fenyeget, hogy az évek múlásával a második advent ígérete kezd jóval kisebb szerepet kapni a gondolatainkban.

Igen, minél tovább vagyunk itt, annál közelebb kerülünk a második adventhez. Másrészt viszont minél tovább vagyunk itt, annál könnyebb így gondolkodnunk: olyan távoli még a visszajövetele, hogy valójában nincs hatással a mindennapi életünkre. A Szentírás figyelmeztet erre az elbizakodottságra. Ahogy Péter is mondta: ha Jézus valóban visszajön és ítélet vár ránk, akkor keresztényként szent, istenfélő életet kell élnünk (2Pt 3:11)! A második advent valóságának, akármikor is következik be, hatással kell lennie arra, ahogyan most élünk.

Mennyire befolyásolja a mindennapi életünket és a gondolkodásunkat a második advent valósága? Mit árul el a válaszunk az életünkről és a hitünkről?

AZ UTOLSÓ FELHÍVÁS

Péter egy olyan témával fejezi be a levelét, ami már az elejétől fogva megmutatkozott: éljünk szent életet és vigyázzunk, nehogy félrevezessen *„az istentelenek”* tévelygése (2Pt 3:17)!

Olvassuk el 2Pt 3:14-18 versei! Kihez intézi Péter ezt a felhívást? Mitől óv bennünket?

_____

_____

_____

Milyen érdekes, hogy apostoli levele végén Péter *„a mi szeretett atyánkfia Pál”* írásaira utal (2Pt 3:15). Pál is írt arról, hogy Jézus második adventjére várva békében kell élnünk és használjuk ki az időt a szent élet kialakítására (lásd Róm 2:4; 12:18; Fil 2:12).

Figyeljük meg azt is, ami kitűnik Péter utalásából, hogy Pál írásait már a kereszténység történelmének korai szakaszában is nagyra becsülték. Azt nem tudjuk megállapítani, hogy írásainak teljes, az Újszövetségben megtalálható gyűjteményére utal-e Péter vagy annak csupán egy részére. Mindenesetre a megjegyzései mutatják, hogy Pál leveleit nagy tisztelet övezte.

Végül Péter megjegyzi, hogy Pál írásait félre lehet magyarázni, ahogy a Szentírás többi részét is. Szó szerint a görög *grapha* szó „írásokat” jelent, de ebben az összefüggésben egyértelműen „szent írásokat” jelent, mint Mózes és a próféták könyvei. Igen korai bizonyíték ez arra, hogy Pál írásainak már a héber Bibliáéhoz hasonló tekintélye volt.

Nem nehéz elképzelni azzal kapcsolatban, amit korábban olvastunk a hamis tanítókról, akik szabadságot ígértek, hogy bűnös magatartásukat mentegetve hivatkoztak Pálnak a szabadságról és kegyelemről szóló írásaira. Pál erősen kiemelte az egyedül hit általi megigazulás gondolatát (Róm 3:21-22), de az írásaiban sehol nem ad engedélyt a bűnre (lásd Róm 6:1-14). Neki is fel kellett lépnie e tévedés ellen, azzal kapcsolatban, hogy mit prédikált és tanított a hit általi megigazulásról. Péter figyelmeztetett, hogy akik mégis elferdítik Pál írásait, *„a maguk vesztére”* teszik azt (2Pt 3:16, RÚF).

Milyen döntéseket hozhatunk meg éppen most, hogy olyan életet élhessünk, amire Isten elhívott Krisztus Jézusban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A saját szemszögünkből úgy tűnhet, mintha a második advent sokat késne. Jézus nyilván tudta, hogy ezt fogjuk érezni, ezért néhány példázatban figyelmeztetett is: mi történhet, ha nem vagyunk éberek és nem vigyázunk ebben az időben. Vegyük például a két szolga történetét Mt 24:45-51 verseiben (amelyet a szerdai tanulmányban említettünk)! Mindketten számítottak rá, hogy a gazda majd visszatér, viszont más-más következtetésre jutottak azzal kapcsolatban. Az egyik elhatározta, hogy folyton készen kell állnia, mert a gazda akármikor visszajöhet. A másik azt mondta, hogy a gazda késlekedik, ezért gonoszságra használta ki a lehetőséget. „Mivel nem tudjuk Krisztus visszajövetelének pontos idejét, Isten azt parancsolja meg nekünk, hogy vigyázzunk. *»Boldogok azok a szolgák, kiket az Úr, mikor hazamegy, vigyázva talál«* (Lk 12:37). Azok, akik vigyázva várnak az Úr érkezésére, nem hiú reménykedéssel várakoznak. Krisztus érkezésének a várása arra indít bennünket, hogy féljük az Urat, és féljünk a bűnre kiszabott ítéleteitől. Fel kell ébrednünk abból a nagy bűnből, amely abból áll, hogy visszautasítjuk a nekünk felajánlott irgalmat. Azok, akik vigyázva várakoznak az Úrra, megtisztítják lelküket az igazságnak való engedelmeskedésükkel” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 538. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **Beszéljük meg az osztályban a második adventtel kapcsolatos hétfői kérdést! Milyen különböző módokon viszonyulhatunk ahhoz, hogy Krisztus még nem jött vissza? Mit tanulhatunk egymás válaszaiból?**
2) **Milyen tanításhoz, gyakorlathoz és hithez ragaszkodunk hetednapi adventistaként, amely nem a kultúrából, a józan ész szavából vagy a hagyományból ered, hanem egyedül Isten Igéjéből?**
3) **„Az nem csupán véletlen egybeesés, hogy a bűnös kívánságok hamis tanításokhoz vezethetnek, ugye?” – olvastuk a héten. Miért nem véletlen egybeesés? Miféle kapcsolatok lehetnek közöttük?**
4) **Albert Einstein bemutatta a világnak az elképesztő gondolatot, hogy az idő nem abszolút. Azaz, attól függően, hogy hol vagyunk és milyen gyorsan mozgunk, a mi viszonyítási alapunk különbözni fog másokétól. A lényeg, hogy az idő rejtélyes, nem értjük egészen. Hogyan segít ez a gondolat felismerni, hogy Isten számára nem ugyanazt jelenti az idő, mint számunkra, különösen azt illetően, hogy Krisztus még nem tért vissza?**

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: ADVENT DRÁGA FÉNYE

Az idő már bontogatja titkát,
mit Dániel bezárt, feltört a pecsét.
Eget ostromló emberi tudás
mámorától megdicsőült az ész

hiszik sokan, de mi haszna ennek,
ha a lélek sötét, tudatlan marad?
– Már a világ nagy Adventjét éljük,
közeleg a végső pillanat.

Őszbe hajlik minden a világon:
Mit Dániel bezárt, feltört a pecsét.
Lábunk elé hullanak a jelek:
Valaki küldi üzenetét.

Valaki a világ ősz fejére
csillogó dért hullat korona gyanánt,
s a vén Idő hajlott méltósággal
epekedve várja fenséges Urát!

Kezében a bevégezett múlttal
félőn nyitogatja a legszebb jelent,
s alázattal tárja szét karjait,
ha egy-egy hajnal még feldereng:

A kegyelem reánk hullik
mindennap még, mert olyan szánandók vagyunk,
s kibomlik előttünk egyre jobban
a jelenért megfizetett múlt.

Péter első és második levelének fő témái

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 11:44; 16:16-19; Ézsaiás 53:5-6, 9; Róma 13:1-7; 1Korinthus 14:40; 2Timóteus 3:16

***„Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg”* (1Pt 2:24).**

Péter első és *második levelét* gyakorlati okokból írta az apostol. Első levelében a keresztények üldözésének nagy kérdésével foglalkozott, a másodikban a hamis tanítók jelentettek nagy gondot. Erőteljesen és határozottan írt, miközben bátorítani akarta olvasóit, figyelmeztetve őket az előttük álló kihívásokra.

Fontos megemlíteni, hogy Péter mindkét kérdésre teológiai magyarázatot adott. Az üldözések okozta szenvedés miatt elgondolkozott Jézus szenvedésein és halálán, ami az üdvösségünket eredményezte. A hamis tanítókra Isten ítélete vár. Erre az ítéletre akkor kerül sor, miután a mennyben töltött ezer év végén Jézus visszatér a földre a megváltottakkal. Ilyen témákkal foglalkozott Péter a két levelében.

Az utolsó heti tanulmányban még részletesebben nézünk majd meg öt olyan témát, melyekről Péter írt: Jézus szenvedése, amely az üdvösségünket eredményezte; milyen gyakorlati választ vált ki belőlünk, hogy tudjuk: az utolsó ítéletben Isten ítéletet mond a tetteinkről; a reménységünk Jézus közeli visszajövetelében; a társadalmi és az egyházi rend; a Szentírás szerepe életünk vezetésében.

A SZENVEDÉS, JÉZUS ÉS AZ ÜDVÖSSÉG

Olvassuk el a következő szakaszokat, és írjuk le, hogy mit mondanak el az üdvösségről!

1Pt 1:2 _____

1Pt 1:8-9 _____

1Pt 1:18-19 _____

1Pt 2:22-25 _____

1Pt 3:18 _____

Amikor Péter megemlíti az üdvösséget, általában Jézusról olyan összefüggésben beszél, mint aki a bűnösök Helyettese. Például 1Pt 2:22-24 verseiben Jézus szenvedéseiről írva a nyelvezete Ézs 53:5-6, 9 verseit tükrözi. A helyettes áldozat gondolatát mutatja be: „[Jézus] *a mi bűneinket maga vitte fel testében*" a keresztre, és az Ő *„sebeivel gyógyultatok meg"* (1Pt 2:24).

A héber Bibliában leírt számos áldozat alkalmával a bűnös elvitte a templomba az áldozatot és rátette a kezét. Ezzel a bűnt jelképesen áthelyezte a bűnösről az állatra, amely a bűnös helyett halt meg (3Móz 4:29-30, 33-34; 14:10-13). A bűn tisztátalansága az oltáron felgyülemlett, amit az engesztelés napján tisztítottak meg és távolítottak el (3Móz 16:16-19).

Az áldozat vére fontos szerepet játszott a bűnért végzett engesztelés során. A kereszténytt Jézus drága vére váltja meg (1Pt 1:18-19). Pál is kifejtette a helyettesítő áldozat gondolatát: Jézus, aki nem ismert bűnt, bűnné lett értünk (2Kor 5:21). 1Pt 3:18 szintén kijelenti, hogy Krisztus a bűneinkért szenvedett, az igaz (Jézus) a nem igazakért (mi).

Pálhoz hasonlóan (Róm 3:21-22) Péter is hangsúlyozza, hogy szükségünk van a hitre: *„Őt szeretitek, pedig nem láttátok... mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét"* (1Pt 1:8-9, RÚF). Az üdvösséget nem érdemelhetjük ki istenfélő magaviselettel, hanem úgy nyerjük el, ha hiszünk abban, amit Jézus értünk tett és személyes Megváltónkként fogadjuk el Őt. A bizonyosságunk benne van, nem önmagunkban. Milyen valódi biztosítékunk lehetne, ha magunkra volnánk utalva?

Miért a Helyettesünk, Jézus az üdvösségünk reménysége? Hogyan találunk nyugalmat ebben a felmérhetetlen igazságban?

HOGYAN ÉLJÜNK?

A 2Pt 3:11 versében feltett kérdés témájára tér vissza Péter a legtöbbet: *„Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek”* (RÚF)?

Olvassuk el a következő igéket! Mit mond Péter a keresztény magaviseletről? 1Pt 1:15-17, 22; 2:1; 3:8-9, 11; 4:7-11; 2Pt 3:11

Péter sokszor foglalkozik a keresztény magatartással két levelének több részében is, és néhány téma folyton visszatér. Először is kétszer emeli ki az Isten ítélete és a keresztény magatartás közötti kapcsolatot (1Pt 1:17; 2Pt 3:11). Isten megítéli majd mindenkinek a cselekedeteit. Tehát a keresztényeknek szent életet kell élniük.

Másodszor pedig Péter több ízben is megemlíti, hogy a keresztények szentek legyenek. A héber Bibliában a szent dolgokat a templomi használatra (2Móz 26:34; 28:36; 29:6, 37) vagy Isten céljaira (pl. a szombat, 1Móz 2:3) különítették el. Péter azt a kérdést is érintette, hogy Isten terve szerint a népének is szentnek kellett lennie, ahogy Ő is szent (3Móz 11:44; 19:2; 1Pt 1:15-16). „Megszentelésnek” hívjuk egy szent dolog elkülönítésének folyamatát, Péternek pedig az a vágya, hogy a Szentlélek megszentelje olvasóit és engedelmeskedjenek Jézusnak (1Pt 1:2).

Harmadsorban Péter konkrétan megnevezi, hogy milyen magaviselet illik azokhoz, akik megszenteltettek. Ki kell irtaniuk magukból minden gonoszságot, álnokságot, képmutatást, irigykedést és rágalmazást (1Pt 2:1). Törekedjenek az egységre, szeressék egymást és legyenek alázatosak (1Pt 3:8-9), legyenek jóságosak, istenfélők és szeretetteljesek (2Pt 1:5-7). Állandóan szeretettel viszonyuljanak az emberekhez (1Pt 4:7-11). Végül pedig arra buzdítja az olvasóit, hogy vessék minden gondjukat Jézusra (1Pt 5:7).

Hogyan tanulhatjuk meg egymást ítélkezés nélkül bátorítani, és hogyan élhetünk olyan életet, amelyre Péter hív a leveleiben?

REMÉNYSÉG A MÁSODIK ADVENTBEN

Olvassuk el a következő verseket és írjuk le, hogy mit mondanak a jövőbeli eseményekről!

1Pt 1:4 _____

1Pt 1:17 _____

1Pt 4:5-6 _____

1Pt 4:17 _____

2Pt 3:1-10 _____

Péter első levelének első olvasói és hallgatói számára az üldözés jelentette az egyik legnagyobb nehézséget. Az apostol azzal a gondolattal nyugtatgatja őket, hogy bár életüket akadályozhatja az üldözés, jutalom várja őket a mennyben, amit senki nem vehet el tőlük. Első levelének legelején Péter megemlítette, hogy a keresztényeknek van egy romolhatatlan öröksége, ami a mennyben várja őket (1Pt 1:4). Két dolgot emel ki, ami a jövőben be fog következni: az utolsó ítéletet és a gonosz tűz általi elpusztítását. Vagyis bemutatta, hogy bár most üldözik a hívőket, Isten majd igazságot és ítéletet szolgáltat, a hívők pedig elnyerik örök jutalmukat. Péter három külön alkalommal is megemlíti az ítéletet (1Pt 1:17; 4:5-6, 17). Azt mondja, hogy az Atya Isten minden embert meg fog ítélni a cselekedetei szerint, részrehajlás nélkül (1Pt 1:17). Megjegyzi, hogy maga Jézus készen áll megítélni az élőket és a halottakat (1Pt 4:5). Azt az érdekes gondolatot is hozzáfűzi, hogy az ítélet Isten házanépén kezdődik el (1Pt 4:17). Szintén megemlíti, hogy *„az istentelen emberek”* az egész világra kiterjedő tűzben pusztulnak majd el (2Pt 3:7). Időt tölt még azzal a problémával, hogy vajon Jézus visszajön-e vagy sem (2Pt 3:1-10). Rámutat, hogy Jézus második eljövetelének „késlekedése” csak azért van, hogy még többen megbánhassák a bűneiket és megmenekülhessenek. Arra is rávilágít, hogy a jövőbeli elszámolás bizonyosságának mindenkit meg kellene győznie, ezáltal szent és feddhetetlen életre kellene ösztönöznie őket. Így akármennyire is összpontosít Péter a jelenre és a gyakorlati keresztény életre, mindig olvasói előtt tartja a rájuk váró jövő képét. Röviden: akármilyenek is legyenek jelen pillanatban a körülményeink, hittel és engedelmességgel kell előre törnünk!

Miért kell hittel és engedelmességgel előre haladnunk a körülményeinktől függetlenül? Mi más választásunk van?

TÁRSADALMI ÉS EGYHÁZI REND

Olvassuk el a következő szakaszokat! Mit mond Péter ezekben a versekben a világi és az egyházi vezetésről? Miként viszonyuljanak a keresztények mindkettőhöz? Hogyan vonatkoztathatjuk a szavait a saját helyzetünkre, bárhol éljünk is?

1Pt 2:11-21 _____

_____

1Pt 5:1-5 _____

_____

Péter olyan korban élt, amelyben időnként a világi és a vallási hatóságok is üldözték a keresztényeket. Ez még nagyobb nyomatékot ad mindannak, amit Pállal együtt megfogalmaz a vezetők helyes szerepéről (1Pt 2:13-17; Róm 13:1-7). Mind Péter, mind Pál szerint maga Isten állította helyükre a vezetőket, hogy visszatartsák azokat, akik rosszat akarnak tenni. Természetesen előfordul olyan is, amikor az uralmon levő erőkkel van a baj. Péter idejében a keresztényeknek éppen ezzel kellett szembenézniük, és hosszú éveken át a helyzet csak egyre súlyosbodott.

Viszont általában a jó kormányzat a törvény, a rend és a közbiztonság őre. Még ma is láthatunk példákat a jog és a rend felborítására, és ilyen esetben óriási szükség van a helyesen működő kormányzatra. Való igaz: a jó kormányzat Isten egyik legnagyobb áldása, amit csak adhatott az emberiségnek!

Péter kétségkívül osztaná Pál meggyőződését, miszerint a helyes egyházi irányítás is fontos. Pál felszólít: *„Azonban minden illendően és rendben történjék”* (1Kor 14:40) a gyülekezeti istentiszteleteken. Péter pedig arra kéri az egyházi vezetőket, hogy *„Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját”* (1Pt 5:2), méghozzá alázattal és gondoskodóan. A helyi gyülekezeteket jól kell vezetni. A jó vezetőnek elképzelése van a jövőről, egységet teremt és képessé tesz másokat arra, hogy Isten dicsőségére használják lelki ajándékaikat.

1Pt 5:5 versében az áll, hogy öltsük fel az alázatosságot. Hogyan tanulhatunk meg alázattal viszonyulni egymáshoz? Mit tehetünk egyénileg mi magunk azért, hogy ez jellemezze az emberi kapcsolatainkat?

A SZENTÍRÁS ELSŐBBSÉGE

Olvassuk el az alábbi szakaszokat! Mit árulnak el a Bibliáról, ami alapján megérthetjük, hogy milyen szerepet kell kapnia az életünkben és a hitünkben?

1Pt 1:10-12 _____

2Pt 1:16-20 _____

2Pt 3:2 _____

2Pt 3:16 _____

Második levelében Péter szembeszáll a hamis tanítókkal. A felhatalmazásának két forrását nevezi meg: *„megemlékezzetek a szent prófétáktól ezelőtt mondott beszédekről, és az Úrnak és Megtartónak általunk, az apostolok által közölt parancsolatjairól”* (2Pt 3:2). Ma is oda fordulhatunk a *„szent próféták”* szavaihoz – vagyis az Ószövetséghez. Természetesen az apostolok már nem élnek, ám bizonyos tekintetben jobb dolgunk van: megtaláljuk ihletett bizonyságtételüket az Újszövetségben. Máté, Márk, Lukács és János ránk hagyta Jézus életének, halálának és feltámadásának pontos történetét. *Az apostolok cselekedeteiben* az apostolok tevékenységeiről szóló feljegyzéseket találjuk. Mi magunk olvashatjuk az apostolok ihletett szavait. Pál nagy erővel ír Isten Igéjének hatalmáról (2Tim 3:16). Péter is a Szentíráshoz irányítja az olvasóit, mint a tantételek és az erkölcsi tekintély forrásához. Péter arra figyelmezteti olvasóit és a hallgatókat 2Pt 3:16 versében, hogy bár a Szentírás az igazság forrása, ha nem figyelünk jól arra az üzenetre, amit a Szentlélek akar velünk megértetni, akkor félreérthetjük az igazságnak a forrását, ami pedig szörnyű következményekkel járhat.

Szavai felhívják a figyelmet a Biblia tanulmányozásának alapvető elveire. Olvassuk imádkozva a Szentírás szakaszait! A fejezet, a könyv és a Biblia egészének összefüggésében értsük meg a verseket! Konkrétan mit tárgyalt az író az adott részben? Mindezt az adott kor történelmi kontextusának a fényében vizsgáljuk! (Például *Péter első* és *második levelének* esetében ez az I. századi Római Birodalom.) Olvasás közben keressük a lelki tanulságokat, azzal a tudattal, hogy a Biblia központi üzenete a Krisztus áldozati halála által nyert üdvösség (1Pt 1:10-12). Végezetül pedig a saját életünkre vonatkoztatva olvassuk a Biblia szakaszait! Milyen igazságot szeretne Isten nekünk átadni? Hogyan alkalmazhatjuk az írott Igét az életünkben úgy, hogy pozitívan hozzá tudjunk járulni Isten országának építéséhez?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Leveleiben Péter a súlyos teológiai gondolatok között nagy hangsúlyt helyez a keresztényi életre és arra, hogy miként kell egymással bánnunk. Más szóval, igenis fontos úgy megismerni az igazságot, ahogy az Jézusban van. Ám még ennél is fontosabb, hogy *az igazság szerint is kell élnünk*! Már a levél elején ezeket a komoly szavakat olvashatjuk: *„Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből szeressétek”* (1Pt 1:22). Figyeljük meg, hogyan kapcsolja össze lelkünk megtisztítását az igazságnak való engedelmességgel! Az igazság megváltoztat, olyan néppé tesz, amelyik buzgón és *„tiszta szívből”* képes szeretni egymást. E felé a cél felé kell törekednünk! El tudjuk képzelni, mennyire más lenne az életünk és a gyülekezetünk, ha ennek eleget tennénk? Gondoljuk csak el, hogy ez milyen hatással lenne már csak az egyházi egység érzetére is! „Testvérek! Arra kérlek benneteket, hogy vigyétek magatokkal otthonaitokba és gyülekezeteitekbe Krisztus lelkületét! Tegyétek félre a hitetlenséget és bírálgatást! Olyan időkhöz közeledünk, amikor minden eddiginél jobban össze kell tartanunk és együtt kell munkálkodnunk. Az egységben erő van, a széthúzásban és egyenetlenségben pedig csak gyengeség” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból.* 2. köt. Budapest, 2000, Advent Kiadó, 355. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1) **2Pt 3:12 versében az apostol azt írta, hogy várjuk és siettetjük az *„Isten napjának eljövetelét, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak”* (RÚF). Mit jelent Isten napjának a „siettetése”? Hogyan siettethetjük Isten napját, azaz a második adventet?**

2) **Azt szoktuk mondani, hogy a természet Isten „második könyve”. Sajnos ezt a második könyvet is félre lehet magyarázni, ahogy az elsőt, a Bibliát is. Például sokak fejéből kitörölték a természet tervezettségének és céljának gondolatát, és a véletlenszerű mutáció és a természetes kiválasztódás darwini képzetével helyettesítették azt. Azt tanítják, hogy a világot senki nem tervezte meg, csak úgy tűnik. Hogyan olvashatjuk és értelmezhetjük tehát helyesen ezt a második könyvet? Milyen határokon belül taníthat a második könyv Istenről? Milyen segítséget kaphatunk az első könyvből, hogy megfelelően érthessük a másodikat? Mi történik, ha a természeten – a második könyvön – alapuló magyarázatunk ellentmond az elsőnek, a Bibliának? Hol van ilyenkor a probléma?**

HŰ MINDHALÁLIG

„Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék a gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedven, azt mondja az Úr" **(Jer 9:22-23).**

„Isten dicsőségre és szentségre hívta el népét; ezek megnyilvánulnak mindazok életében, kik őszinte kapcsolatban vannak vele. Ha pedig részeseivé lettek a mennyei adománynak, törekedjenek a tökéletességre... Isten dicsősége, hogy tisztaságát gyermekeinek adja. Szeretné látni, hogy az emberek elérik a legmagasabb színvonalat...

Ha elfogadta az evangéliumi hitet, a hívő következő feladata, hogy jellemhez erényt tűzzön, s így tisztítsa meg szívét és készítse elő értelmét Isten ismeretének befogadására. Ez az ismeret az alapja minden igaz nevelésnek és minden őszinte szolgálatnak. Ez az egyetlen biztos védelem a kísértések ellen; egyedül ez tesz jellemben hasonlóvá Istenhez. Az Isten, és Fiának, Jézus Krisztusnak ismerete által kapja minden hívő mindazt, *»ami az életre és kegyességre hasznos«*. Semmi jó adomány nincs megtagadva attól, aki őszintén vágyik elnyerni Isten igazságát.

A hívő elé tárul a Krisztushoz való hasonlóság csodálatos lehetősége, a törvény minden tétele iránti engedelmesség. De az ember önmagától képtelen eleget tenni a feltételnek. Az Isten Igéje szerinti szentség, amit el kell érnie, hogy üdvözülhessen, az isteni kegyelem munkájának eredménye, ha alázatosan meghajol az igazság Lelke fegyelmező és fékező befolyása előtt... Sokan megpróbálnak a keresztényi előrehaladás létrájára fellépni. Azonban feljebb jutva, emberi erőben kezdenek bizakodni és csakhamar szem elől tévesztik Jézust, hitük megkezdőjét és bevégzőjét. Ennek következménye a kudarc: az eddigi eredmények elvesztése. Valóban szánalomra méltó azok állapota, kik az úton elfáradva engedik, hogy őket a lélek ellensége az eddig elért keresztényi kegyelemtől megfossza, melyet szívükben és életükben kifejlesztettek...

Ám nem mindenkit hálózhat be az ellenség fortélya. Amikor minden földi dolog vége közeleg, lesznek hűségesek, akik észreveszik az idők jeleit. Mialatt a magukat keresztényeknek vallók tömegei cselekedeteikkel megtagadják hitüket, a maradék mindvégig kitart" (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 348-352. o.).

„Az Úr Istent pedig szenteljétek meg a ti szívetekben” (1Pt 3:15)

1.	Sz.	Gal 6:2	Teherhordozás és a törvény
	Naplemente: Budapest: 19:12 Debrecen: 18:59		
2.	V.	Mt 7:13-14	Széles út, keskeny út
3.	H.	Zsid 10:37	Nem kell sokáig várni
4.	K.	Lk 6:31	Azt tedd, amit mástól vársz!
5.	Sz.	Jer 1:7	Fiatalságod nem lehet kifogás
6.	Cs.	1Pt 3:9	Jóval viszonozd a rosszat!
7.	P.	Zsolt 143:10	Taníts, Uram!
8.	Sz.	Zsolt 31:6	Megváltó Istenem
	Naplemente: Budapest: 19:22 Debrecen: 19:09		
9.	V.	Mt 18:11	Az elveszettek megtartása
10.	H.	Mt 6:8	Isten előre ismeri kéréseinket
11.	K.	Ef 3:20-21	Dicsőség Istennek!
12.	Sz.	Péld 17:17	Az igaz barát
13.	Cs.	Jer 33:3	Kérhetünk az Úrtól
14.*	P.	Ézs 43:2	Isten védelmében
15.	Sz.	Fil 4:19	Mindent megad Isten, ami szükséges
	Naplemente: Budapest: 19:32 Debrecen: 19:19		
16.	V.	Jn 8:36	Igazi szabadság
17.	H.	1Pt 2:15	A jótettek hatása
18.	K.	Péld 8:35	Élet és jóakarat az Úrtól
19.	Sz.	1Kor 15:54-55	Nem lesz többé halál
20.	Cs.	Lk 1:37	Nincs lehetetlen
21.	P.	Zsolt 41:4	Reménység a betegségben
22.	Sz.	Zsolt 43:5	Ne csüggedj, csak bízz!
	Naplemente: Budapest: 19:42 Debrecen: 19:29		
23.	V.	Ézs 26:3	Az Istenre hagyatkozók békessége
24.	H.	Zsolt 46:2	Oltalom és erősség
25.	K.	Zsolt 92:2-3	Örömmel dicsérni az Urat
26.	Sz.	Jn 3:21	A helyesen cselekvők
27.	Cs.	Ez 33:11	Megtérést vár az Úr
28.	P.	Mk 1:15	Térjetek meg!
29.	Sz.	Zsolt 16:11	Öröm az élet ösvényén
	Naplemente: Budapest: 19:51 Debrecen: 19:39		
30.	V.	Zof 2:3	Oltalom az Úr napján

* Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor

Reggeli dicséret

„Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket...” (Jak 5:8)

1.	H.	1Jn 4:16	Szeretetben maradni
2.	K.	Zsolt 119:105	Az Ige világossága
3.	Sz.	Lk 12:34	Kincsünk és a szívünk
4.	Cs.	Zsolt 55:23	Terheinket hordozza az Úr
5.	P.	1Tim 6:6-8	Istenfélelem és megelégedettség
6.	Sz.	Jn 17:3	Megismerni Jézust
	Naplemente: Budapest: 20:01 Debrecen: 19:48		
7.	V.	Jak 3:17	Hit és cselekedetek
8.	H.	Zsolt 23:5-6	Isten gondviselése
9.	K.	1Pt 2:5	Élő kövekként
10.	Sz.	Péld 10:20-21	Bölcsek és balgák
11.	Cs.	Péld 15:6	Az igaz és az istentelen ember kincse
12.	P.	Mt 4:4	Nem csak kenyérrel él az ember
13.	Sz.	1Thessz 4:16-17	Jézus eljövetelekor
	Naplemente: Budapest: 20:10 Debrecen: 19:58		
14.	V.	Jn 14:1-3	Jézus vigasztaló ígérete
15.	H.	Mt 24:44	Legyetek készen!
16.	K.	Mt 7:7	Kérjetek!
17.	Sz.	Jn 12:35-36	Világosságban járni
18.	Cs.	Péld 13:4	Lusták és szorgalmasok
19.*	P.	Zsid 11:1	A hit
20.	Sz.	Zsolt 94:19	Megnyugtat az Úr
	Naplemente: Budapest: 20:19 Debrecen: 20:07		
21.	V.	Péld 13:12	A reménységről
22.	H.	Mk 5:34	Megtartó hit
23.	K.	5Móz 30:20	Mózes tanítása
24.	Sz.	Mt 28:20	Jézus ígérete
25.	Cs.	Zsolt 86:11	Mutass utat!
26.	P.	Zsolt 86:15	Könyörülő Isten
27.	Sz.	Zsolt 116:1-2	Szeretem az Urat!
	Naplemente: Budapest: 20:27 Debrecen: 20:15		
28.	V.	Zsolt 69:7	Dávid kérése
29.	H.	Jn 16:22	Öröm a szomorúság után
30.	K.	Ézs 53:12	Az Úr Szolgájának jutalma
31.	Sz.	Jób 1:21	Jób fájdalma

** Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor*

„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben” (Jn 8:12)

1.	Cs.	Jel 22:4	Szemtől szemben Istennel
2.	P.	Jak 1:5	Istentől kért bölcsesség
3.	Sz.	Préd 3:1	Mindent a maga idejében
	Naplemente: Budapest: 20:34 Debrecen: 20:22		
4.	V.	Péld 18:21	Beszédünk hatása
5.	H.	5Móz 15:10	Adakozás és áldás
6.	K.	Jer 7:23	Istentől jövő tanács
7.	Sz.	1Jn 2:1-2	Jézus Krisztus a Szószólónk
8.	Cs.	Zsolt 51:8	Isteni elvárás
9.*	P.	Péld 18:24	Ragaszkodó barát
10.	Sz.	Róm 8:26	A Lélek esedezik értünk
	Naplemente: Budapest: 20:39 Debrecen: 20:28		
11.	V.	Ézs 12:2	Szabadító Úr
12.	H.	Péld 18:9	A határozatlanság veszélye
13.	K.	Jn 14:14	Jézus nevében
14.	Sz.	Mal 3:10	A tized az Úré
15.	Cs.	Jn 15:1-5	A szőlőtő és a szőlővesszők
16.	P.	Fil 4:13	Mindenre elegendő erő
17.	Sz.	2Kir 20:5	Isten kegyelme
	Naplemente: Budapest: 20:43 Debrecen: 20:32		
18.	V.	1Móz 9:16	A szivárvány jele
19.	H.	Jn 6:35	Az élet kenyere
20.	K.	Mk 10:45	Szolgáló Megváltónk
21.	Sz.	Ézs 41:10	Ne félj!
22.	Cs.	Zsolt 37:7	Lecsillapodni az Úrban
23.	P.	Ézs 40:28-31	Megújult erő
24.	Sz.	Jel 3:11	A Jézust várók kitartása
	Naplemente: Budapest: 20:45 Debrecen: 20:34		
25.	V.	Jn 5:28-29	Feltámadás
26.	H.	2Krón 15:7	Bátorság és bizalom
27.	K.	Róm 15:4	Tanulság
28.	Sz.	Ézs 53:4	Betegségeinket viselte
29.	Cs.	Jer 31:12	Bőség, biztonság
30.	P.	1Kor 13:11	A gyermek és a felnőtt

** Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor*